

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

Αρ. $\frac{24}{249}$

Το Τριαντάφυλλο
Α. Σ. Σαγγαρά

1931

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Cincozénave

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150 > ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 > ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > 1 > ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6 > ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30 > ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ > 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 7 ΙΟΥΝΙΟΥ 1931.	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: 'Εν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A. 'Εν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie. 'Εν Βελγική Κωγκό δ κ. Γ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge		ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ 'Εν 'Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν τής «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» NEW YORK NEWS AGENCY General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY *Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΤΕΛΙΟΥ ΞΕΦΛΟΥΔΑ: Τὰ
τετράδια τοῦ Παύλου Φωτει-
νοῦ.

ἸΟ χ. Εφελούδας ἐφελούδεσθες νὰ δώσῃ με τὸ βιβλίον τοῦ ἔναν νεό τυπο πεζογραφήματος καὶ τὸ κατωρῶσθον. Τὸ ἔργο του—καὶ μάλιστα τὸ πρῶτον μετ' τοῦ ὁποῖο παρουσιάζεσθαι στὸ κοινὸν—
—ἔχει ὅλες τὰς προϋποθέσεις πού α' παινούνται γιὰ νὰ τὸ κάνουν ἀξιόπρεστον καὶ πού χωρὶς αὐτὲς θὰ καταπαύσθαι ἴσως καὶ ἀδιάδοστον γὰ ἔναν κῆπος δυσκόλον ἀναγνώστη. Γιὰ νὰ προσκλήσῃ σήμερα κατεστὶ τὴν κοινὴν προσοχὴν—ἂν καὶ αὐτὴ δὲν ἀντιπροσπεύεται παρὰ ἀπὸ λίγης φωτεινῆς ἐξαιρέσεως—καὶ γιὰ νὰ μὴ μωροσέσῃ νὰ σταθῇ, χρειάζεται νᾶχῃ μερικὰ γνωρίσματα πού θὰ τὸ βγαλῶν ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ μετρίου καὶ θὰ τοῦ ἐκσφραλίσουν μετὰ ἐξωριστικῆ θεοῖ. Μονάχα μ' αὐτὰ δικαιολογεῖται ἡ ἐμφάνισις νέων πνευματικῶν προτόπων σ' ἔναν τόπον πού, ἂν καὶ ἔχει ὑπερπλήθωρα παραγωγῆς, αἰσθάνεται ὥσπερ σὺν βαθύτατα τὴν ἑλλειψιν ἐκλεκτῆς προσοχῆς γιὰ τὴ διανοητικὴ του ζωὴ. Γιὰ τὸν τελευταῖον μάλιστα λόγον, ἡ ἀπακρίσεις ἐδῶ παρουσιάζονται μεγαλύνει τας καὶ ἡ χαρὰ τῶν τυχόν ἐκπλήρωσι τοῦ ὑπερβάλλον.

Τὰ «Πιστάδια τοῦ Παύλου Φωτει-
νου» ἀνήκουν σ' ἕνα εἶδος τέχνης γιὰ τὴν
Ἑλλάδα, ὅπου οὐ ἀντίλαος τῶν εὐρω-
παϊκῶν προόδων φτάνει ὕστερ' ἀπὸ
καίρῳ καὶ σὰν μισοσυνέμενος. Ἐνῶ
ἔχει δημιουργοῦνται κάθε τόσο και-
νοῦργα πνευματικὰ εἰσώματα καὶ πα-

ναυαρχοῦν παλιν ἀξίως καὶ εμφανίζουσι νόνα ταλάνη καὶ προκαλοῦν μετὰ δύο λόγια ἐλθεῖ αὐτὴ τὴν περσίδα πνευματικὴ ζύμωσις, ἐδῶ ἐξακολουθεῖ μετὰ διατηροῦσιν τὴν παλιν, προπολεμικὴ ἐτοιμὴ νοστορικὰ καὶ προσπαθοῦσι νὰ δικαιολογήσονται τῇ φιλολογικῇ καὶ ζωῇ μετὰ μερικὰς ἀπέπειται καὶ μετὰ μερικὰς μεμονωμένας πού δὲν ἔχουν τίποτε ἀπ' τὴν ἐλευθερίαν κίνησις, γιὰτὶ γίνονται καὶ ὑπαγορεύουσι καὶ μετὰ πρῶτον τὴν καθυστερομένην ἀπὸ

διακινδυνεύσουν τὴ σοβαρότητά τους
 μὲ γραψίματα καταδικασμένα στὴν ἀ-
 ποτυχία.

Ὁ χ. Εφρούδας, καθώς φαίνεται από το βιβλίο του, έχει ζήσει στην Ερώρανη, έχει προχωρήσει πολύ στη μελέτη, αλλά δεν έκαμα ακόμη ανάλογο πρόοδο στη ζωή, παρατήρησι που προϋποθέτει νωρίς εκ μέρους του ήλικια. Ὁ παυσόδηποτε τὸ πλησίασμα του αὐτὸ μετὰ τὴν εὐρωπαϊκὴ σοφία, καθώς παρουσιάζεται στη σύγχρονη εξέλιξι της, τὸ ἔχει δώσει μια μόρφωσι πού δεν πρέπει νὰ περᾷ ἀπαρτήρησι σ' ἓνα περιβάλλον ἐπιπόλειο καὶ προμελερούλο πᾶν τὸ δικό

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ δραματικός συγγραφεὺς
Φράνς Μολνάρ

πού στα μάτια τους λάμπει το όνειρο που ταξιδεύει που δεν τελειώνουν. Κι' επανέλαβαν: «Θεέ-μου, πόσα πράγματα δεν αξίζουν να τ' γνωρίσουμε!». Μά θά πάμε παντού. Θά αισθαν-θούμε τη σκληρότητα και την ωμορ-φία της γής να εναλλάσσονται αδιά-κοπα στα βήματά μας. Είνε μια βα-θύτερη φωνή που μας παρακαλεί: πρὸς τὴν ἄγνωστης χώρας. Θέλουμε να βρούμε ποιά ἀναλογία υπάρχει ἀνά-μεσα σ' αυτές και σὲ κείνες που κλεί-νουμε μέσα μας.

Σ' όλο τό βιβλίό υπάρχει σχεδόν τό
ΐδιο γράψιμο, ένα γράψιμο διωλισμένο,
όά λέγαμε, στό έργαστήριό ενός σοβα-
ρού χριτικού και άπαλ-
λαχμένο από καθετί-
πο τό άπορούσε να
θεωρηθή περσιτό ή του-
λάχιστο άκταάλληλο

ροῦ κριτικοῦ καὶ ἀπαλλο-
λαγμένου ἀπὸ καθεπὶ-
ποῦ θὰ μπορούσε νὰ
θεωρηθῇ περὶ τοῦ ἡ το-
λάχιστο ἀ κ α τ ἄλληλο
γὰ ἀνάγκη νὰ καὶ με-
ταμέσφωσι. Ὁ κ. Ξε-
φλούδας ἐξελίκεται
τὴ διήγησιν του ἐπὶ τῇ βί-
ασι φιλοσοφικῶν συλ-
λογισμῶν μᾶλλον καὶ
ὅχι πραγματικῶν ἐξω-
τερικῶν γεγονότων, ἡ
κανὼν νὰ προκαλέσῃ
ἀντιφιλονεικίαν ἀνδρα-
σέων καὶ νὰ συγκα-
τῇσιν τὴν προσοχὴν ἑ-
νὸς ὁπωσδήποτε συγ-
γραφέως.

κούς μάλιστα που αγαπούν να διαβάζουν τα βιβλία κομματιαστά μπορεί ν' αποτελέσει ένα γνώρισμα προτιμητέου γραμματέως. Το γεγονός είναι ότι ο συγγραφέας δεν έδωξε στη δημοσιότητα για να φλυαρήσει, αλλά για να δείξει αποκορυτωμένης ως σκέψεις και συνευποληψίας μία παχυντά ψυχική πείρα, που αν δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί, τίποτε όμως δεν την εμποδίζει να φανερωθεί ελεύθερα στην αρμονικότητα της ικανότητας μόλις της δοθούν τα κατάλληλα μέσα. Ή διαπίστωσι αυτή τοποθετεί, νομίζουμε, τα πράγματα στη θέση τους και ξεηγεί στη δική μας ευνοική στάσι απέναντι του βιβλίου ενός ανεκτίμητου συγγραφέως, ο οποίος μας έδωσε ασφαλή δείγματα ταλέντου, χωρίς να μας προσφέρει με το βιβλίο του άρτια την έκφραση της εποχής που ζούμε.

ΣΗΜ, ΧΑΜ $\chi\chi$ ΙΑΦΕΘ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι γνωστικός καὶ βλε-
(πῶ τρέλλα τόση
καὶ γνωστικός γιὰ δέσμο καὶ πύλα-
(βοῦς μὲ γινῶσι.
I. Δελιχασπέρντης.

Εἶδα τὴ γῆ ἀπ' τῆς ἀνοιξί· νὰ λάμπῃ
(σὰν ρουπίνι.
Τὸ θνητὸ λαμπρῶτερα φωτίζει· ἡ κα-
(λωσύνη.

K. II $\alpha \lambda \alpha \mu \alpha$

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημεριοῦ ἐξωφύλλου
τῆς «Οἰκογενεΐας» εἶνε ἔργον τοῦ
Ἀγγλοῦ ζωγράφου Μιλλὰ μὲ τὸν τί-
τλο «Τὰ πρῶτα κεράσια».

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Εἰς Μπαλκάναν τῆς Ἀνω Αἰγύπτου
ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γεωρ-
γίου Οἰκονόμου μετὰ τῆς χαριτω-
μένης δας Μαρίας Βηγοπούλου.
Συγγαίρουν θερμῶς τὸ ταῖρια-
σμένο ζευγάρι.

Ἡ Διδόθουσις.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΕΥΡΕΣΙ:
ΤΕΧΝΙΑΣ Αριθμ 3078

Ταχεία & τελεία ψύξεις
Οικονομικώτατα εις πάγον
Ἀνώτερα ὅλων
Τιμαὶ
Ἐργαστασίου..

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:
ΑΘΗΝΑΙ, Κατ)μα Γ. Ν. ΣΓΟΥΡΔΑΣ & ΥΙΟΙ
Αιόλου 61

Έργαστάσια : Π. ΜΕΛΙΣΣΙΝΟΣ & Σία
ὁδὸς Ἀχταίου 2 (Θησείον)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κυμα Κ. Σαραϊντάρη,
Ἀκτὴ Ποσειδῶνος

σχολή ὧσθαι τῆς δημιουργίας. Εὐ-
τυχῶς ἔχει ἀποδειχθεῖ ἡ ματαιοπο-
νία τῶν τέτοιου εἶδους ἀσχολιῶν
καὶ λίγοι πια εἶνε ἐκεῖνοι πού θά

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAX REBOUL

—Θεέ μου!... Τί είνε, Κάρολε... Τί τρέχει!... του φώναζαν απ' όλες τις μεριές.

Μά ο θεός μου, χωρίς να τους απαντήσει, βγήκε έξω και κατέβηκε σαν τρελλός τη σκάλα που οδηγούσε στο μαγαζί του.

Εκεί, με χέρι νευρικό ξαναπήρε τα φυλλάδια και τα μπουκάλια που είχε χρησιμοποιήσει προ δλίγων και με αγωνία προσπάθησε να συγκεντρώσει

Η δηλητηρίαση της δυστυχισμένης γυναίκας που θα έπαιρνε αυτό το φάρμακο ήταν βέβαιη... Αδίκη τη στιγμή μάλιστα ίσως να είχε συντελεστεί το μεγάλο κακό... Έτσι, είχε γίνει ένας δολοφόνος!... Άκουστος δέβαια, μά ήταν δολοφόνος... Είχε κάνει ένα παιδί να χάσει τη μητέρα του! Ένα παιδί μόνο; Τί έλεγε;... Ίσως τρία και τέσσερα... Ίσως και παραπάνω... Γιατί δεν ήξερε τίποτε σχετικώς μ'

"Όλη η οικογένεια βρισκόταν συγκεντρωμένη γύρω απ' την κούνια του..."

τις αναμνήσεις του και να θυμηθί!... Μεγάλε Θεέ!... Είχε κάνει ένα τρομαγμένο λάθος!... Μά ήταν βέβαιος τάχα;

Μέσ' στη βία του και στην ταραχή του είχε πάρει—επειδή τα μπουκάλια τους ήταν βυθισμένα, το λάβδανο για χαλαρωμένο σιρόπι και αντί των δλίγων σταγόνων του επανιδνόνου αυτό καταπραϊντικό που ώριζε ή συνταγή, είχε ρίξει στο φάρμακο 30 γραμμάρια, όσο δηλαδή έπρεπε να είναι το σιρόπι.

Το νεογέννητο είχε ησυχάσει τώρα και έκανε μάλιστα τις πρώτες κινήσεις χαλαρωμένου νερού. Σ' αυτό τι θέμα, ο θεός μου έννοιωσε την καρδιά του να πλημμυρίσει από τρυφερότητα.

Έξαφνα όμως γλίστρησε, σταγόνες παγωμένου ιδρώτος κλήσαν απ' το μέτωπό του, τα μάτια του τώθηκαν υπερβολικά κι' απόμειναν άπληστοι.

αυτή την οικογένεια και κάθε υπόθεσις του επιτρεπόνταν!... Του φαινόταν πως άκουγε θρήνους μικρών παιδιών, μορμών, βμοίων με το δικό του, που του ζητούσαν λογαριασμό για τη μητέρα τους... Ίσως μάλιστα η δυστυχισμένη γυναίκα να είχε και σύζυγο, του οποίου αποτελούσε τη χαρά και την ευτυχία.

Ο φτωχός μου θεός κρατούσε το κεφάλι του μέσ' στα χέρια του κι' αναστέναζε δυνατά...

"Αν είχε τουλάχιστον τη διεύθυνσι

του παιδιού που είχε αγοράσει το φάρμακο!... Θα έτρεχε άμέσως στο σπίτι του, και, χρησιμοποιώντας διάφορα αντίδοτα, θα πολεμούσε με το δηλητήριο και ίσως στο τέλος να το νικούσε...

Μά όχι, δεν είχε ξαναδεί ποτέ αυτό το παιδάκι κι' άγνοούσε τόσο το σπίτι του, όσο και το όνομά του...

Ήταν πειά κατεστραμμένος άνθρωπος... Η δικαιοσύνη θα ενεργούσε ανακρίσεις και θα διέτασσε τη σύλληψή του... Θα τον έφερναν στις φυλακές, θ' ατιμαζόταν, θ' καταστρεφόταν...

Ω!... δεν είχε γεννηθεί υπό καθόλου αίσιους οίονους το παιδί του... Γεμάτος αγωνία, στάθηκε μπρός στην πόρτα του φαρμακείου, περιμένοντας να δει από στιγμή σε στιγμή τους χωροφύλακες που θαρχόντουσαν να τον συλλάβουν...

Ήταν έτοιμος να τους ακολουθήσει χωρίς καμιά αντίρρηση.

Συλλογιζόταν μάλιστα την επιστολή που θα έγραφε στη νεαρή του σύζυγο και σ' όλη του την οικογένεια για να δικαιολογήσει την άπουσία του.

Μά τί την ήθελε την επιστολή... Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, όλη η πόλις θα ήξερε την τρομακτική αλήθεια...

Έξαφνα... μολονότι ήταν προετοιμασμένος για τα πάντα... το αίμα του φτωχού μου θείου πάγωσε μέσα στις φλέβες του...

Κλονίστηκε... κι' έκλεισε τα μάτια του...

Από τη γωνία του δρόμου, είχε φανεί το παιδάκι που αγόρασε το φάρμακο να τρέχει με όλη του την ταχύτητα...

Το φτωχό παιδί έκλαιγε με λυγμούς κι' εσάλυε στα χέρια του τη συνταγή...

Σίγουρα το μοιραίο θα επιρρίσσει πειά... Η χειρότερη προβλέψις του θείου μου θα είχαν πραγματοποιηθεί. Η μητέρα του θα βρισκόταν στην επιθανάτιο αγωνία και το παιδί της, με το πειστήριο του εγκλημάτος του στά χέρια, έχοτόαν να τού απευθύνη την τρομερή κατηγορία...

Ο θεός μου είχε παραλύσει πειά... Με χέρι που έτρεμε, τράβηξε κοντά του το μικρό και με φωνή πνιγμένη από την αγωνία, είπε:

—Λοιπόν, μίλα!... Είμαι έτοιμος για όλα... Τελείωσε;

Το παιδάκι, άνάμεσα στους λυγμούς του, έτραβήσε:

—Ω, κύριε... κύριε... "Αν ξέρατε τί συνέβη...

Άλλοίμονο!... ο δυστυχισμένος θεός μου φανταζόταν πως ήξερε τα πάντα...

—Ε!... λοιπόν! λέγε!... τραβήσε...

—Νά, κύριε, έτρεχα τόσο γρήγορα, ώστε τη στιγμή που έφτασα στο σπίτι, έπεσα κάτω κι' έσπασα τη μπουτίλια με το φάρμακο...

Φαντάζεστε τώρα ποιά ήταν η εκπλήξις του μικρού, όταν είδε το θείο μου να τον αγκαλιάζει και να φωνάζει μ' ανέφραστη χαρά και ανακούφιση:

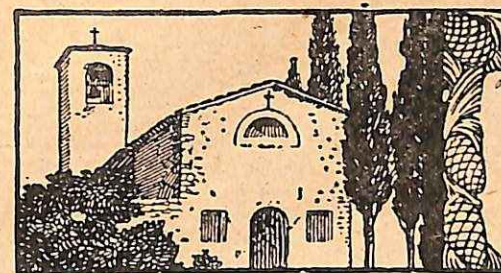
—Τό έκανες αυτό;... Τό Θεός να σ' ευλογη, παιδί μου, για τη χαρά που μ' έκανες να νοιώσω... Περίμενε μιά στιγμή... Πάω να σου ετοιμάσω τη συνταγή σου... Αδίκη τη φορά δεν θα μού πληρώσεις τίποτε... ή μάλλον θα σου επιστρέ-

ψω και τα χρήματα που μού έδωσες προηγουμένως... Ναι, ναι, πρέπει να χαρής και σ' αυτό μου για το καλό που μού έκανες... Νά, πάρε κι' αυτές τις καρμελλές κι' αυτά τα γλυκά... κι' ό,τι άλλο θέλεις ακόμα... Μή λές ευχαριστώ, γιατί εγώ πρέπει να σ' ευχαριστήσω...

Επειτα από λίγο το παιδάκι, του οποίου τα δάκρυα είχαν στεγνώσει πειά, έφανε απ' το φαρμακείο, επαναλαμβανοντας όλοένα:

—Ω! πόσο θα ευχαριστηθί ή μαμά!...

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

—Τό δέχομαι και σ' ευχαριστώ, πάτερ μου, απάντησε ο Λουίτζι.

Κατόπιν της συμφωνίας αυτής, ο πάτερ Πατούφρατος έφυγε για να φέρη γατρό. Ο Λουίτζι έμεινε κοντά στην αγαπημένη του.

Παρ' όλη της τη ζάλη κι' όλο της τον πυρετό, η δόνα Κιάρα είχε τώρα συναίσθησι πως βρίσκεται κοντά της ο καλός της.

Κι' όταν ο Λουίτζι της χάιδευε τα χέρια και της έλεγε λόγια αγάπης και λατρείας, αναστέναζε, τα χείλη της σάλευν και ψιθύριζε:

—Λουίτζι!... Καλέ μου Λουίτζι! Είμαι κοντά σου;... Βρισκόμαστε στη γη ή ψηλά στον ουρανό, αγάπη μου; Πέθανε; κι' ήρθες να με συναντήσεις, Λουίτζι μου;

—Όχι, καλή μου Κιάρα, απαντούσε ο Λουίτζι. Ζής, Κιάρα μου... Για θυμήσου... Ο καλός Θεός έκανε θαύμα... Ζής κι' είσαι κοντά μου, σπίτι μου. Ποτέ πειά δεν θα χωριστούμε, Κιάρα μου. Σε λίγες μέρες θ' αγγίξω γυνάικα μου...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

Η δόνα Κιάρα είνε έντελως ήσυχη τώρα.

Τά γατρικά που της έδωσε ο γατρός που την επεσκεφτηκε, της έκαναν καλό...

Ο πυρετός της ελαττώθηκε...

Μιλάνε, γνωρίζε: όσους βρίσκονται γύρω της, ή σκέψις της λειτουργεί κανονικά.

Κρατώντας το χέρι του Λουίτζι μέσα στα δικά της, του ψιθυρίζει λόγια αγάπης, αιώνας, ατελείωτης αγάπης.

Ο πάτερ Πατούφρατος είνε κι' αυτός συγκινημένος.

ψω και τα χρήματα που μού έδωσες προηγουμένως... Ναι, ναι, πρέπει να χαρής και σ' αυτό μου για το καλό που μού έκανες... Νά, πάρε κι' αυτές τις καρμελλές κι' αυτά τα γλυκά... κι' ό,τι άλλο θέλεις ακόμα... Μή λές ευχαριστώ, γιατί εγώ πρέπει να σ' ευχαριστήσω...

Επειτα από λίγο το παιδάκι, του οποίου τα δάκρυα είχαν στεγνώσει πειά, έφανε απ' το φαρμακείο, επαναλαμβανοντας όλοένα:

—Ω! πόσο θα ευχαριστηθί ή μαμά!...

Ο θεός μου πάλι ανέθηκε επάνω κι' ενώ πρην ήταν τρελλός απ' την απελπισία του, τώρα φαινόταν τρελλός απ' τη χαρά του...

Καίνας όμως δεν μπορούσε να εξηγήση τί είχε συμβεί...

MAX REBOUL

Ο γέρο-υπηρέτης του Φόσκαρι κλαίει από τη χαρά του.

Μά δεν πρέπει να χάνουν καιρό.

Πρέπει να τρέξουν να επισκεφθούν τον άρχοντα Σακραμπέλι, πριν οι νεκροθάφτες ανακαλύψουν ότι ο νεκρός της δόνας Κιάρας δεν βρίσκεται στο κενόταφο κι' αναστατωθί ή Φλωρεντία...

Ο Λουίτζι σκύβει κοντά στην αγαπημένη του και της λέει: την απόφασή του.

Ποιάς έρεσι;...

Αν δεν γινόταν ο καταραμένος αυτός γάμος, ή κόρη του δεν θ' πέθαινε.

Η δόνα Κιάρα διστάζει, ανησυχεί. Μά επευδαίνει: ο πάτερ Πατούφρα-

κόλλο, ο άρχων Σακραμπέλι άποτρα-δήθηκε, μετά το θάνατο της λατρευ-τής του κόρης, στον εξοχικό του πόργο.

Ο Σακραμπέλι ήταν πειά πικρά μετανοήμένος για τη σκληρότητα που δείξε στην Κιάρα.

Μετανοούσε που την πάντρεψε με τον άρχοντα Μπενίτο.

Ποιάς έρεσι;...

Αν δεν γινόταν ο καταραμένος αυτός γάμος, ή κόρη του δεν θ' πέθαινε.

Ο άρχων Σακραμπέλι έχε: την εν-

Ο διάσημος γερμανός ποιητής Χριστόφορος Μαρτίνοβις Βίλλαντ

στος και την καθησυχάζει.

Της υπόσχεται ότι θ' αγγίξουν τον πατέρα της κι' ότι θ' αγγίξουν ευχαρίστες ειδήσεις.

Η άρχοντοπούλα υποχωρεί.

Ο Λουίτζι σκύβει και τη φιλεί, ο πάτερ Πατούφρατος κάνει το ίδιο.

Μαζύ με την άρρωστη θ' αγγίξουν ο πιστός υπηρέτης του Φόσκαρι.

Οι δυο άνδρες φεύγουν βιαστικοί, άτυπώμενοι...

Όπως γράψαμε στο προηγούμενο

κύρωσι πως σκότωσε το παιδί του με το πείσμα του και γονερά δάκρυα κυλάνε από τα μάτια του.

Έξαφνα του αναγγέλλουν μιά άπορόπτη κι' ανεπιθύμητη είσπεψη. Έφτασε ο άρχων Μπενίτο και ζητάει να τον δει.

Ο άρχων Σακραμπέλι άρνείται: να τον δεχτεί, μά ο Μπενίτο έπιμένει.

Έτσι, λέει, να του ανακοινώσώ κάτι το τρομερό, το πρωτόκουστο, σχετικά με την αλησμόνητη και πολυκλαυστή δόνα Κιάρα.

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο άρχων Σακραμπέλι άκούγοντας το μήνυμα αυτό, τον δέχεται άμέσως.

Ο Μπενίτο μπαίνει στην αίθουσα ταραγμένος, άνησυχος.

—Άρχοντά μου, λέει στο Σακραμπέλι, έχω να σου διηγηθώ τρομακτικά, άλλόκοτα πράγματα. Απόψε τα μεσάνυχτα ήρθε σπίτι μου—Κύριε των δυνάμεων!—το φάντασμα της δόνας Κιάρας και μού ζητούσε να της ανοίξω...

Ο άρχων Σακραμπέλι τινάζεται επάνω ξεπνιγμένος, όργισμένος.

—Τρελλόθνηκας, άρχων; φωνάζει.

Ο Μπενίτο τον καθησυχάζει: και του διηγείται λεπτομερώς ότι το συνέβη τη νύχτα.

—Την είδα με τα μάτια μου, προσθέτει. Την άκουσα με τ' αυτιά μου. Πρέπει να πάμε στο νεκροταφείο, να κάμουμε μιά δέηση πάνω από τον τάφο της.

Ο Σακραμπέλι διακρίνει από την απελπισία του τις γροθιές του. "Όποτε λοιπόν δεν βοήξε ήσυχία μετά θάνατον ή αγαπημένη του κόρη; Έδουκολόκισσε ή Κιάρα του; Και γι' αυτό φταίει αυτός ο ίδιος, που δεν θέλησε να την κάνει ευτυχισμένη, δίνοντάς της τον νέο που αγαπούσε...

Τη στιγμή αυτή, ένας υπηρέτης μπαίνει στην αίθουσα.

—Αδθέντα, λέει στο Σακραμπέλι, ζητάει να σ' αγγίξω ο ευγενής Λουίτζι Φόσκαρι. Μόλις έφτασε μαζί με τον πάτερ Πατούφρατο. Είναι ανάγκη, μού είπα, να σ' μιλήσω για κάτι το έλαστικόως επείγου.

Ο Λουίτζι Φόσκαρι σπíti του!...

Ο άρχων Σακραμπέλι δεν άφειβάλλει πειά.

Έρχεται να του μιλήσει κι' αυτός για το φάντασμα της Κιάρας.

Πρέπει συνεπώς να τον δεχτεί. Και διαπλάσει τον υπηρέτη να τον παρακαλέσει να περάσει.

Ο Λουίτζι μπαίνει στην αίθουσα περπατώντας, με το κεφάλι ψηλά.

Χαιρετάει τον άρχοντα Σακραμπέλι και γυρίζει τις πλάτες του στο άρχοντα Μπενίτο.

—Άρχοντά, λέει κατόπιν, επιθυμώ να σ' μιλήσω ιδιαντικώς. Θέλω να μού κάμεις τη χάρι να μ' άκούσετε σεις μόνος;

Ο Σακραμπέλι παρακαλεί τον άρχοντα Μπενίτο να περάσει στο πλαίσιο δωμάτιο. Μένουν έτσι μόνοι.

—Άρχων Σακραμπέλι, λέει τώρα ο Λουίτζι με σταθερή φωνή, ήρθα για να σ' ζητήσω το χέρι της κόρης σας δόνας Κιάρας!... Έχω με το μέρος μου την αγάπη της, το δικαίο και το Θεό...

Ο Σακραμπέλι σαστίζει... Κυττάει τον Λουίτζι από πάνω ως κάτω και κουνάει το κεφάλι του θλιβερά.

(Ακολουθεί).

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὰ γλάντια και τὰ ἔργια τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ὁ Γάλλος ἀντιστράτηγος Ρωζ στὴν Ἡπειρο. Ὁ κεραυνόβολος ἔρωσ τοῦ ἐξηντάρη Γαλλοῦ. Ἡ ὠραία Ζωΐτσα τοῦ χαρμεῖου τοῦ Ἀλῆ. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐορτὴς τοῦ γάμου τοῦ Ρωζ. Ἐνα πρωτοφανὲς θέαμα. Ἡ ἐφευρέσις τοῦ νεαροῦ Μπαχώμη. Ἡ κωμικὴ προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἀεροστάτου. Πῶς τὶς σκαυρίζει ὁ Βηλαράς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ ζωὴ τοῦ ὁ Ἀλῆ πασᾶς τὴν περνοῦσε μὲ σφαγές, με ὄργια καὶ με γλάντια. Ἦταν τότε ἀναισθητός, ὥστε πολλὰς φορὲς ἐφευγε ἀπὸ ἕνα γλάντι γιὰ νὰ παρυστῇ στὸ κρέμασμα τῶν δυστυχισμένων

ραγιδῶν, ποὺ δὲν ὑποτάσσοντο στὴ θέλησί του. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα γλάντια ποὺ διοργάνωσε ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἦταν καὶ ὁ γάμος τοῦ Γάλλου ἀντιστράτηγου Ρωζ.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν ἀποφάσισε νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἀνατολή, ἔψαξε νὰ βρῇ συμμάχους στὸ ἔργο του καὶ πρῶτο, φυσικὰ, προσπῆλθες νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του τὸν παντοδύναμο κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Ἀλῆ πασᾶ. Ἐστειλε μάλιστα μὲ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὸν ἀντιστράτηγος Ρωζ στὴν Ἡπειρο. Ὁ Ἀλῆ πασᾶς δὲν βρῆκε ἄσχημο τὸ παιγνίδι, γιὰτὶ καταλάβαινε πῶς θὰ ἐβγαίνε κερδισμένος ἀπὸ τὴν ἐξωστρεφίαν τοῦ αὐτοῦ μὲ τὸ Ναπολέοντα. Γιὰ κακὴ ὁμοῦς τύχη τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Ρωζ, ὁ ὁποῖος ἦταν καλὸς στρατηγός, ὡς διπλωμάτης δὲν ἄξιζε πεντάρα. Ὅσα λοιπὸν τοῦ ἔλεγε ὁ Ἀλῆ πασᾶς, αὐτὸς τὰ ἔπαιρνε στὰ μετροῦτὰ καὶ πῖστευε ὅτι κανένας δὲν ἦταν τόσο ἀφροσύμενος στὸ Ναπολέοντα, ὅσο ὁ πονηρὸς σατράπης τῆς Ἡπείρου. Τὸν θάμπωνε τὸ ὑποκριτικὸ ὄψος καὶ ἡ περιποιησις τοῦ τυράννου.

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἔχε στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ σύμμαχο καὶ τὴν τύχη ἀκόμα. Γιὰτὶ ὁ γέρο-στρατηγὸς μὴ μὲρα ποὺ ὁ πασᾶς τὸν ἐμπάσε στὸ χαρέμι του, εἶδε ἕνα ὠραϊότατο κορίτσι, ποὺ τοῦ σῆκωσε ἄμεσως τὰ μυαλά. Ὁ ἱστορικός τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, Πουκεβίλ, ὁ ὁποῖος ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὰ Γιάννενα πρόξενος τῆς Γαλλίας, λέει ὅτι ἡ Ζωΐτσα (ἔτσι λεγόταν ἡ νέα) ἦταν ἕνα μουμπουκὶ δέκα ὀκτὼ χρόνων.

Ὁ γέρο-Ρωζ, μόλις τὴν ἀντίκρυσε, τραβήθηκε μαζὶ τῆς, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τὴν ζήτησε σὲ γάμο ἀπὸ τὸν Ἀλῆ. Ὁ πονηρὸς τυράννος γέλασε μὲσα του, γιὰτὶ ὁ Ρωζ εἶχε περάσει τὰ ἐξήντα χρόνια καὶ ἕνας τέτοιος γάμος ἦταν βέβαια κωμικός. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν κρατῇ στὰ χέρια του, ἀποφάσισε νὰ στερεώσῃ τὸ γάμῳ του ἀπὸ ἕνα εὐδοκιστὸν τριαντάφυλλο καὶ δέχτηκε νὰ παραχωρήσῃ τὴ Ζωΐτσα ὡς νόμιμη γυναῖκα στὸν στρατηγὸν Ρωζ. Τοῦ ὑποσχέθηκε μάλιστα ὅτι θὰ γινόταν ὁ ἴδιος κουμπάρος καὶ ὅτι γιὰ τιμὴ τοῦ στρατηγοῦ θὰ γιόρταζαν ὁλόκληρη τὰ Γιάννενα μὲ μεγαλοπρεπὴ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

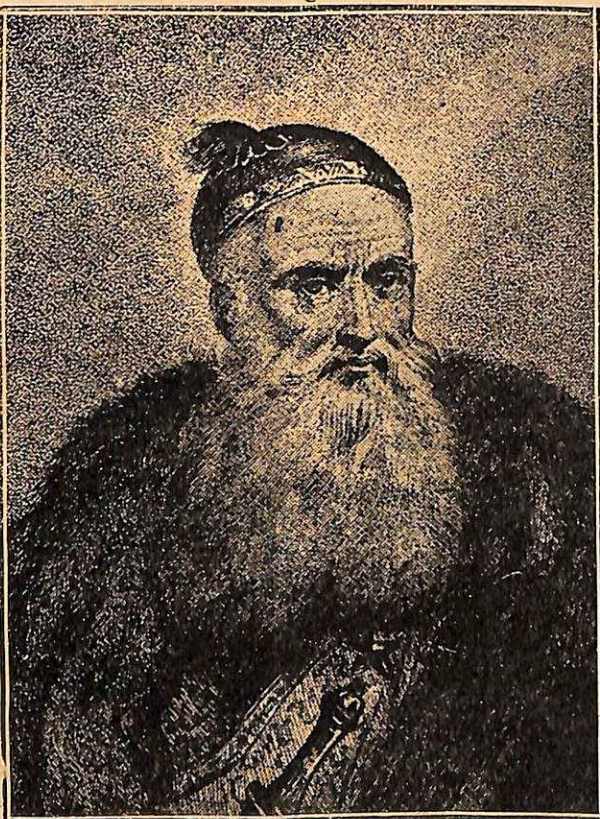
Καὶ πραγματικὰ, σπανίως τὰ Γιάννενα εἶδαν μὴ τόσο μεγαλόπρεπη γιορτὴν σὰν τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε ὁ γάμος τοῦ γέρο-ξεκουστάρη στρατηγοῦ μὲ τὴν πεντάχρονη Ζωΐτσα.

Ὁ γάμος γίνθηκε στὸ παλάτι τοῦ

Ἀλῆ καὶ τὸν εὐλόγησε ὁ μητροπολίτης τῶν Ἰωαννίνων Ἱερόθεος. Κουμπάρος ὁ Ἀλῆ πασᾶς καὶ μάρτυρες ὅλοι οἱ προσετοί, οἱ προύχοντες καὶ τὰ παλληκάρια τῆς Ἡπείρου. Ἡ Γαλλικὴ σημαία ἀδελφωμένη μὲ τὴν Τουρκικὴν ἤμιτῆλτο ἐκυμᾶτιζε παντοῦ στὰ Γιάννενα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ γάμῳ ἄρχισε τὸ τραπέζι, τὰ τραγοῦδια καὶ οἱ χοροὶ. Πρῶτος ἔσυρε τὸ χορὸ ὁ ἴδιος ὁ Ἀλῆ πασᾶς, ἔπειτα ὁ μητροπολίτης καὶ τέλος τὰ παιδιά τοῦ Ἀλῆ.

Ἐμφανικὰ τὰ ὄργανα σταμάτησαν, ὁ χορὸς ἔπαυσε καὶ ὅλοι γύρισαν στὴν πλατεῖα ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πασᾶ. Ἐνα θέαμα πρωτοφανὲς παρουσιάστηκε στὰ ἔκπληκτα μάτια

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς

τους. Ἐνα γιγάντιο τέρας, ἕνα μπαλόνι, ἐτοιμαζόταν νὰ πετάξῃ στὸν οὐρανὸ!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ἀεροπορία ἦταν πράγμα ἐντελὸς ἀγνωστο. Στὴν Εὐρώπῃ μάλιστα τότε ἀρχίζαν νὰ δοκιμάζον μερικὰ μπαλόνια πρωτόγονα, τὰ ὁποῖα ποσοπαλοῦσαν νὰ τὰ ὑψώσουν μὲ ζεστὸ ἀέρα. Ἦσαν τὰ πρῶτα πειράματα τῆς σφαίρας τοῦ Μογγολιέρου.

Πῶς τάχα ἡ ἐφευρέσις αὐτὴ, ποὺ βρισκόταν ἀκόμα στὰ σπάρτανα, ἔφτασε ὡς τὰ μακρὰν Γιάννενα, ποὺ βρισκόντουσαν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτισμένη Εὐρώπη;

Τὴν περιεργὴ αὐτὴ ἱστορία τοῦ ἀεροστάτου τὴ διηγήθηκε σὲ ὠραίους σατυρικοὺς στίχους ὁ χαρτοκωμῶς ποιη-

τῆς Βηλαράς, ποὺ ζοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὰ Γιάννενα.

Λίγον καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμῳ τοῦ Ρωζ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὅπου σπούδασε γιὰ τὸν κάποιον νέον ὀνομαζόμενον Μπαχώμη. Θέλοντας λοιπὸν νὰ προσβέσῃ καὶ αὐτὸς λίγο μεγαλεῖο ἀκόμα στὴ γιορτὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ δείξῃ τὴ σοφία του, κατασκευάσε ἕνα ἀεροστάτο, μὴ Μογγολιέρου σφαῖρα, ὅπως τὴν ἔλεγε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτη τῆς.

Τὸ γεγονός εἶναι τόπο μικρὸ σὰν τὰ Γιάννενα, ἐγέννησε φυσικὰ περιέργεια μεγάλη, ὅπως λέει στὸ ποίημά του ὁ Βηλαράς:

ὁ κύρις Δημήτριος τ' ἀντιστηκῶναι, πάντα τὸ θέρος τοῦ διορθῶναι.

Μὲ μοναδικὴ κωμικότητα ὁ Βηλαράς περιγράφει παρακάτω τὴς προστομασίας γιὰ τὸ ὕψωμα τοῦ ἀεροστάτου καὶ τοὺς συνεγγάτες τοῦ Μπαχώμη:

Ὁ Κοντογιάννης εἰς τὸ κεφάλι γεμάτο κάρβουνα ἕνα μαγκάλι, καὶ δέκα βλάχοι ἀκολουθοῦσι καὶ ὁ καθένας κατὰ βαστοῦσι.

Τειχιές, παλούκια, τσαπιά καὶ φτιά (ρια) περώνια, ἀρίδες, χονδρά σκεπάρνια, σακκία μὲ πίσσα καὶ μὲ κατράμι καὶ δὺο ξαλίκια λιανὸ καλὰμι... Πλήθος παιδιὸν τοὺς τριγυρίζουν, χορεύουν, εἰχόνται καὶ τοὺς σφουρίζουν.

Τέλος ἡ πομπὴ ἔφτασε στὴν πλατεῖα, ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πασᾶ. Τότε ἔμεινε ἄρχισε τὸ βασανιστήριον τοῦ Μπαχώμη, ὁ ὁποῖος ἔδρωνε καὶ εἰδρώνε γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν του ὁποσδήποτε.

Ὅταν ὅλες ἡ προστομασίες τελείωσαν, ὁ Μπαχώμης ἔδωσε τὸ παράγγελμα ν' ἀνέψουν φωτιά. Οἱ σύντροφοί του φουσκῶσαν μὲ ἕνα πελώριο φουσκὸ τῆς φωτιάς γιὰ νὰ δυναμώσῃ. Τὸ ἀεροστάτο τὸ κρατοῦσαν μὲ δὺο χονδρὰ σχοινιά ὁ Δῆμος Κωλέτης καὶ ὁ Γκιούρτης ἔως ὅτου θεράνθαι μὲσα ἡ ἀεροσφαῖρα καὶ μὴ ποῖται νὰ ὑψωθῇ ὑψηλὰ ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἀλλὰ τὸ ἀεροστάτο δὲν ἐφούσκωνε. Καὶ ἐνῶ διαμαρτυροῦσαν ὁ Μπαχώμης, ὁ Γκιούρτης τοῦ ἀπαντά:

Κε' ἂν δὲν φουσκῶναι ἐγὼ τί φταίω; Μὲ τόσο φύσημα νὰ σοῦ φουσκώσω χίλιους γαϊδάρους μὲ κόπο τόσο.

Ἐπὶ τέλους ἐφούσκωσε τὸ καταρρέον μπαλόνι καὶ χαρούμενος ὁ Μπαχώμης δίνει τὸ παράγγελμα τοῦ δὺο νέους ποὺ τὸ κρατοῦσαν, νὰ κόψουν τὰ σχοινιά. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ μὲρτες ἔκταναν μεγάλο θόρυβο, τὸ παράγγελμα τοῦ δὲν ἀκούστηκε καὶ τὸ ἀεροστάτο ἄντι νὰ πετάξῃ, πῆρε φωτιά. Τοῦ χάκου φῶγος καὶ διαμαρτυροῦσαν ὁ δὺο στυγροὶ Μπαχώμης.

Γυρίζει ἡ σφαῖρα ὅλη ἄνω κάτω. καὶ ἐθδὼ ἀνάπτε ἀπὸ τὸν πάτο... ἡ σφαῖρα ἔπαισε, ἄναψε, ἐκάη, καλὸ ξημέρωμα, σὰν ἀνῆκε ἄς πάη!

Κε' ἔτσι τελείωσε τὸ γλάντι τοῦ γάμου τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Ρωζ, ποὺ ἔφερε στὸν ὄμο του τὸ βάρος ἐξήντα καὶ πλέον χεμιώνων, μὲ τὸ Μαγκάλι τοῦ Μπαχώμη ποὺ εἶχε βλάστησει στὸ χαρέμι τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ δόκιμα βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένεια», Δεκέμ. 7, Ἀθήνας.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΕΡΩΤΟΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΞΑΧΡΕΙΩΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐνα περίεργο φαινόμενο ὁμαδικῆς ἀνηθικότητος. Σφαγαί, πυρπολήσεις, ὄρπαγαί καὶ ἀκολασία. Ἐρῶς καὶ καρμανιόλα. Ὁ μαρκήσιος τῆς Σάδης λαϊκὸ ἱνδαλμα. Ἐνας χεῖμαρρος βορβόρου. Τὸ «Παλαί Ἑγκαλιτέ». Ἐνα κέντρον ὀργίων καὶ κραιπάλης. Ὁ Ροβέσπιέρους τὰ βλέπει ὅλα ρέδινα. Τὰ χαρτοπαίγνια. Ἡ σπατάλη τοῦ κλεμένου χρημάτων. Συμπλοκαὶ καὶ μαχαιρώματα!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΩΣ ποτὲ ἡ ἐρωτικὴ παραφορὰ καὶ ἡ ἡδονοπάθεια δὲν ἔφτασαν, στὴ Γαλλία, σὲ τέτοιο βαθμὸν παροξυσμοῦ, ὅσο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως. Ἐνῶ τὸ αἷμα ἐτρεχε στὸν δρόμον, ἐνῶ τὰ κεφάλια ἔφευγαν βορρηνδὸν κάτω ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ θηρίου Σανσόν, ἐνῶ ἡ φλόγες μίαν τεράστιαν πυρκαϊὰς ἔκταναν σκεπάζει ὁλόκληρη τὴ Γαλλία, ὁ λαὸς εἶχε καταληφθεὶ ἀπὸ ἐρωτικὴν μανίαν, ἀπὸ φρενιτικὴν ἐρωτοπαθείαν. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ, ὅσο ἀπίστευτον καὶ ἂν φαίνεται ἐν πρώτης ὄψεως, μπορεῖ εὐκολὰ νὰ ἐξηγηθῇ. Οἱ Γάλλοι εἶχαν τότε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔφτασε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Τὸ γκρέμισμα ἐνός θρόνου ποὺ ἐκυβέρνησε τὴ χώρα ἐπὶ χίλια χρόνια, ἡ φρικαλεότητα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοὺς συνεκλόνισαν βαθύτατα. Ἐννοιοῦσαν τὸ δρέπανον τοῦ Χάρου σηκωμένο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοὺς. Καὶ ἀπὸ ἀντίδρασις, ζητοῦσαν νὰ θοῦν τὴ λησμονίαν στὶς χαρὰς τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἐρωτικὴ φιλολογία — ἡ υἱάλλον, ἡ ἀνήθικη καὶ ἀκόλαστη φιλολογία — εἶχε ἀναπτυχθεὶ τότε σὲ ἀφάνταστο σημεῖο. Τὰ ἔργα τοῦ τρομεροῦ μαρκήσιου τῆς Σάδης — ἀπὸ τὸν ὁποῖον δημιουργήθηκε καὶ ὁ ὄρος «σαδισμός» — διαβάζονταν ἀκόρταγα ἀπὸ τὸν κόσμον. Οἱ ἐπαναστάται μάλιστα ἔφτασαν στὸ βαθμὸ νὰ ἐλευθερώσουν τὸ μαρκήσιο ἀπὸ τὴ φυλακή, ὅπου τὸν εἶχε ρίξει τὸ προκάτοχο καθεστὸς ἐξ αἰτίας τῶν ἀκατονόμαστον ὀργίων του.

Ἔτσι, οἱ Γάλλοι, καὶ πρὸ πάντων οἱ Παρισινοὶ, αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, εἶχαν πέσει σ' ἀτέλειωτα ὄργια. Ὅλα τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου, ἐξηδηλώθησαν ὀρμητικὰ καταπνίγοντας καθε ντροπὴ καὶ κάθε λογικὴν...

Ἡ γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου πλημμύριζαν συγχρόνως τὸ Παρίσι σὰν ἕνας βορβορώδης χεῖμαρρος. Ἀπὸ μὴ σκεπτικὴ στατιστικὴ, πληροφοροῦμεθα ὅτι 60.000 γυναῖκες τοῦ ἑλαφροῦ κόσμου κηλοποροῦσαν στὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, τὴν περίοδο τῆς Τρομοκρατίας!...

Ἐνα ἐρωτικὸ παραλήρημα εἶχε καταλάβει τοὺς Παρισινοὺς, πλούσιους καὶ φτωχοὺς, καὶ τὸ Παρίσι κυλοῦσαν στὸ αἷμα καὶ στὸν βόρβορον!...

Ὁ παρακάτω διάλογος ἀντικαθεστροφίσει τὴν ἐντέλεια τὴν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.

Συλλαμβάνουν μὴ γυναῖκα ὑπόπτον ἡθικῆς καὶ τὴν ὀδηγοῦν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον γιὰ τὴν θεωροῦσαν βασιλοφρόνα.

— Πῶς ζῆς; τὴ ρώτησε ὁ Πρόεδρος

τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου.

— Ἀπὸ τὰ κάλλη μου! τοῦ ἀποκρίθηκε ἄροβα ἐκείνη. Ὅπως καὶ ἐσὺ ζῆς ἀπὸ τὴ γυλλοτινὰ!

Γυλλοτινὰ καὶ ἔρωσ. Τὰ δὺο ἐμβλήματα τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἐποχῆς! Καὶ ἐνῶ συνέβαιναν ὅλα αὐτὰ, ὁ Ροβέσπιέρους ἐτόνιζε διαρκῶς τοὺς λόγους τοῦ ὅτι ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις... «κατήγγειλε τὰ ἀκόλαστα ἔθνη τῆς Μοναρχίας καὶ ἀποκατάστησε τὴν ἡθικὴν καὶ τὰ σεμνὰ ἥθη...»

Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐπαναστάτης ἡ ἀγνοοῦσε ὅτι ἔκανε ὅτι ἀγνοεῖ πῶς τὸ Παρίσι εἶχε μεταβληθῇ σ' ἕνα ἀπέραντο ναὸ τοῦ Ἐρῶτος, σὲ μὴ πόλι σπατάλης καὶ ὀργίων!... Πρὶν ἀκόμα στεγνωθῇ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε δάψει τοὺς δρόμους, οἱ χοροὶ, ἡ συνανθία, ἡ λαϊκὴ διασκεδάσις εἶχαν μεταβάλλει τὴν πρωτεύουσαν σὲ Βαβυλῶνα!

Κέντρο τῶν ὀργίων αὐτῶν ἦταν τὸ περίφημον Παλαί — Ἑγκαλιτέ, τὸ Μέγαρον τῆς Ἰσοτήτος ὅπου θὰ μπορούσε νὰ μεταφραστῇ στὴ γλῶσσα μας.

Τὶ ἦταν τὸ κέντρο αὐτό; Ἐνα ἀπέραντο πάγκο, στολισμένο μὲ ἀκακίαι, καὶ ἀναβρυτήρια, καὶ συμμετρικὰς πρσιπές, γεμάτο καφεῖνα, κέντρα διασκέδασαν, λέσχες, στοῖες, θέατρα, καὶ ὑποπτα καταγῶγια. Μέσα ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον αὐτὸ ξεπήδωναν οἱ δημαγωγοί, οἱ ἰδεολόγοι καὶ οἱ πολεμισταὶ γιὰ νὰ κηρύτουν τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Πολλὰ ἐπαναστατικὰ συμβόλια ἔγιναν στὶς αἰθούσας τῶν καφενείων του, ποὺ ἦσαν στολισμέναι μὲ ἀσυνεπὲς εἰκόνες. Καὶ μετὰ τὴν ἐπιπορρὰ τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ τεράστιον αὐτὸ πάγκο ἔγινε ὁ τόπος τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν Παρισιανῶν ποὺ διψοῦσαν διασκεδάσεις γιὰ νὰ λησιμονήσουν τὴς τρομερῆς καὶ ἀγωνιώδεις μέρες ποὺ περᾶσαν.

Ὁραῖες γυναῖκες, ντυμένες φανταχτερά, μὲ τὴς ἀπαραίτητες τελεωμενικὰς κοινὰς στὸ στήθος, τριγυροῦσαν στὴς δεινροστομίες τοῦ πάγκου ἀπὸ τὸ πρῶτον ὡς τὰς 3 τὰς μεσάνυχτας, γελῶντας, πειράζοντας τοὺς διαβάτες καὶ τραγουδοῦντας διάφορα ἄσματα, στὰ ὁποῖα ἐξεντελλόντο οἱ τῶς βασιλεῖς καὶ ἀνεκροῦσέτο ὁ δῆμος Σανσὸν ἀνώτατος ἀρχὸν τῶν Παρισιανῶν!...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐρωτοπαθείαν, εἶχε ἀναπτυχθεὶ τότε στοὺς Παρισινοὺς καὶ τὸ αἰσθητικὸν τῆς χαρτοπαίξεως. Μονάχα μὲς στὴν περιφέρειαν τοῦ Μεγάρου τῆς Ἰσοτήτος ὑπῆρχαν ἑκατὸ χαρτοπαίγνια! Ποιοὶ ἔπαιζαν; Κακοτυχεῖς ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, ροπαλοὶ καὶ ἀκάθαρτοι. Μὲ τὴν χρημάτων ἔπαιζαν; Ἐννε δεινὰ νὰ τὸ ποῦμε, μὰ

τὸ Παλαί Ἑγκαλιτέ, εἶχε ἀναστήσει, στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, τὴ μυθικὴ ἐποχὴ τῶν ὀργίων τῆς Βαβυλῶνος. Κανεὶς ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐναντίον αὐτῆς τῆς καταστάσεως, γιὰτὶ κανεὶς δὲν εὕρισκε τίποτε τὸ κακὸ σ' αὐτὴ τὴν ἐξαχρεΐωσι.

Ἡ πτώσις τῆς βασιλείας ἔκανε τοὺς Γάλλους νὰ φανταστοῦν ὅτι ἐξέλιπε πειὰ κάθε νόμος, κάθε ἡθικὸς φραγμὸς ἀπ' τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ὁ καθένας θὰ μπορούσε πειὰ νὰ κάνει ὅ, τι θέλει.

Ἡ ἀνώμαλη αὐτὴ περίοδος δὲν δάσταζε δέβαια πολὺ καιρὸ. Καὶ οὕτως μπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τοὺς Γάλλους γιὰ τὸ ὁμαδικὸ αὐτὸ παρασάθημα. Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις στάθηκε ἕνα τρομακτικὸν ἕνα μοναδικὸν γεγονός. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦταν νὰ συγκλονισθῇ τὸ λαὸν, καὶ νὰ τὸν κινήσῃ νὰ χάσῃ γιὰ μὴ στιγμὴ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ὁρμήν του κρῖσι.

Τακτικὸς ἐπισκέπτης τοῦ Παλαί — Ἑγκαλιτέ ἦταν καὶ ὁ Κάμυλος Ντεμουλέν. Δὲν πῆγαν ἐκεῖ γιὰ νὰ γλυνθῇ, μὰ γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐκδηλώσιν τοῦ λαοῦ καὶ νὰ στυμωθῇ καθόλου.

Ἐπίσης ὁ Ἰσπανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Ἀλφρε ντε Βέγγα ἀπορροῦσε νὰ ἀποτελειωθῇ μὲσα σὲ τρεῖς-τέσσερες ὥρες ἕνα ὁλόκληρον δράμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μάλιστα ἄφησε μετὰ τὸ θάνατόν του 2 χιλιάδες δράματα!...

Μὲ τὴν ἴδια εὐκολίαν ἐργαζόταν καὶ ὁ διάσημος Ἀγγλὸς μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκωτ, ὁ ὁποῖος υπαγόρευε τὸν γρήγορα τὰ ἔργα του, ὥστε οἱ γραμματεῖς του μὲ δυσκολίαν τὸν παρακολουθοῦσαν.

Ὁ Βάλτερ Σκωτ εἶχε ἐπίσης τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ μὴ διορθῶν ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὰ κειμήλιά του. Μεταξὺ τῶν Γάλλων συγγραφέων διακονοῦσαν γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος Λουμυέρ, ὁ ὁποῖος μὲς σὲ μὴ βδομάδα μπορούσε νὰ γράψῃ ὁλόκληρον μυθιστόρημα.

Ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς συγγραφεῖς, τέλος, ἐμφανίζοντο γιὰ τὴν παρρηγοῖα τῶν ἰσπανικῶν Σάς, παπουτσῆς τὸ ἐπὶ γυναικῶν, καὶ ὁ Κολέσσ, ὁ ὁποῖος γράφει ἀπειρία δαμάτων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐρωτοπαθείαν, εἶχε ἀναπτυχθεὶ τότε στοὺς Παρισινοὺς καὶ τὸ αἰσθητικὸν τῆς χαρτοπαίξεως. Μονάχα μὲς στὴν περιφέρειαν τοῦ Μεγάρου τῆς Ἰσοτήτος ὑπῆρχαν ἑκατὸ χαρτοπαίγνια! Ποιοὶ ἔπαιζαν; Κακοτυχεῖς ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, ροπαλοὶ καὶ ἀκάθαρτοι. Μὲ τὴν χρημάτων ἔπαιζαν; Ἐννε δεινὰ νὰ τὸ ποῦμε, μὰ

Κυρία τῆς Ἐποχῆς τῆς Τρομοκρατίας. (Γκραβούρα τῆς ἐποχῆς)

γιὰτὶ νὰ κρύβουμε τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ τὴν ἀναγνώρισαν καὶ τὴν παραδέχτηκαν ὅλοι οἱ διατρεπεῖς Γάλλοι ἱστορικοί! Οἱ ἀκάθαρτοι ἐκείνοι ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ ἔπαιζαν μὲ χρήματα ποὺ τὰ ἔκλεψαν ἀπὸ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς ἀριστοκράτας ποὺ ἐσφαζαν.

Καὶ ἔπαιζαν ἀσυλλόγιστα. Πετοῦσαν τὰ λεπτά, γιὰτὶ δὲν κοπίσαν διόλου νὰ τὰ κερδίσουν. Καὶ ἐνῶ παρακολουθοῦσαν φωνάζοντας καὶ βλαστημῶντας, τὸ ρέξιμον τῶν ζαριῶν, γύρω ἀπὸ τὰ τραπέζια κυκλοφοροῦσαν ὀρεσιές, λαμπροστολισμέναι νέες, μὲ γλυκερὰ χαμόγελα στὰ χεῖλη, παρακολουθώντας τὸ παιγνίδι γιὰ νὰ εἴδουν τὴν προθυμίαν τοὺς στὸν πῶν τυχερὸ.

Συχνὰ ἀστραφταν μαχαίρια σ' αὐτὰ τὰ χαρτοπαίγνια. Καὶ συχνὰ τὰ γκαρσόνια καθόριζαν μὴν-μάνι τὰ αἵματα ποὺ εἶχαν λερώσει τὸ πάτωμα...

Αὐτὸ τὸ θλιβερὸ θέαμα τῆς γενικῆς ἐξαχρεΐσεως παρουσίαζε τὸ Παρίσι κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τρομοκρατίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο κ. ν. Τρεβίλ, νεαρότατος ακόμα, ξεκινάει από την επαρχία του για το Παρίσι, έχοντας στη τσέπη του μία συστατική επιστολή για τον άρχηγό των Σωματοφύλακων του Βασιλέως κ. ντε Τρεβίλ, στο σώμα του οποίου υπολογίζει να καταταγεί. Στο ταξίδι του όμως του συμβαίνουν διάφορες περιπέτειες κι' έτσι φτάνει στη Γαλλική πρωτεύουσα χωρίς πενήτα στη τσέπη του και χωρίς — το σπουδαιότερο — το συστατικό γράμμα. Αποφασίζει, λοιπόν να παρουσιάσει εις τον κ. ντε Τρεβίλ και να του εξιστορήσει όλη την αλήθεια. Στόν αντίπαλο του μεγάρου του κ. Τρεβίλ συναντάει το σωματοφύλακα Πόρθο, ο οποίος είναι συμπατριώτης του και θέλει να τον υποστηρίξει κατά το δικό του τρόπο. Έπειτα από λίγη ώρα όμως σε μία μονομαχία, ο Άρτανιάν συντρίβει με την ανδρεία, ώστε να νικήσουν οι σωματοφύλακες. Το πράγμα μάλιστα γίνεται γνωστό και στο βασιλεία.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο κ. ντε Τρεβίλ επρόσθεσε στο βασιλέα ότι ο καρδινάλιος Ρισελιέ θα στενοχωριόταν χωρίς άλλο πολύ από το αποτέλεσμα της μονομαχίας, γιατί θεωρούσε τον Μπισκαρά και τον Καουζά ως άκατανίκητους. Τού ήσαν κι' οι δυο εξαιρετικά άφοσιωμένοι και τους είχε υποστηρίξει υπερβολικά. Μά γι' αυτό ακριβώς κι' εκείνοι τ' είχαν πάρει επάνω τους μέχρι τού σημείου ν' απευθύνουν καθημερινώς προσβολές στους ανθρώπους του βασιλείως.

Το επιχείρημα αυτό ήταν εξυπνο, γιατί ο βασιλεύς πειραζόταν πολύ άμα οι άνθρωποι του καρδινάλιου έκαναν πως δεν το λογάριαζαν. Γι' αυτό έβουλοσάτογκε μαθαίνοντας τή νίκη των σωματοφύλακων του κατά των ανθρώπων του καρδινάλιου. Διέταξε μάλιστα τον κ. ντε Τρεβίλ να του παρουσιάσει τον Άθο, τον Πόρθο και τον Άραμη στο γραφείο του, πηγαίνοντας τους από τη μικρή μυστική σκάλα.

Πράγματι οι τρεις άδελφοί παρουσιάστηκαν μπροστά στη Μεγαλειότητα του και του ανέφεραν τίμια πως είχαν συμβεί τα πράγματα, τονίζοντας μάλιστα ιδιαίτερώς το σπουδαίο ρόλο που είχα παίξει εγώ στον καυγά.

Τότε ο βασιλεύς εξέδραλυσεν την επιθυμία να με δη και διέταξε τον κύριο ντε Τρεβίλ να με παρουσιάσει μπροστά του την άλλη μέρα, την ίδια ώρα. Ήμουν κατενθουσιασμένος, γιατί ή τύχη μου δειχνόταν εδώς εξ άρχης τόσο ευνοϊκή και λάβλινα τόσο γρήγορα και υπό τέτοιες καλές συνθήκες την ευκαιρία να γνωρίσω το βασιλεία κύριό μου.

Αποφάσισα να ντυθώ όσο μπορούσα καλύτερα και επειδή — χωρίς να θέλω να καυχήθω — είχα ωραίο πρόσωπο κι' ωραία κορμοστασιά, έλπιζα να μην κάνω στο βασιλεία την εντύπωση που τού είχε κάνει κάποιος ευγενής ονομαζόμενος ντε Φαβέρ, τού οποίου ή ήλι, τού είχε προκαλέσει τόση αντίπαθεια, ώστε δεν ήθελαν να τον ξαναϊδὲ πειά.

Τώρα πειά δεν ελπιόμουν γιατί μου είχαν κλέψει τη συστατική επιστολή του πατέρα μου προς τον κ. ντε Τρεβίλ. Η συμπεριφορά μου κι' η ανδρεία μου αποτελούσε για μένα την καλύτερη σύσταση. Γι' αυτό όλη τη νύχτα έπλεα σ' ένα πέλαιος χαράς και τὸ πρωί ζύπνησα σθεδόν από τὰ χαράματα.

Έπειτα από δυό ώρες, ο Άθος, ο Πόρθος κι' ο Άραμης ήρθαν και με πήραν από την κατοικία μου και με ώδήγησαν στο μέγαρο τού άρχηγού των κ. ντε Τρεβίλ. Εκεί, ο υπηρέτης του μᾶς ώδήγησε άμέσως στο γρα-

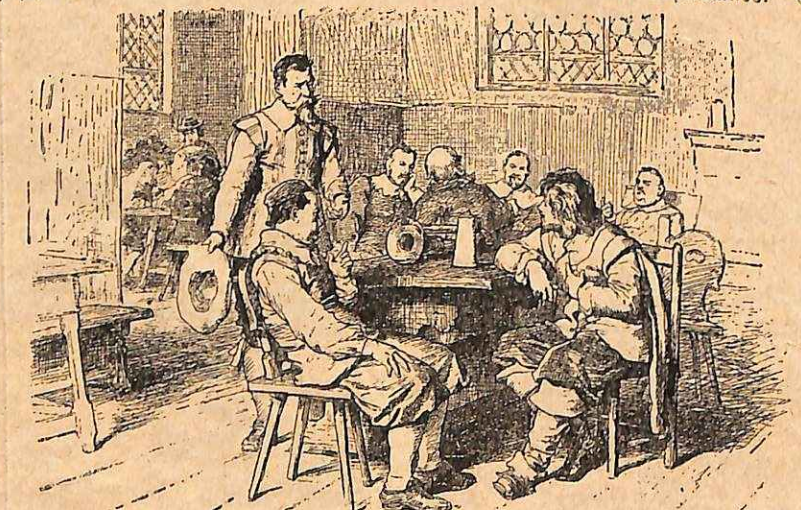
Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

φείο του, τού οποίου ή είσοδος ήταν άπαραγορευμένη σ' όποιονδήποτε άλλον. Ο κ. ντε Τρεβίλ, μόλις έβριζε τὰ βλέμματά του επάνω μου εξαμύνησθε και, γυρίζοντας προς τους Τρεις Σωματοφύλακες, τούς είπε με θυμωμένο: — Έστει με έρχετε πει πως ήταν νέος άντρας κι' εγώ βλέπω τώρα πως είναι παιδί, έντελως παιδί...

Σε όποιονδήποτε άλλη περίπτωση, τὸ να με χαρακτηρίσουν για παιδί, θὰ τὸ άκούγα με μεγάλη μου δυσάρεσκεια. Μά, έπειτα από όλα είχαν συμβεί, καταλάβαινα πως όσο πιο νέος φαινόμουν, τόσο μεγαλειότερη ήταν ή τιμή μου.

Ένας ίπποκόμος έτρεξε άμέσως στις γύρω ταβέρνες και είδοποίησε τούς σωματοφύλακας.

Έπειτα ο κ. ντε Τρεβίλ γυρίζοντας προς μένα μου είπε με μεγάλη καλωσύνη ότι οι Σωματοφύλακες τού είχαν πει ότι, χωρίς έμένα, δεν θὰ νικούσαν τούς αντίπαλους των και θ' ατι γι' αυτό ήμουν άξιόλαμπος.

Ακούγοντας τὰ κολακευτικά αυτά λόγια, είχα σκύψει τὸ κεφάλι με μετριοφροσύνη, ενώ κατά βάθος έννοιωθα κάποια περηφάνεια. Κατόπιν ο κ. ντε Τρεβίλ μᾶς άφισε, λέγοντάς μας να πάμε να φάμε μαζί του. Ήθελε να πᾶ ή τώρα να έπισκεφθὲ τον Μπερνάρδον για να λάβει κι' απ' αυτόν πληροφορίες για τή μονομαχία.

Γιὰ να περάσουμε τον καιρό μας, περμάνοντας την ώρα τού φαγητού, άρχίσαμε να παίζουμε τή σφαίρα κοντά στους σταβλους τού Λουξεμβούργου. Μά εγώ δεν τὸ ήξερα καθόλου τὸ παιχνίδι αυτό, γιατί πρώτη φορά τὸ έπαιζα. Έπειδή μάλιστα φοβόμουν μήπως δεχτώ κανένα χτύπημα κατά πρόσωπο κι' έμποδιζόμουν έτσι να παρουσιαστώ στο βασιλεία, άφησα πολλή γρήγορα τή ρακέτα και πήγα στη γαλερία κοντά στους άλλους ανθρώπους, που παρακολούθουν τὸ παιχνίδι.

Βρισκόμουν εκεί τέσσερες πέντε σπαθισφόροι, μεταξύ των οποίων κι' ένας φρουρός τού καρδινάλιου. Ο

Έπειτα βγήκα άθόρυβα έξω. Ο φρουρός τού καρδινάλιου έπειτα από λίγα λεπτά με ακολουθήσε κι' έπειδή οι σύντροφοί του άνησυχοῦσαν για την άναχώρησή του, τούς είπε πως θὰ πᾶ γιναι να δη έναν ξάδελφό του, ίπποκόμο τού δουκός ντε λα Τρεμουίγ, τού οποίου τὸ μέγαρο βρισκόταν λίγο παραπέρα.

Περμάνω τον ύβριστή μου στην πόρτα, και, μόλις με συνάντησε, τού είπα, τραβώντας τὸ σπαθί μου έξω από τή θήκη του, ότι έπρεπε να θεωρή τον εαυτό του ετυχητὴ που θὰ μόνιμαχόστε με έναν μαθητευόμενο σωματοφύλακα, γιατί αν τὸάζε με κανένα ποταμιατικό σωματοφύλακα, ή συντριβή του θὰ ήταν σίγουρη.

Δεν ξέρω τί μου άπάντησε, γιατί ένδιαφέροηκα να έκδικηθὲ τον ύβριστή μου πὸν παρουσιαστέ κανείς και μᾶς γυρίσει.

Τὸν κατάφερα δυό χτυπήματα, τὸ ένα στο μπότσο και τὸ άλλο στο σῶμα. Άκόμα λίγο και θὰ τον έκανα σε κακά γάγια. Μά ο θόρυβος τῆς μονομαχίας μας έφτασε ως αὐτοὺς που έπαίζαν τή σφαίρα κι' άμέσως οι φίλοι τὸν αντίπαλό μου έτρεξαν πρὸς τὸ μέρος μας.

Εκείνη ακριβώς τή στιγμή είχα πέσει σε πολλή δύσκολη θέση τὸ φρουρό τού καρδινάλιου. Τού είχα καταφέρει ένα άκόμα χτύπημα στον μηρό κι' έτοιμαζόταν να τρέξει στο μέγαρο τού δουκός ντε λα Τρεμουίγ για να ζητήσει κατηγόρη. Μά ή άφίρεια των φίλων του τον έκράτησαν. Οι τελευταίοι είχα ξιφουλκήσει για να με έμποδίσουν να τον σκοτώσω. Ασφαλώς δὲ δεν θὰ περιορίζόντουσαν ως εκεί αν δεν έφταναν για να λάβουν τὸ μέρος μου, ο Άθος, ο Πόρθος κι' ο Άραμης.

Εν τῷ μεταξύ όλο τὸ προσωπικό τού μεγάρου ντε λα Τρεμουίγ είχε κινηθεί έναντίον μας, γιατί, όπως σᾶς είπα, ο πληγωμένος ήταν έξάδελφός τού ίπποκόμου τού δουκός.

Μᾶς είχαν ζητήσει απ' όλες τις μεριές και ή θέσις μας ήταν πολύ άσχημη, όταν έξαφνα ο Άθος άρχισε να φωνάζει:

— Εδὼ! Σωματοφύλακες!

Εκείνη τήν εποχή, οι πολίτες έλάτρευαν τούς σωματοφύλακες, ενώ αντίθετως ο καρδινάλιος ήταν μισητός από τὸ λαό. Γι' αυτό, κάποιος ίπποκόμος ακούγοντας τήν κραυγή τού Άθου, έτρεξε άμέσως στις γύρω ταβέρνες και είδοποίησε καμιά είκοσι σωματοφύλακες, οι οποίοι ήρθαν για να μᾶς βοηθήσουν...

Άμέσως οι άνθρωποι τού ντε λα Τρεμουίγ και οι φίλοι τού πληγωμένου τὸ έβλεπαν στὰ πόδια και κατέφωγαν στο μέγαρο τού δουκός. Όσο για τον αντίπαλό μου, αυτόν τον είχαν μεταφέρει από πρὶν, γιατί τὸ τραῦμα που είχε στο σῶμα ήταν πολύ επικίνδυνο.

Οι σωματοφύλακες, προσβεβλημένοι γιατί οι υπηρέτες τού δουκός ντε λα Τρεμουίγ είχαν έπιτεθεί έναντίον μας, θέλησαν να τούς τιμωρήσουν για τήν τολμη τους, βάλλοντας φωτιά στο μέγαρο τού δουκός.

Μά ο Άθος, ο Άραμης, ο Πόρθος και μερικοί άλλοι πιο συνετοί, τούς έπέδωξαν πως έτσι είχαν κάνει ως τώρα ήταν πρὸς τιμήν τους κι' ότι δεν έπρεπε να δώσουν στο βασιλεία άφορ-

μή να τούς έπιτιμήσει, διαπράττοντας μία βιαιότητα. Όλοι άκουσαν τή συμβουλή τους, γιατί όλοι μας είμαστε ευχαριστημένοι. Εκτός από τὸ φρουρό τού καρδινάλιου, τον οποίο, όπως είδαμε, είχα πληγώσει σοβαρά, ήσαν έπίσης πληγωμένοι και δυό άλλοι από τούς φίλους του. Ο Άθος και ο Άραμης τούς είχαν καταφέρει από μία καλή σπαθιά. Κι' οι τρεις τους είχαν σιγουρέψει έτσι κανένα μήνα στο κρεβάτι, εκτός αν ο δικός μου — πράγμα που δεν τὸ εύχόμουν καθόλου — πέθανε στο μεταξύ από τὸ τραῦμα του.

Μετά τὰ επεισόδια αυτά, ξαναγυρίσαμε στο μέγαρο τού κ. ντε Τρεβίλ, ο οποίος δεν είχε επιστρέψει ακόμα, και περιμέναμε στη σάλλα. Εκεί όλοι οι σωματοφύλακες άρχισαν να με συγχάριον, πράγμα που με καταγοήρευσε... Έδλεπα τὸ μέλλον μου ν' ανοίγεται μπροστά μου λαμπρό, μά δεν άρχισα να νοιώσω και τις πρώτες άπογοητεύσεις...

Καθὼς δεχόμουν τὰ συγχρητήρια, έφτασε κι' ο κ. ντε Τρεβίλ. Άμέσως ο Άθος κι' οι δυό άδελφοί του τον έπήραν κατά μέρος, λέγοντάς του πως ήθελαν να τὸν άναφέρουν κάτι. Από τή φουσιγγωμία τους, ο άρχηγός τους κατάλαβε πως κάτι σοβαρό συνδέναν. Τούς πέρασε στο γραφείο του, παίζοντας κι' έμένα μαζί τους κι' εκεί τὸν διεηγήθηκαν τί είχε συμβεί. Τού είπαν πως είχα άμυνθεί τῆς τιμῆς των σωματοφύλακων, τῇν οποία είχε προσβάλει ένας φρουρός τού καρδινάλιου, χωρίς καμιά άφοροή.

(Ακολουθεί).

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Ο φοινίξ στα θρησκευτικά βιβλία είναι σύμβολο τῆς νίκης.

Τὸ ρόδο είναι έμβλημα τῆς ελεημοσύνης και τού μαρτυρίου.

Τὸ καλάμι θεωρείται ως σκήπτρο τού ἱεροῦ Χριστοῦ.

Η πέτρα είναι σύμβολο τού ἁγίου Στεφάνου, ο οποίος, ως γνωστόν, έλιθοβολήθη.

Τὸ ψάρι είναι έμβλημα τού Χριστοῦ, τού Σίμωνος και τού άρχαγγέλου Ραφαήλ.

Η ελίνα συμβολίζει τήν εϊρήνη.

Τὸ πουλί για τούς χριστιανούς είναι σύμβολο τῆς ελευθερίας.

Τὸ μάτι είναι έμβλημα τῆς θείας παρουσίας.

Τὸ κρίνο είναι σύμβολο τῆς παρθενίας.

Η κόυνια είναι σύμβολο τού Μωϋσή, τὸ φεῖδι τού Δαυίδος και τὸ πριόνι τού προσφύτου Ἡσαΐα.

ΠΑΛΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ... ΑΠΑΡΑΒΙΑΣΤΟΝ!

Ψεύτην με είπατε, κυρία μου, κι' έδικαιοῦμαι να θυμώσω, άλλ' όμως ή επιθυμία μου μὴ λείγει να σᾶς δικαιώσω.

Υμᾶτερον και τούτο τρόπιαιον: Γίνομαι ψεύτης! Σᾶς άρκει; Κι' έν ψεύδος λέγω άποτρόπαιον.

— Κυρία μου, είπω κακή!

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Ένα περίεργο στοιχείμα. Ο ύποκόμης που έφρχε τὸ... καταπέτασμα. Μία άτελειώτη σειρά από εκλεκτά φαγητά. Ψάρια, φασιανοί, όρνιθια, μπεκάτσες. Όπου τὰ πάντα καταβροχθίζονται από τὸν κόρημα. Μία θριαμβευτική νίκη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος μυθιστοριογράφος Άλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, περιγράφει κάπου ένα καταπληκτικό γεῦμα που έλαβε χώραν επί των ήμερών του, με αὐτόπτη μάρτυρα πὸν ίδιο τὸν συγγραφέα.

Μία μέρα ο ύποκόμης Βιλνιστλ έκαυχήθηκε σε μία φιλική συνάθροιση ότι μπορούσε να καταβροχθήσει μόνος του φαγητά άξίας πεντακοσίων φράγκων και προκάλεσε όποιονδήποτε από τούς παριστανένους να καταβλή τὰ έξοδα, αν άμφέβαλε γι' αυτό.

Έννοείται ότι ο άμφιβάλλον βρέθηκε χωρίς δυσκολία και αποφασίστηκε ή ήμερα και ή ώρα κατά τῇν οποία ο πολυφαγᾶς ευγενής θὰ πραγματοποιήσει τήν ύπόσχεσί του.

Επίσης συμφωνήθηκε από πρὶν ὅπως ο ύποκόμης τοποθετήσει, κατά τή διαρκεία τού γευματος, ανάμεσα σε δυό έπόπτες και ὅπως τὸν χορηγηθεί διωρη προσεχμία για τήν καταβροχθισι και κατάποσι των φαγητῶν και ποτών.

Επίσης τού δόθηκε ή άδεια να μιλή ή να σωπαίνη κατά τή θέλησί του, τῇν ώρα τού... γεύματος.

Τῇν ήμερα τού στοιχήματος, ο ύποκόμης πήγε στην αίθουσα τού ξενοδοχείου, κατάλαβε τή θέσι του και διέταξε ν' άρχίσον τὸ σεβόρισμα.

Στῇν άρχή, για να κάμη ὄρεσι, είπε να τὸν φέρουν μία ντουζίνα στρείδια τῆς Ὀστάνδης και μία μοττίλλα Γερμανικό κρασί. Κατόπιν παράγγειλε να τὸν φέρουν ζωμό από φουλές χειλοειδῶν, τὸν ὅποιο ρούφηξε άμέσως.

— Ά, σήμερα έχω πολλή ὄρεσι, είπε πλαταγίζοντας πρὸς τῇν χεῖλήν του.

Και γυρίζοντας πρὸς τὸν υπάλληλο τού ξενοδοχείου διέταξε:

— Γκαρσόν, φέρε μου ένα μπιφτέκι με μήλα.

Τὸ γκαρσόνι τὸν έφερε τὸ μπιφτέκι και τὸν ζήτησε και ο ύποκόμης τὸ καταβρόχθισε ὀλόκληρο.

— Τώρα, διέταξε, φέρε ψάρι.

Και γυρίζοντας πρὸς

τούς παριστανένους πρόσθεσε:

— Τὸ ψάρι που θὰ φάω τώρα, κύριοι, είναι από τή λίμνη τῆς Γενεύης, ονομάζεται «σεράν» και είναι έξοχο. Σᾶς τὸ συνιστᾷ ιδιαίτερώς!...

Υστερα από πέντε λεπτά δεν είχαν έπομείνει παρά μόνο τὰ κόκκαλα τὸν περιφύμου ψαριού «σεράν».

— Τώρα, γκαρσόν, θέλω τὸ φασιανό! φώναξε ο άδελφάκος ευγενής.

Άμέσως τὸν σεβόρισαν έναν παχὺ φασιανὸ παραγεμισμένο με κουκουναρία... Αφού έφαγε κι' αυτόν, τὸν πλησίασε ο υπάλληλος τού ξενοδοχείου και τὸν είπε:

— Κύριε ύποκόμη, νομίζω ότι κάματε λάθος και φάγατε τὸ φασιανὸ πρὶν σᾶς φέρω τῇν περδικα, τὴ μπεκάτσα και τ' άλλα πουλιά...

— Ά, ναι, τὰ έέφασα. Δεν πειράζει όμως, γιατί τὸ συμφωνητικό δεν ὀρίζει ποιά φαγητά θὰ φάω πρὶν και ποιά ύστερα.

Εν πάσῃ περιπτώσει, φέρτε κι' αὐτά...

Σε λίγο τὸν σεβόρισαν πράγματι μία τερασσία πιπέλλα, στην οποία, εκτός των προαναφερθέντων πουλιῶν, ήσαν και καμιά δεκαριά όρνιθια.

Ο ύποκόμης τὰ καταβρόχθισε κι' αυτά χωρίς καμιά δυσκολία. Γόρισε έπειτα θριαμβευτικά στους έπόπτες τού στοιχήματος και τούς είπε:

— Καθὼς βλέπετε, κύριοι, τὸ γεῦμα μου ήταν πολύ απλό. Δεν μένουν παρά τὰ σπαράγγια, τὰ μπέκια, ο άναγᾶς και τὰ χαμοκέρασα. Έπειτα έρχονται τὰ κρασιά, μία μοττίλλα τῆς Κωνσταντίας και μία τῆς Οὐγγαρίας, και στο τέλος, καφές και δυό κανάκια.

Αφού καταβρόχθισε κι' αυτά, οι έπόπτες τού στοιχήματος βγάζοντας τὰ ρολόγια τους είδαν μ' έκπληξι ότι τὸ γεῦμα αὐτὸ είχε διαρκέσει μία ὥρα κι' ένα τέταρτο.

Τὰ φαγητά που είχαν καταβροχθισεί αντιπροσωπεύουν πὸν 648 φράγκων κι' έτσι ο ύποκόμης κέρδισε τὸ στοιχίμα.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΡΟΥΜΠΕΝΣ ΚΑΙ ΒΑΝ ΝΤΥΚ

Τὰ κατερόδματα των μαθητῶν τού Ρουμπενς. Πᾶς παρ' ὀλίγον να τὸν καταστρέψουν έναν άριστοεργηματικό πίνακα. Τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς και τὸ μάγουλο τῆς Παναγίας. Η επιδιόρθωσις τῆς ζημίας. Πᾶς ο Ρουμπενς, μιλώντας για τὸν εαυτό του, έπρόβλεψε τὸ μέλλον τού Βαν Ντύκ.

Μία μέρα οι μαθηταί τού Ρουμπενς, ενώ ὀ διδάσκαλός τους έλειπε στην έξοχή, διαρρόδμησαν τὸν υπηρέτη του και τὸν έπεισαν να τούς μπάση στο έργαστήριό τού διδασκάλου των.

Μόλις ὅμως μπήκαν μέσα, άρχισαν να θορυβῶν και να άτακτοῦν και ένας μάλιστα απ' αὐτοὺς γλύστρησε κι' έπεσε επάνω σε μία θαυμασία εικόνα τῆς Ἀποκαθλώσεως, τῇν ὅποια ο περίφημος καλλιτέχνης δεν είχε τελειώσει ακόμα.

Τὸ αποτέλεσμα ήταν να μουντζουρώση τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς και τὸ μάγουλο τῆς Παναγίας, των οποίων τὰ χρώματα ήταν άκόμα νωπά.

Έπειτα απ' αὐτόν, επακολούθησε μεγάλη ταραχή και σύγχυσις μεταξύ των μαθητῶν, οι ὅποιοι ήθελαν ὅλοι να φύγουν.

Ο υπηρέτης ὅμως, πάνω στον ὅποιο θάπερτε ή εὐθύνη τού ατυχήματος, γιατί αὐτὸς βαστούσε τὰ κλειδιά τού έργαστηρίου — φρόντισε να κλείσει άμέσως τῇν πόρτα και να πῇ στους μαθητάς ότι δεν θὰ επέτρεπε σε κανέναν τους τῇν έξοδο αν δεν επιδιόρθωναν προπῆτερα τή ζημία που είχαν κάνει στην εικόνα.

Οι μαθηταί είδαν κι' αὐτοί ότι ή άπαίτησις του ήταν δύνα κι' επειδή δεν εύρισκαν άλλη διέξοδο, αποφάσισαν να ρίξουν άναμταστὸ τους κλήρο για να δοῦν ποῖον απ' αὐτοὺς θὰ ὀριζε ή τύχη να επιδιορθώση τῇν εικόνα.

Ο κλήρος έπεσε σ' έναν νεαρότατο μαθητὴ τού Ρουμπενς, ο ὅποιος, χωρίς να διστάση διόλου, πήρε τούς χρωστίρες τού διδασκάλου του, πήγε κοντά στην εικόνα κι' άρχισε τῇν επιδιόρθωσις υπό τῇ γενική άγωνία των παριστανένων.

Κατόρθωσε ὅμως να τῇν επιδιορθώση με τέτοια επιδεξιότητα, ὅστε αὐτὸς ὀ ίδιος ο Ρουμπενς δεν άντελήθη τίποτε.

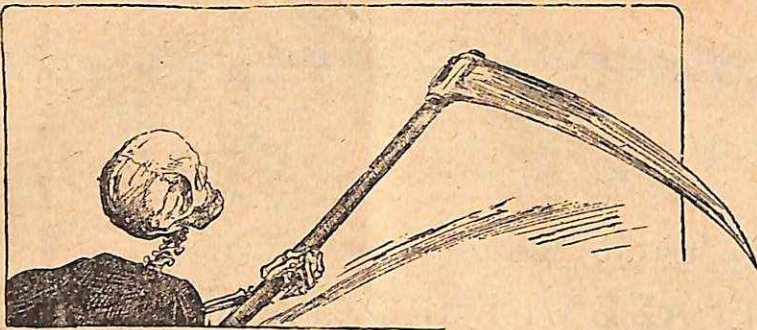
Πραγματικά, τῇν άλλη μέρα, ενώ ο Ρουμπενς έκανε μάθημα στους μαθητάς του, τούς είπε δείχνοντάς τους τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς και τὸ μάγουλο τῆς Παναγίας:

— Νομίζω ότι απ' ὅλο τὸ έργο, αὐτὰ τὰ μέρη πέτυχα καλύτερα κι' αὐτὰ θὰ μείνουν!

Ο νέος, στὸν ὅποιο άνηκαν οι έπαινοι πὸν άπλήθυνο ο Ρουμπενς στὸν εαυτό του, λεγόταν Βαν Ντύκ και έγινε ο μετά ταῦτα περιώνυμος ζωγράφος.

Ο άλλος μαθητής, ο ὅποιος είχε προενησησε τή ζημία, ήταν ο Ντῆ-πενδς, τὸν ὅποιο τὰ έργα στολίζουν και σήμερα τὸν μπεροπολιτικό ναὸ τῆς Ἀμβέρσης.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

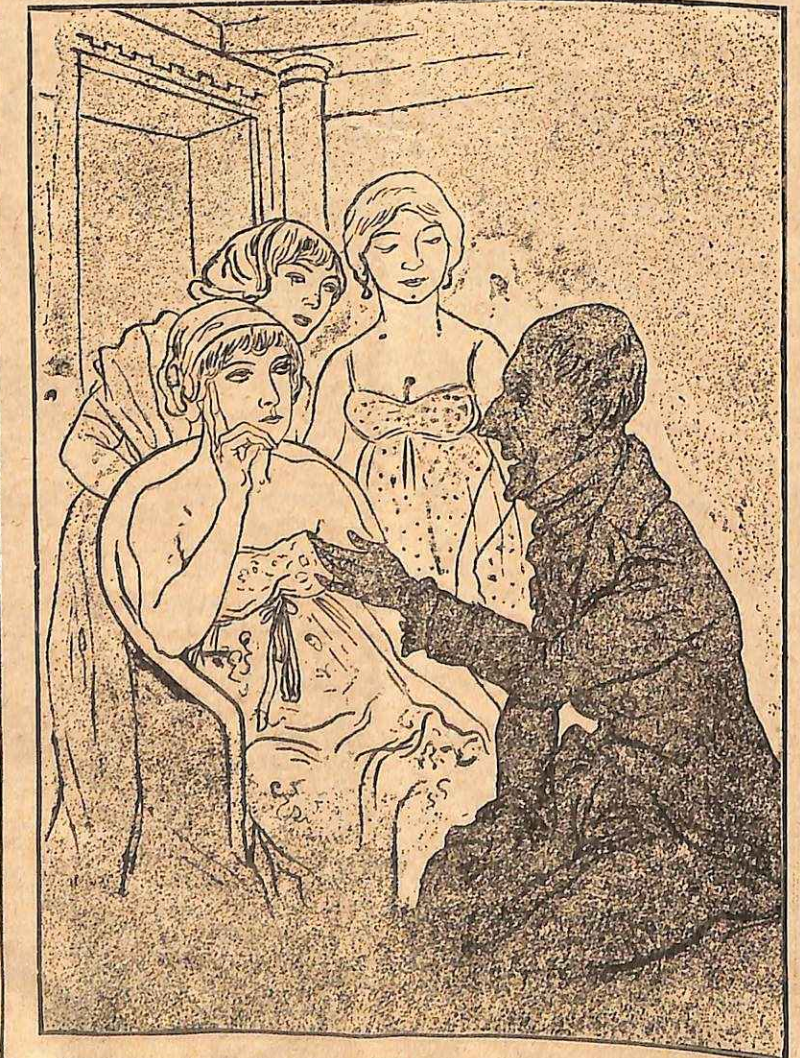
ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

πο να πουν το όνομά του, γιατί έχουν την ιδέα ότι, μ' αυτό τον τρόπο, τον κάνουν να βγεί από τον τάφο του. Γι' αυτό το λόγο κι' ο Γιώργης φυλαχόταν τώρα τελευταία ν' αναφέρει τον πατέρα του με τ' όνομά του κι' όταν μιλούσε γι' αυτόν, τον έλεγε πάντοτε «ο γέρος».

Κάμποση ώρα ακόμα μέγαμε σιωπῆλοι. Έξαφνα ο ένας από τους δυο μικρούς γιους του Γιώργη, τραβώντας την Τζένκα από την ποδιά, τη ρώτησε:

— Θεέστα, ώστε λοιπόν θα γυρίσει ο παππούς;

Ο Γιώργης όμως, αντί άλλης απαντήσεως, κατάφερε του γιου του έναν δυνατό μπάσο. Το παιδί ξέσπασε σε λυγμούς. Μά συγχρόνως ο μικρός του αδελφός ρώτησε με άπορία και τρόμο:

— Έξασα να σ' αναφέρω, εθγενινές κυρίες, είπε ο μαρκήσιος.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Κατά την εποχή που υπεγράφη στην Αυστριακή πρωτεύουσα, η Βιέννα, Συνθήκη, πολλοί Ευρωπαίοι ευγενείς είχαν συγκεντρωθεί εκεί και περνούσαν τον καιρό τους μ' εορτές και διασκεδάσεις. Σε μια απ' τις αριστοκρατικές αυτές συγκεντρώσεις, ο Γάλλος μαρκήσιος ντ' Υρφέ διηγείται μια τρομακτική ιστορία, η οποία του συνέβη κατά την νεότητά του. Κατά την εποχή εκείνη ο μαρκήσιος ταξιδεύοντας στη Σερβία, φιλοξενήθηκε σ' ένα χωριό από την οικογένεια Γκόρσα. Όπως προσέφερε δε, μεγάλη ταραχή κατείχε τα μέλη της οικογένειας αυτής. Ο άρχηγός της, ο γέρο Γκόρσα, ο οποίος προ δέκα ημερών είχε φύγει για να σκοτώσει τον τρομερό Ιούρκο λήσταρχο. Άλλη μητέρας, αφήσε παραγγελία πως αν δεν προφταίει να γυρίσει εντός δέκα ημερών και γυρίσει και μια ώρα εφτά αργότερα απ' την προθεσμία αυτή, να τον σκοτώσει τα παλαιά του, γιατί θα τον έχουν σκοτώσει και όλη η βρυκολακική. Έξ αιτίας λοιπόν του ριστατικού αυτού, η οικογένεια Γκόρσα βρίσκεται σ' απερίγραπτη αγωνία.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Καθώς έμαθα αργότερα, το μοναχικό αυτό στον παλιό καιρό ήταν ονομαστό εξ αιτίας μιας θαυματουργής εικόνας της Παναγίας, που, όπως έλεγε η παράδοση, την είχε κατεβάσει από τον ουρανό ένας άγγελος και την είχε κρεμάσει στα κλαδιά μιας βελανιδιάς. Στις αρχές όμως του περασμένου αιώνα οι Τούρκοι πάτησαν το μοναχικό, έσφαξαν όλους τους καλογέρους κι' ύστερα του έβαλαν φωτιά. Έτσι δεν άπαινε τίποτε απ' αυτό, έκτος από μερικά χαλασματα και ένα εκκλησάκι που το λειτούργησε ένας καλόγερος, ο οποίος έμεινε εκεί. Ο μοναχός αυτός έδειχνε τα ερείπια στους ξένους επισκέπτες και φιλοξενούσε πολλούς προσκυνητές που ήθελαν να προσκυνήσουν τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Βελανιδιάς, όπως την έλεγαν. Καθώς σ'ας είπα όμως, όλ' αυτά τα έμαθα πολύ αργότερα, γιατί το βράδυ εκείνο ο νους μου ήταν άλλο. Όπως συμβαίνει συχνά όταν κανείς ασίνει ελεύθερη τη φαντασία του, ή σκέψεις μου είχαν γυρίσει πίσω στα ευτυχισμένα παιδικά μου χρόνια στη Γαλλία, την αγαπημένη μου πατρίδα, που την είχα εγκαταλείψει για να ζηρήσω περιπέτειες σ' έναν άγριο και άγνωστό μου τόπο. Συλλογίζομαι τη δουκίσσα ντε Γουαμίν και—γιατί να σ'ας το κρύψω—μερικές άλλες κυρίες, σύγχρονες των γαλιζιάνων σας, κυρίες μου, των οποίων ή μορφές θέλω να ερχόντουσαν και χτυπούσαν την πόρτα της καρδιάς μου, παρ' όλο που τα κλειδιά της τα κρατούσε ή ωραία και σκληρή δουκίσσα.

Έτσι, βυθισμένος σ' αυτές τις σκέψεις, είχα ξεχάσει ολόκληρο τους οικοδεσπότες μου και τις έννοιες που τους απασχολούσαν.

Έξαφνα ο Γιώργης ρώτησε:

— Γυναίκα, τι ώρα ήταν όταν έφυγε ο γέρος;

— Όχι, το βράδυ! Αποκρίθηκε εκείνη. Την ώρα ακριβώς που έδινε από την πόρτα, άκουσα το ρολόγι της εκκλησίας να χτυπήσει όγτώ φορές.

— Πάει καλά! είπε ο Γιώργης με ανακούφιση. Τώρα είναι ακόμα επτάμισή. Έχουμε μισή ώρα καιρό ακόμα για να γυρίσει στην προθεσμία που μ'ας ώρισε.

Και ξανάπεσε πάλι σε βαθιά σιωπή, καρφώνοντας ξανά τα μάτια του στο δρόμο που χινόταν μ'α' στο δάσος.

Έξασα να σ' αναφέρω, ευγενικές κυρίες, ότι οι Σέρβοι, όταν υποψιάζονται πως ένας άνθρωπος έχει βρυκολακιστεί, αποφεύγουν με κάθε τρό-

πο οχτώ... Μά αλλοίμονο, ξερεται λίγα δευτερόλεπτα μετά τις οχτώ...

Όλοι τον κυττάζαμε τότε με θανάσιμη αγωνία. Έν τω μεταξύ ο άνθρωπος που έρχοταν από το δάσος πλησίαζε ολοένα και περισσότερο. Ήταν κατάγλωμος και προχωρούσε με κόπο, στηρίζοντας στο μπαστούνι του. Όσο όμως περισσότερο πλησίαζε ο γέρος, τόσο σκυθρωπότες γινόταν ο Γιώργης. Όταν, τέλος, έφτασε στο χαγιάτι όπου είμαστε καθισμένοι, ο γέρος στάθηκε και κύτταξε την οικογένειά του μ' ένα βλέμμα που φαινόταν σαν να μη ξεχώριζε τίποτε, τόσο θολό και σδυμένο ήταν.

— Λοιπόν, έκανε, με φωνή υπόκωφη, γιατί δεν σηκώνεσαι κανέναν σας για να με υποδεχθής; Τι σημαίνει αυτό ή βουδωμάρα; Δεν βλέπετε πως είμαι λαθωμένος;

Τότε επρόσθεσε καλύτερα και είδα πως σ' αλήθεια το άριστο του πλευρό ήταν καταματωμένο.

— Σήκω λοιπόν να βοηθήσεις τον πατέρα σου, είπα στο Γιώργη. Και σ'α, Τζένκα, έτοιμάσε του κανένα τσντοκικό πιστό, γιατί αλλοίως θα λιποθυμήσει!

— Πατέρα, είπα ο Γιώργης και πήγε κοντά στο γέρο-Γκόρσα, δείξε μου τη λαθωματιά σου. Έγώ καταλαβαίνω απ' αυτά τα πράγματα και θα σου την περιποιηθώ.

Μόλις όμως δοκίμασε να του τραβήξει το ρούχο του, ο γέρος τιν έσπρωξε δυνατά κι' ύστερα έπιασε με τα δυο του χέρια την πληγή του.

— Αφ'ησέ με! φώναξε. Με κάνει και πονά ακόμα περισσότερο.

— Όστε είσαι χτυπημένος στην καρδιά; είπα ο Γιώργης κι' έγινε χατάγλωμος. Έβα γρήγορα μέσα να σ'α γύσω. Πρέπει, ακούς; Πρέπει!...

Ο γέρος όμως στερεώθηκε στο μπαστούνι του και στηλώθηκε σ' ολόκληρο το μπό του.

— Φυλάξου! του είπα. Μη βάλεις χέρι να μ' αγγίξεις, γιατί θα σ'α ταυαστώ!

Τότε ο Πέτρος προχώρησε και στάθηκε ανάμεσα στον πατέρα του και στο Γιώργη.

— Αφ'ησέ τον ήσυχο, είπα στον αδελφό του. Τον βλέπεις που υποφέρει.

Μην το αντιμιάς! πρόσθεσε κι' η γυναίκα του. Τό ξέρεις ότι δεν δεχόταν αντιρροήσεις ποτέ του.

Τη στιγμή εκείνη είδαμε το κοπάδι να ερχεται γυρίζοντας από τη βοσκή. Ο σκύλος όμως που πήγαινε μπροστά, είχε γιατί δεν αναγνώριζε τον άπεντικό του, είτε γιατί είδε τίποτε άλλο τρομαχτικό, μόλις πλησίασε τον γέρο-Γκόρσα, στάθηκε, άρχισε να γυρλίτσει άγριος και να δείχνει τα δόντια του. Ή τρέιες του είχαν σκαθίσει κι' έτρεμε σγκορμος, σαν να έθλεπε κάποιο πράγμα τρομαχτικό που έμεις δεν το βλέπαμε.

— Τι έπαθε αυτό το βρωμόσκυλο! φώναξε ο γέρος, του οποίου ή μορφή γινόταν ολοένα πιο στυγνή και σκυθρωπή. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Είμαι πελάξενος για την ίδια την οικογένειά μου; Ή δέκα μέρες που έλειψα στο βουνό με άλλαξαν τόσο πολύ, ώστε να μ' αναγνωρίζουν ούτε τα ίδια τα σκυλιά μου;

— Τι ακούς; είπα ο Γιώργης στη γυναίκα του σιγά.

— Τι ν' ακούσω; — Τό λέει κι' ο ίδιος πως επέρασαν ή δέκα ήμέρες από τότε που έφυγε. — Μά όχι, δ'α, καυμένα. Ήλθε μέσα στην προθεσμία.

— Καλά, καλά! μουρμούρισε ο Γιώργης. Ξέρω εγώ τι πρέπει να κάνω!

— Ακόμα ουρλιάζει το καταραμένο βρωμόσκυλο! φώναξε ο Γκόρσα. Σκότωσέ το, Πέτρο! Άκούς, σκότωσέ το!

Ο Γιώργης δεν κουνήθηκε καθόλου από τη θέσι του. Ο Πέτρος όμως σηκώθηκε με δάκρυα στα μάτια, ξεκρέμασε το τσντοκικό του από τον τσίχο και πυροβόλησε το σκυλί που κυλίστηκε ουρλιάζοντας κάτω στη σκόνη.

— Ήταν το αγαπημένο μου! — σιγανά. Δεν ξέρω γιατί ο πατέρας θέλησε καλά και σώνει να το σκοτώσουμε.

Γιατί του άξιζε το βρωμόσκυλου! Γι' αυτό, είπα ο γέρος. Άλλά άρχίζει να κινή ψύχρα. Άς μπει στο σπίτι.

Έν τω μεταξύ ή Τζένκα είχε έτοιμάσει για τον πατέρα της ένα ζεστό καμωμένο από κρασί, μέλι και σταφίδες βραμμένες και του το έφερε για να το πιή. Ο γέρος όμως έσπρωξε με άηδία το ποτήρι από μπροστά του.

Την ίδια αηδία έδειξε όταν ο Γιώργης του έβαλε μπροστά του ένα κομμάτι άρνίσιο κρέας μαγειρεμένο με ρίζι. Εκάθησε σ'εμιά γωνία και άρχισε να μουρμούρει ακατανόητα λόγια...

Τά ξερά κούτσουρα έκαμαν με μεγάλες φλόγες στο τζάκι και έβριγχαν μια άδελαιή λάμψη στο πρόσωπο του γέρου, που φαινόταν τόσο χλωμό και αδυνατισμένο, ώστε αν δεν ήταν ή κόκκινη ανταύγεια της φωτιάς, θα το περνούσε κανείς για νεκροκεφαλή.

Η Τζένκα έπηρε κοντά στον πατέρα της και κάθισε στα πόδια του.

— Πατέρα, είπα, ούτε να φας, θέλεις τίποτε, ούτε να πείσης ν' αναπαυθής. Δηγήγησέ μας λοιπόν κανένα από τα λαμπρά σου κατορθώματα σ'α βουνά όπου πήγες για να κυνηγήσεις τον φοβερό Άλδη μπέη.

Η χαριτωμένη Τζένκα γνώριζε ότι με τα λόγια αυτά άγγιζε την πιο ευαίσθητη χορδή του πατέρα της, γιατί ο γέρος αγαπούσε πάντοτε να διηγείται τους άγώνες του και τα ανδραγαθήματά του εναντίον των Τούρκων. Και σ' αλήθινά, ένα άμυδρο χαμόγελο ζωογραφίστηκε σ'α χλωμά χείλη του Γκόρσα. Άλλά μόνον σ'α χείλη του. Τα μάτια του εξακολούθησαν να μένουν θολά και άνεκφραστα. Έχάιδεψε τα πλούσια ζανθόμαλα της κόρης του και είπα:

— Καλά, Τζένκα, θα σου πω όλα όσα πέρασα σ'α βουνά, μά όχι τώρα, όχι σήμερα... Τώρα είμαι πολύ κουρασμένος. Μόνον ένα πράγμα θα σου πω τώρα: Ο Άλδη μπέης δεν βρίσκεται π'α στη ζωή! Τον σκότωσε το χέρι του πατέρα σου! Κι' αν έχει κανείς αμφιβολία—μέξαχολούθησε με βροντερή φωνή κυττάζοντας όλους τους δικούς του—νά, εδω έχετε την απόδειξη!

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, άνοιξε το ταγέρι του που κρεμόταν από τον άμο του και έβγαλε από μέσα ένα ανθρώπινο κεφάλι που έσταζε άκόμα αίμα. Ή όψις του κεφαλιού ήταν φειχτή. Τα μάτια του ήταν μισόκλειστα και φαινόταν το θολό τους άσπρά-

δι. Τό στόμα ήταν άνοχτό κι' ή γλώσσα έβγαλε έξω μπλάδη και ματωμένη. Μά ή νεκρική χλωμάδα της κεφαλής του ληστή δεν ήταν μεγαλύτερη από τη χλωμάδα του γέρο-Γκόρσα.

Με φοίχη τραδηγήταμα όλοι μας, μά ο Γκόρσα είπα, δίνοντας το κεφάλι στον Πέτρο:

— Νά, κρέμασε το πάνω από την έξοπορτα του σπιτιού μας για να ξέρη κάθε διαβάτης ότι δεν έχει π'α να φοβάται από τον Άλδη μπέη και ότι οι όρκοι είναι ελεύθεροι για κάθε ταξιδιώτη.

Ο Πέτρος πήρε το κεφάλι σ'α χέρια του με άπείθεια και πραγματοποίησε τη διαταγή του πατέρα του. — Τώρα καταλαβαίνω, είπα, γιατί ουρλιάζε έτσι το κακίμορο το σκυλί. Μυρίζταν πεθαμένο.

— Ναι, μυρίζταν πεθαμένο, είπα με πένθιμη φωνή κι' ο Γιώργης που έν τω μεταξύ είχε βγει άθόρυβα έξω και γύρισε πίσω με κάτι στο χέρι του που το ακούμπησε σ'εμιά γωνιά. Σ'εμένα φάνηκε πως ήταν ένα παλούκι.

— Γιώργη, είπα ή γυναίκα του, με χαμηλή φωνή. Δεν πιστεύω να θέλεις... Είναι άδύνατο!

— Άδελφέ μου, έκανε ή Τζένκα. Τι έχεις σκοπό να κάνεις;

— Όχι, όχι, είναι άδύνατο. Δεν υποσεί να γίνη ένα τέτοιο πράγμα!

— Αφ'ηστε με, αποκρίθηκε ο Γι-

ώργης. Έγώ ξέρω τι θα κάνω και δεν θα κάνω τίποτε που να μ'ην είνε σωστό...

Έν τω μεταξύ είχε νυχτώσει π'α για καλά και όλοι πήγαν να κοιμηθούν. Έμένα μου παραχώρησαν ένα καμαράκι που χωριζόταν από έναν λεπτό σανιδένιο μεστόριο από την κάμαρα που κοιμόταν ο Γιώργης με τη γυναίκα του και με τα δυο παιδάκια του. Όμολογώ ότι και την ώρα ακόμα που έπεσα στο κρεβάτι μου για να κοιμηθώ, ή σκέψις μου δεν μπορούσε να ξεκολλήση απ' όλα όσα είχα ιδεί και είχα ακούσει το παρξένο αυτό βράδυ.

Έσθουσα το κερί μου... Τό φεγγάρι έβριγνε τις άχτίνες του μέσα στην κάμαρά μου, δίπλα στο κρεβάτι μου ακριβώς, και φωτίζε το πάτωμα και τους τείλους με άστρμένιες ανταύγειες... Δοκίμασα να κοιμηθώ, μά ήταν άδύνατον. Σκέφθηκα πως σ' αυτό θα έφτανε ίσως το πολύ δυνατό φως του φεγγαριού που χτυπούσε σ'α μάτια μου και σηκώθηκα για να ψάξω να βρω κανένα πανί και να το κρεμάσω μπρος από το παράθυρο. Τη στιγμή όμως έδεινη άκουσα σιγανές θυμλίες από τη διπλανή κάμαρα. Στάθηκα άκίνητος και προσπαθούσα ν' άκούσω τι έλεγαν.

— Πέσε να κοιμηθής, γυναίκα, έλεγε ο Γιώργης. Κι' σ'α, Πέτρο, και σ'α, Τζένκα... Μη σοβόσαστε... Έγώ θα μένω ξύπνιος και θα φυλάζω.

— Μά, Γιώργη, έλεγε ή γυναίκα του, καλύτερα να μείνω εγώ άγρυπνη. Χθές έδοόλεψες όλη τη νύχτα και σήμερα όλη την ήμέρα και είσαι άποκατωμένος από την κόρασι. Ύστερα πρέπει νάχω στο νού μου και το μεγάλο μας παιδί. Από χθές μ'α φαίνεται κάπως κακοδιάθετο.

— Μείνε ήσυχη, γυναίκα και πήγαινε να κοιμηθής. Έγώ θα μένω για να φυλάζω και θάχω κι' έγνοια το παιδί.

— Άδελφέ, είπα ή Τζένκα με την άπαλή και μελωδική φωνή της. Μ'α φαίνεται πως δεν είναι άνάγκη να μείνη κανέναν άγρυπνος. Ο πατέρας κοιμάται σαν πουλάκι. Γι'α ιδές τον τί ήσυχος που είναι...

— Ούτε σ'α, ούτε ή γυναίκα μου νοιώθετε τίποτε απ' όσα σ'ας λέω, άπαντρες ο Γιώργης με φωνή που δεν δεχόταν αντίρρηση. Σ'ας λέω για τελευταία φορά: Πηγαίνετε να κοιμηθής κι' αφήστε με έμένα να φυλάζω.

— Ύστερα απ' αυτά τα λόγια, έπαψαν όλοι να μιλούν και μ'α' στο σπίτι έπεσε βαρέα ή σιωπή. Σ'ε λίγο έννοιωσα κι' εγώ τα βλέφαρά μου να βαρύνουν και τον ύπνο σιγά-σιγά να με κυριεύει.

Μά έξαφνα άνοιξα πάλι τα μάτια μου, ακούγοντας κάποιο θόρυβο. Είδα τότε την πόρτα της κάμαρας μου ν' ανοίγει σιγά-σιγά με προφύλαξη και να μπαίνει μέσα ο γέρο-Γκόρσα. Όσο τόσο μ'αρω να πω ότι μάλλον έμάντευα την παρουσία του παρ'α ότι τον έθλεπα έν έδω, γιατί το φεγγάρι είχε φύγει έν τω μεταξύ από το παράθυρο και μ'α' στην κάμαρά μου άπλωνόταν άπόλυτο σκοτάδι.

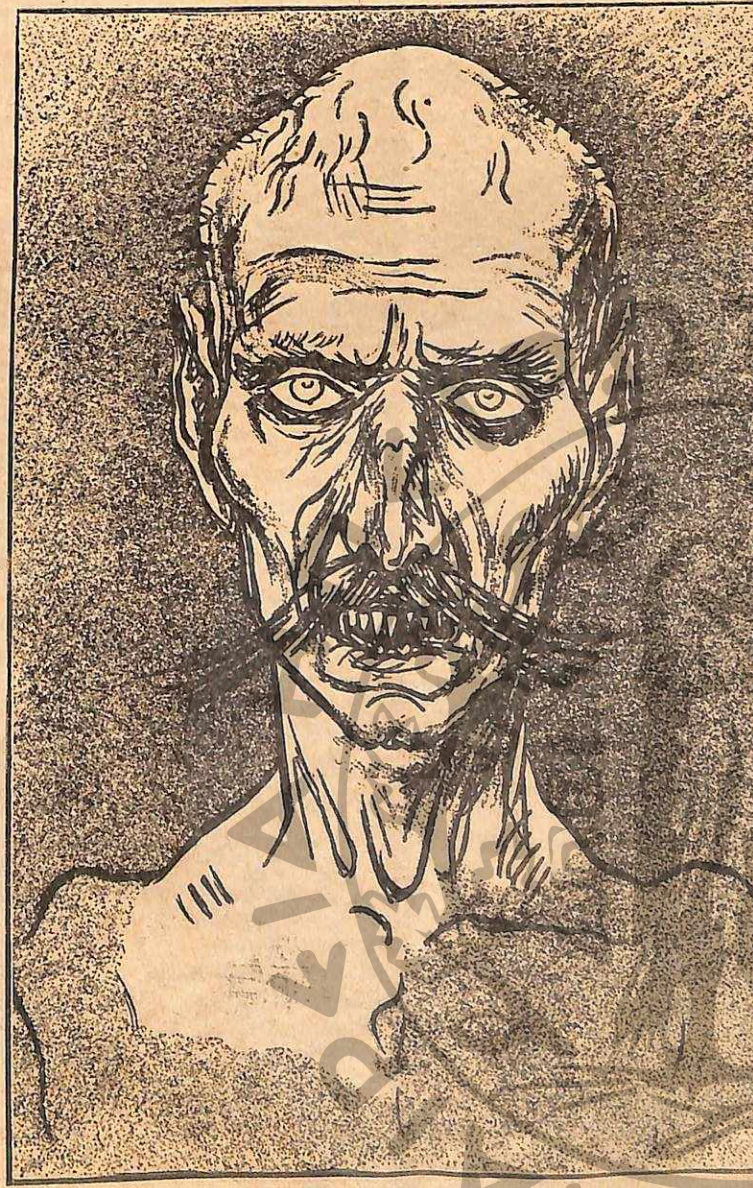
Μ'α φαινόταν σαν να ζήτοσαν τα σδυμένα μάτια του να διαβάσουν τί σκέψις μου και σαν να παρακολουθούσε κάθε μου κίνηση.

— Αφ'α άρχα άνοιξε να προχωρή προς το μέρος μου.

Τώρα έκανε ένα βήμα, τώρα δυο. Τώρα πλησίαζε ολοένα και περισσότερο.

— Ένα δευτερόλεπτο ακόμα και βρίσκειται πάνω από το κεφάλι μου.

Αφ'ατάσας το όμοσ με κυριεύσε έκείνη τη στιγμή. Συγχρόνως όμως έννοιωθα τον έαυτό μου άνιχναν να κινή και την παραμικρότερη κίνηση, ν' άφρώση τη μικρότερη λέξη. Διθανόμουν κάτι να με πλάκωνη στο στήθος και να με παραλύη ολόκληρο. Ο γέρος έσκυψε από πάνω μου και έφερε το κατάγλωμο σαν νεκρού πρόσωπό του τόσο κοντά στο δικό μου, ώστε έννοιωθα την ανάσα του που μ'αίρε χωματιά και σαπίλα! (Άκολουθεί).

Γκόρσα ο Βρυκολακας

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
'Η απέραντη θλίψη που ήταν αποτυπωμένη στην όψη της Μινιόν, είχαν εμπνεύσει στη Μαριάννα ένα μεγάλο αίσθημα: τη στοργή και την αφοσίωση.

Όσο για την ίδια τη Μινιόν, αυτή δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όσα της συνέβαιναν... Ήταν βεβαία πως την είχαν μεταφέρει σ' αυτό το σπίτι για να τη σκοτώσουν... Μά σιγά-σιγά καθήσυχασε... 'Η Βαρβάρα δεν εμφανιζόταν παρά σπανίως... Ανατριχίλαζε από άρδια και φρίκη κάθε φορά που την έβλεπε.

Τέλος η γοργά μέγαιρα νόμισε πως είχε φτάσει πια ο καιρός να τελειώσει τη δουλειά της. Και είδοποιήσε τη συνήθειά της, τη Μαλφίερα. Στην επιστολή που της έστειλε σχετικώς, έπρόσθεσε και το ακόλουθο κυνικό υποσημείωμα:

«Πριν να την παραδώσω στους πύθελαις αλγίες, δεν θα μπορούσατε να μου στείλετε κανένα εύγενη για να γίνει ευκολότερα η αρχή;»

'Η 'Ισαβέλλα, για να είναι πιο ασφαλής η εκδίκησής της, βρήκε την πρότασή της όρθη κι' άποφάσισε να στείλ' η ίδια τον πράκτορα της διαφθοράς, αυτόν που θα βύθιζε στην άμυα το άγγό κι' άθωο αυτό πλάσμα. 'Εδιάλεξε δε για το έργο αυτό το βαρύνον ντε Ρουβέιν, ο οποίος, καθώς είδαμε, έφυγε για το Ντίσμπουργκ. Σαν έφτασε εκεί, παρουσιάστηκε στη Βαρβάρα, η οποία είδοποιήσε άμέσως τη Μαριάννα. Τότε η δυστυχισμένη άμαρτωλή, άνικηνη να εξακολουθήσει πειά τα φέμματα της, ξέσπασε σε λυγμούς... 'Η προμερή ώρα είχε φτάσει λοιπόν;... 'Η άμυα θα συνελευείτο; Δεν θα μπορούσε να σώσει τη μικρούλα άθωα;

— Φρόντισε — είχε πει η γοργά μέγαιρα — φρόντισε να προσκομίσω στη Μινιόν. Πείσε την να δεχθ' καλά τον νέο εύγενη... Και συλλογίσου πόν πάντων ότι αν δεν ύπακούσεις... 'Η Μαριάννα προσποιήθηκε πως χαμογελάει και της απάντησε:

— 'Ησυχάσε... 'Όλα θα γίνουν σύμφωνα με την επιθυμία σου...

'Επειτα από την απάντησή αυτή, η Βαρβάρα αποσύρθηκε. 'Η Μινιόν κατάπληκτη είχε παρακολουθήσει όλoκληρη τη σκηνή αυτή, χωρίς να π'η μιά λέξη. 'Όταν η Βαρβάρα βγήκε έξω, πήγε και κάθισε κοντά στη Μαριάννα και, με φωνή γλυκειά και χαϊδευτική, τη ρώτησε:

— Γιατί κλαίς; Τι φοβάσαι; Αυτή η γυναίκα φαίνεται πως σε τρομάζει και σένα όσο και μένα... Ποιά είναι λοιπόν;... Θεέ μου, τί πρόκειται να γίνει;

— Δυστυχισμένο παιδί, αναπνέω ή Μαριάννα, μή ζητάς να καταλάβεις. 'Αν θα καταλάβαινες, θα ήταν φρι-

χτό! 'Εχε μονάχα έμπιστοσύνη σε μένα... 'Όσο θά είμ' εγώ εδω ζωντανή, δεν έχεις να φοβηθής τίποτε...

— Θεέ μου... Με τρομάζει! Με απειλεί λοιπόν πάλι τίποτε; 'Ω, η ζωή μου είναι τόσο δυστυχισμένη, ώστε δεν αξίζει να την υπερασπιστή κανείς...

'Εχω ύποφέρει τόσο και αισθάνομαι να με βαρύνουν τέτοιες δυστυχίες, ώστε ο θάνατος θά μου ήταν ευχάριστος.

— 'Ω! μή μιλάς έτσι, αγαπημένη μου Μινιόν... Μου ξεσκιζεις την καρδιά... 'Εχε έμπιστοσύνη! 'Η ζωή ανούγει υποστά σου γεμάτη υποσχέσεις. Ίσως αλήθεια πως έχεις δυνατόν έλθρο...

— 'Αγνοώ γιατί σε καταδιώκουν με τόση λύσσα και ποιο είναι ο άνθρωπος που θέλουν το κακό σου... Μά το καταλαβαίνω... θά τους ξεφύγεις... κάποιος φίλος θά σε βοηθήσει... 'Θα ζήσης, για να γίνης εύτυχισμένη.

'Η Μινιόν έσκυψε το κεφάλι της σκεπτική:

— 'Ενας φίλος — είπε — ω! ναι, βρήκα ένα φίλο... Και είναι τόσο ευγενικός... τόσο καλός... τόσο γενναίος! 'Αλλοίμονο! Τί άπόγινε τάχα από τη μοιραία εκείνη ήμερα που άκουσα τη

φωνή του;... 'Η φωνή του! 'Ηταν τάχα η δική του;... Πού είναι τώρα;... 'Α, είμαι βέβαια ότι, αν ήξερε πως βρίσκαμαι σε κίνδυνο, θά έτρεχε να με υπερασπιστή και να με σώσει... Τώρα όμως ποιος ξέρει αν τον ξαναδώ ποτέ τον εύγενικό μου Γουλιέλμο...

— Άκούγοντας το όνομα αυτό, η Μαριάννα έδωσε μιά σπαρχτική κραυγή. Σηκώθηκε, χλωμιάζοντας έξαφνα, κι' έφερε το χέρι της στην καρδιά της.

— Θεέ μου!... Τί έχεις λοιπόν;... Τρέμεις; φώναζε η Μινιόν μπερδεμένη.

— Γουλιέλμος! Γουλιέλμος είπες; Μήπως είναι ο Γουλιέλμος Μάιστερ;

— 'Ο ίδιος... απάντησε η Μινιόν. Μήπως τον ξέρεις;

— 'Ω!... Πεπρωμένο! Ψύχρισε η Μαριάννα και κάθισε πάλι κάτω έξαντλημένη.

Ναι, ήταν πεπρωμένο! 'Ηταν ο γιος ο Γουλιέλμος Μάιστερ, τον οποίο είχε αγαπήσει στο Σπρασθούργο, ο Γουλιέλμος Μάιστερ, τον οποίο αγαπούσε τώρα με όλες τις δυνάμεις της ψυχής της, χωρίς έλπιδα να τον ξαναδώ ποτέ, ο Γουλιέλμος Μάιστερ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

(ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ)

Ξέρεις τη χώρα που οι καρποί της λεμονιάς (αυτίσιν), που πράσινες πορτοκαλλιάς τά μ'ήλα κοκκινίζουν, που από γαλάζιο ούρανο φυσά δροσάτο ά- (γέρι) κι' η ροδόδαφνη κι' η μυρτιά φουντώνουν (ταίρι-ταίρι);

Την ξέρεις; 'Εκεί περα ποθώ ανάμα σου νάρθω, άγάπη μου, μιά (μέρα) Ξέρεις το σπίτι που η σκεπή κολώνες την (κρατούνε) και μέσα τά δωμάτια χρυσά λαμπροποιούνε, και μαρμαρένια αγάλματα στέκουν και με (κυτάζουν), «Τι οδοκαμιν, φτωχό παιδί!» ωσαν να μου (φωνάζουν);

Το ξέρεις; 'Εκεί περα ποθώ ανάμα σου νάρθω, προστάτη μου, μιά (μέρα). Ξέρεις εκείνο το βουνό με σύννεφα στη (ράχη) που τ' άλογο στην καταχνιά το δρόμο ναύρη (ψάχνει) και μέσα σε θαθείες σπηλιές οι δράκοντες κοι- (μούνται) και κυλούν οι βράχοι και μαζί κι' η ρεματιάς (κυλιούνται);

Το ξέρεις; 'Εκεί περα μ'άς φέρνει ο δρόμος. Θέ νάρθω κι' εγώ μαζί, (Πατέρα).

που ήταν χαμένος γι' αυτή για πάντα, να τώρα που ξαναμπαινε στη ζωή της... Νά τώρα που άκουγε να μιλούν πρώτη φορά γι' αυτόν μετά την άναχωρήσή του από το Σπρασθούργο... Και από ποιον; 'Απ' αυτό το νεαρό και δροσερό πλάσμα που το σεβόταν κι' έναν απέραντο σεβασμό, που το αγαπούσε εύλασθητικά, απ' αυτή τη Μινιόν που είχε αναλάβει να τη σώσει... Και η Μινιόν αγαπούσε το Γουλιέλμο.

— 'Ω! ήταν βεβαία γι' αυτό... Δεν ήταν από τις γυναίκες που γελιούνται με τέτοια ζήτηματα... 'Η Μινιόν άγαπούσε τον ίδιο άντρα κι' αυτή. 'Η Μινιόν γινόταν τώρα αντίζηλός της...

Τί θά έκανε;... 'Η Μαριάννα έννοιωσε έξαφνα να έμπουν μέσα της άγρια πάθη και τη ζηλοτυπία της να τη βασανίζουν... Κι' έροίε στη Μινιόν ένα βλέμμα άγριο, ένα βλέμμα έχθρικό...

— Τί έχεις;... Τί έχεις;... τη ρώτησε η Μινιόν κι' άνησυχή. 'Ω! θά γίνης κι' εσύ έχθρα μου;... 'Θα με μισήσης κι' εσύ άκόμα;... 'Ω, πόσο δυστυχισμένη είμαι...

— 'Οχι! 'Οχι! φώναζε η Μαριάννα συγκινημένη μέχρι δακρύων από τον άπελπιμένο τόνο της μικρούλας φίλης της. 'Οχι, αγαπημένο μου παιδί, δεν θά σε μισήσω... Συχώρετέ με! Συχώρεσέ με γιατί μιά στιγμή διαλογίστηκα πονηρά... Μά μή φοβάσαι!... Δεν θά γίνω έχθρα σου!... 'Οχι! 'Οχι! Κι' άς τά ξεχάσουμε τώρα αυτά... και μιλήσέ μου για εκείνον, για το φίλο σου...

— Μά γιατί ξαφνιάστηκες τόσο πολύ, όταν επρόφερα το όνομά του; Τον ξέρεις λοιπόν;

— Ναι, παιδί μου... 'Εγνώρισα τον κ. Γουλιέλμο... Τον γνώρισα άρχεα και μπορώ να σε βεβαιώσω κι' εγώ πως είναι ίπποτικός και τίμιος, πως έχει ψυχ'ή άγνή και φιλογερή...

— 'Ω! πώς μου τον περιγράφεις! φώναζε η Μινιόν ένθουσιασμένη. Είναι πράγματι έτσι όπως λές... Είναι τόσο γλυκός που πάντων, τόσο καλός γι' αυτούς που ύποφέρουν... δεν ε'ν' έτσι;

— Ναι! απάντησε η Μαριάννα με άγωνία.

— Και πόσο γενναίος και δυνατός είναι! Πόσο τρυμερός στους κακούς! Πόσο ώραιος στο θυμό του, όσο και στη χαρά του...

— 'Α! φώναζε η Μαριάννα. Κι' εσύ, αγαπημένη μου Μινιόν, ξέρεις και τον περιγράφεις καλά.

— Είναι πολύ καλύτερος άκόμα!... Φέρθηκε τόσο στοργικά σε μένα, σε μένα τη φτωχή κι' έγκαταλειμένη! 'Απαιγαννοπούλα! πρόσθεσε η Μινιόν, ανατριχιάζοντας στην άνάμνηση του Κόκκινου Τζιλ.

Αυτός είναι το πάν για μένα... Στις στιγμές της άπελπισίας μου, συλλογίζομαι αυτόν και παρηγοριέμαι... 'Όταν σκέφτομαι το μέλλον, μέσ' στα όνειρα της εύτυχίας

μου, αυτόν πάλι βλέπω κοντά μου και αυτό φτάνει για να μου δίνη θάρρος.

— Μά πως τον γνώρισε και πως χωρίστηκες απ' αυτόν;

'Η Μινιόν διηγήθηκε τότε στη Μαριάννα τη συνάντησή της με το Γουλιέλμο, τη σκηνή του χορού των αγγών, την κτηνωδία του Κόκκινου Τζιλ, την έαφνική επέμβαση του νεαρού Μάιστερ... Έπειτα το χωρισμό της απ' αυτόν, την άπαγωγή της και τα μαρτύριά της. Δεν παρέλειψε μάλιστα να της π'η ότι είχε άκούσει από την κόμηλη όπου την κρατούσαν φυλακισμένη, τη φωνή του Γουλιέλμου, ο οποίος έξομολογείτο την άγάπη του σε μία άγνωστη.

— 'Όλες αυτές η λεπτομέρειες άφησαν κατάπληκτη τη Μαριάννα. Ένωιωσε πως βρίσκαται μπροστά σ' ένα μυστήριο, που όποιος μάντευε εν μέρει την αλήθεια. Μά δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί η Μινιόν ήταν το θέμα μιάς τόσο άδυσπληκτης καταδίωξης. Αυτό που καταλάβαινε καθαρά ήταν ότι ισχυροί έχθροι είχαν συμφέρον τους να έδοντάσουν τη Μινιόν. Και ήταν αυτή η μόνη που θά υπερασπιζόταν τη μικρή της φίλη...

— 'Οχι! 'Οχι! φώναζε η Μαριάννα συγκινημένη από τη βύθισή της, είναι καιρός να άναπαυθής, παιδί μου... Πρέπει να κοιμηθής... 'Ισως αύριο θά έχης άνα γ'η δύναμει και θάρρους... 'Θα κοιμηθώ κι' εγώ κοντά σου... σ' αυτή την πολυθρόνα... Κοιμήσου, παιδί μου, πρέπει... Κοιμήσου, χωρίς φόβο.

Είμ' εδω και σε προστατεύω... Σκυμμένη πάνω απ' τη μικρή της φίλη, η Μαριάννα την έλκινε με γλυκειά φωνή και σιγανή... 'Η Μινιόν, γεμάτη έμπιστοσύνη, έκλεισε τά μάτια της και σε λίγο άποκοιμήθηκε στο χαμόγελο στη χείλη...

Τότε η κόρη της άμαρτίας άπόθεσε στο καθαρό μέτωπό της παρθένου ένα ύπερογο φίλημα, γιατί ήταν το φίλημα της θυσίας... Έπειτα, η Μαριάννα τοποθέτησε την πολυθρόνα της κοντά πλάι στη γοητευτικό κεφαλάκι της Μινιόν και με τά μάτια δειννοχίτα, άναπολόντας τη δυστυχισμένη και συντρυμμένη ζωή της, τη χαμένη άγάπη της, άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

XIV
Η ΕΝΕΔΡΑ

Την άλλη μέρα, η μέγαιρα Βαρβάρα είδε να φτάνει στο σπίτι της ένας νέος καμιά τριανταριά ετών, με γαλακτιστικά μάλλον σκληρά, μά με προσεχιστικό άρεσά έλκυστικό. Ήταν ο βαρώνος ντε Ρουβέιν, ένας από τους συνωμότες, αυτός στον οποίο η Μαύρη Δούκισσα είχε άναθέσει ένα ρόλο άτιμο

σ' αυτή την ύπόθεση κι' ο οποίος δεν βρήκε τη δύναμη ν' άρνηθ'... 'Ο βαρώνος ήταν ένας από τους ανθρώπους εκείνους, που πάνε προς το καλό ή προς το κακό, αναλόγως της δύναμεισ που τους σπρώχνει κι' οι όποιοι όστόσο δεν στερούνται ούτε χαρακτήρος, ούτε δυνάμεισ.

Καταγόμενος από Αυστριακή άριστοκρατική οίκογενεια, λαμπρός και γενναίος άξιωματικός, εύνοούμενος του αυτοκράτορος του, νέος, γοητευτικός, είχε δει έξαφνα τη ζωή του να συντρίβεται και το μέλλον του να έκτηνενίκεται. Είχε άγαπήσει παθητικά την κόμησσα Νόρα, νεαρά χήρα, η όποια έθεωρείτο ως η ώραιότερη γυναίκα της Βιέννης. 'Ο νέος βαρώνος ντε Ρουβέιν την είδε και την άγάπησε με πάθος. Ένοιωσε γι' αυτήν έναν έρωτα απ' αυτούς που γαμίζουν ολόκληρη τη ζωή του ανθρώπου και δεν άφίνουν στο πνεύμα του και στην καρδιά του θέσι για καμιά άλλη άσχημία.

'Η κόμησσα Νόρα δεν έβρισε άναίσθητη προς το πάθος που της έδειχνε ο λαμπρός αυτός ίπποτης. Κι' έτσι σε λίγο η Αύλη της Βιέννης έμαθε ότι ο κόμης ντε Ρουβέιν και η γοητευτική χήρα είχαν άρραβωνιστεί.

Μιά μέρα, η κόμησσα Νόρα διέλασε έξαφνα τους άρραβώνες της με το βαρώνο, ο οποίος έμαθε καταπληκτος την άλλη μέρα ότι η μνηστή του ήταν εύνοούμενη του αυτοκράτορος της Αυστρίας!

— 'Ο Ρουβέιν δεν έκλαψε καθόλου ναζίζοντας αυτή την είδηση. 'Η καρδιά του είχε γίνει πειά πέτρα... Μονάχα, έπειτα από μερικάς ήμέρες έξαφνίστηκε κι' από τότε κανείς δεν έμαθε τί είχε άπογίνει.

— 'Εξη γρόνια πέρασαν από τότε... 'Ενα βράδυ, ο βαρώνος δέχτηκε στον πόρο του όπου ζούσε έορμος και θλιμμένος, την επίσκεψη του παλαιού του φίλου κόμητος Φόρρελντ. Οι δύο άνδρες συζήτησαν μαζί επί πολλή ώρα. 'Όταν χωρίστηκαν, η συνενόησή τους ήταν πειά πλήρης. 'Ο Φόρρελντ είχε ύποδείξει στο βαρώνο ντε Ρουβέιν τον τρόπο να εκδιχηθ' το γέρο αυτοκράτορα, συμμετέχοντας σε μιά μεγάλη συνωμοσία. Και ο βαρώνος έπωφελήθηκε άδίσταχτα της ευκαιρίας... 'Επί τέλους!... Έναγωνιόταν. Μά δεν ήταν αυτό όλο... 'Ότι πρό πάντων ήθελε ήταν να ξαναβ'η εκείνη που τόσο είχε αγαπήσει...

Γι' αυτό, άνασκήτησε μιά μέρα απ' τη χαρά του, όταν στο παρόν του πόρου του Γκόλγουορθ ή Μαλφίερα του ψύχρισε τά μαγικά αυτά λόγια:

— Βαρώνε, θέλετε να ξαναδ'ητε την κόμησσα Νόρα; Θέλετε να την έχετε στη διάθεσή σας; ('Ακολουθεί)

Τη χαρά του, όταν στο παρόν του πόρου του Γκόλγουορθ ή Μαλφίερα του ψύχρισε τά μαγικά αυτά λόγια:

— Βαρώνε, θέλετε να ξαναδ'ητε την κόμησσα Νόρα; Θέλετε να την έχετε στη διάθεσή σας; ('Ακολουθεί)

Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΦΑΓΗΤΑ

Τά γεύστα διαφέρων λαών. 'Ενα συμπλήρωμα στον έδηγο μαγειρικής κάθε νοικοκυράς. Τι έντόπωσι θά κάνει σ' ένα Ζουλέ ή άνάγνωσι μιάς ευρωπαϊκής μαγειρικής. Τά πτερά του καρχαρία και η θηγανιές κάμπιες. Ποιό φαγητό κάνει τους μαύρους της 'Αφρικής να γλύφουν τά δάχτυλά τους. Σαλάτα από φύλλα φοινικοειδών, κτλ. κτλ.

Περί όρέξεως ούδεις λόγος. Το ρητό αυτό είναι άρχαίοτατο και σοφότατο. 'Όταν βλέπουμε κάθε άνθρωπο να έχη ξεχωριστά γεύστα και ξεχωριστές προτιμήσεις για τά φαγητά, γιατί να μ'ας φαίνεται παράξενο αν ολόκληροι λαοί συνήθισουν να τρώουν πράγματα, τά όποια προκαλούν σε μ'ας την άηδία; 'Εξ άλλου, πρέπει να έχουμε ύπ' όψιν μας ότι αν κανένα Ζουλό διαβάσει μιά ευρωπαϊκή μαγειρική, θά τρέψη τά μάτια του και θά φωνάξη έντρομος:

— Μά δεν συχαίνονται αυτοί οι άνθρωποι και τρώνε τέτοια πράγματα!

Σας παραθέτουμε τώρα τις συνηθισμένες μερικόν φαγητών που συνήθίζονται πολύ σε έξενες χώρες. Έννοείται ότι δεν θά συμπεριλάβω καμιά 'Ελληνίδα νοικοκυρά ν' ακολουθήση αυτόν τον περίεργο όδηγό μαγειρικής.

Στην Κίνα, συνήθίζονται πολύ τ'επερωγές του καρχαρίου τηγανιστές περιγυμένες με σάλτσα από σπύρες. 'Η σάλτσα αυτή έχει μιά λεπτή και εύχάριστη μυρωδιά, η όποια συνδυάζεται περίφημα με την όψη του καρχαρίου.

Τότε, ο κόμης ντε Ρουβέιν έκλεισε τά μάτια της και σε λίγο άποκοιμήθηκε στο χαμόγελο στη χείλη...

Τότε η κόρη της άμαρτίας άπόθεσε στο καθαρό μέτωπό της παρθένου ένα ύπερογο φίλημα, γιατί ήταν το φίλημα της θυσίας... Έπειτα, η Μαριάννα τοποθέτησε την πολυθρόνα της κοντά πλάι στη γοητευτικό κεφαλάκι της Μινιόν και με τά μάτια δειννοχίτα, άναπολόντας τη δυστυχισμένη και συντρυμμένη ζωή της, τη χαμένη άγάπη της, άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Τότε η κόρη της άμαρτίας άπόθεσε στο καθαρό μέτωπό της παρθένου ένα ύπερογο φίλημα, γιατί ήταν το φίλημα της θυσίας... Έπειτα, η Μαριάννα τοποθέτησε την πολυθρόνα της κοντά πλάι στη γοητευτικό κεφαλάκι της Μινιόν και με τά μάτια δειννοχίτα, άναπολόντας τη δυστυχισμένη και συντρυμμένη ζωή της, τη χαμένη άγάπη της, άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Τότε η κόρη της άμαρτίας άπόθεσε στο καθαρό μέτωπό της παρθένου ένα ύπερογο φίλημα, γιατί ήταν το φίλημα της θυσίας... Έπειτα, η Μαριάννα τοποθέτησε την πολυθρόνα της κοντά πλάι στη γοητευτικό κεφαλάκι της Μινιόν και με τά μάτια δειννοχίτα, άναπολόντας τη δυστυχισμένη και συντρυμμένη ζωή της, τη χαμένη άγάπη της, άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Τότε η κόρη της άμαρτίας άπόθεσε στο καθαρό μέτωπό της παρθένου ένα ύπερογο φίλημα, γιατί ήταν το φίλημα της θυσίας... Έπειτα, η Μαριάννα τοποθέτησε την πολυθρόνα της κοντά πλάι στη γοητευτικό κεφαλάκι της Μινιόν και με τά μάτια δειννοχίτα, άναπολόντας τη δυστυχισμένη και συντρυμμένη ζωή της, τη χαμένη άγάπη της, άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Τότε η κόρη της άμαρτίας άπόθεσε στο καθαρό μέτωπό της παρθένου ένα ύπερογο φίλημα, γιατί ήταν το φίλημα της θυσίας... Έπειτα, η Μαριάννα τοποθέτησε την πολυθρόνα της κοντά πλάι στη γοητευτικό κεφαλάκι της Μινιόν και με τά μάτια δειννοχίτα, άναπολόντας τη δυστυχισμένη και συντρυμμένη ζωή της, τη χαμένη άγάπη της, άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Το σώμα τους ο νοστιμώτερος μεζές είναι οι μυροί! Θέλετε να μάθετε τώρα και τον τρόπο με τον όποιο μαγειρεύονται; Κόβετε από το βάτραχο τά μηριά του και τά βάζετε να μουσκέψουν ως ότου ν' άποξηθούν. 'Υστερα βουτάτε μέσα στο άσπράδι αγγού, τά πασπαλίζετε με άλεύρι, τά τηγανίζετε με λίπος και τά σερβίζετε με μπόλικα λευμόνι.

Οι μαύροι της 'Αφρικής πεθαίνουν κυριολεκτικώς για τον βρασμό κροκώδειο! 'Όταν μιά φυλή καταπορεύεται να σκοτώση κανένα κροκώδειο — και είναι τρυμεροί οι άγίονες που διεξάγονται μεταξύ των όθ' αγγών και των αμοιβών αυτών άμφοτέρων — όλοι οι κάτοικοι συγκεντρώνονται στην πλατεία και, άφου εύχαριστήσουν τους θεούς των έπειδή τους βοήθησαν να σκοτώσουν ένα κροκώδειο, κόβουν το θηράμα τους σε μικρά-μικρά κομμάτια και τά ρίχνουν σ' ένα μεγάλο κάδον, μαζί με διάφορα μπαχαρικά.

Υστερα, ο μέγας της Φυλής μοιράζει στον καθένα από ένα κομμάτι κροκώδεϊου με το άνάλογο ζωμό!... Μάτα το φαγητό δεν άποκλείεται να γλύφουν οι μαύροι και τά δάχτυλά τους, αν είναι έν χρήσις και στον τόπο τους η ώραία αυτή συνήθεια...

Επίσης οι κάτοικοι της 'Αφρικής βρήκαν τον τρόπο να παρασκευάζουν μιά νοστιμωτάτη — ως διατείνονται — σαλάτα από τά τεράστια φύλλα των φοινικοειδών. Παίρνουν τά φύλλα και τά άφίνουν πολλές ώρες στο ζέδι για να μουσκέψουν. Κατόπιν ρίχνουν από πάνω άσπρον πιπέρι για να νοστιμίσουν περισσότερο ή σαλάτα, και τη σερβίζουν για όρεκτικό!...

Επίσης οι κάτοικοι της 'Αφρικής βρήκαν τον τρόπο να παρασκευάζουν μιά νοστιμωτάτη — ως διατείνονται — σαλάτα από τά τεράστια φύλλα των φοινικοειδών. Παίρνουν τά φύλλα και τά άφίνουν πολλές ώρες στο ζέδι για να μουσκέψουν. Κατόπιν ρίχνουν από πάνω άσπρον πιπέρι για να νοστιμίσουν περισσότερο ή σαλάτα, και τη σερβίζουν για όρεκτικό!...

Επίσης οι κάτοικοι της 'Αφρικής βρήκαν τον τρόπο να παρασκευάζουν μιά νοστιμωτάτη — ως διατείνονται — σαλάτα από τά τεράστια φύλλα των φοινικοειδών. Παίρνουν τά φύλλα και τά άφίνουν πολλές ώρες στο ζέδι για να μουσκέψουν. Κατόπιν ρίχνουν από πάνω άσπρον πιπέρι για να νοστιμίσουν περισσότερο ή σαλάτα, και τη σερβίζουν για όρεκτικό!...

Επίσης οι κάτοικοι της 'Αφρικής βρήκαν τον τρόπο να παρασκευάζουν μιά νοστιμωτάτη — ως διατείνονται — σαλάτα από τά τεράστια φύλλα των φοινικοειδών. Παίρνουν τά φύλλα και τά άφίνουν πολλές ώρες στο ζέδι για να μουσκέψουν. Κατόπιν ρίχνουν από πάνω άσπρον πιπέρι για να νοστιμίσουν περισσότερο ή σαλάτα, και τη σερβίζουν για όρεκτικό!...

Επίσης οι κάτοικοι της 'Αφρικής βρήκαν τον τρόπο να παρασκευάζουν μιά νοστιμωτάτη — ως διατείνονται — σαλάτα από τά τεράστια φύλλα των φοινικοειδών. Παίρνουν τά φύλλα και τά άφίνουν πολλές ώρες στο ζέδι για να μουσκέψουν. Κατόπιν ρίχνουν από πάνω άσπρον πιπέρι για να νοστιμίσουν περισσότερο ή σαλάτα, και τη σερβίζουν για όρεκτικό!...

Επίσης οι κάτοικοι της 'Αφρικής βρήκαν τον τρόπο να παρασκευάζουν μιά νοστιμωτάτη — ως διατείνονται — σαλάτα από τά τεράστια φύλλα των φοινικοειδών. Παίρνουν τά φύλλα και τά άφίνουν πολλές ώρες στο ζέδι για να μουσκέψουν. Κατόπιν ρίχνουν από πάνω άσπρον πιπέρι για να νοστιμίσουν περισσότερο ή σαλάτα, και τη σερβίζουν για όρεκτικό!...

Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΔΙΚΕΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΡΝΙΦΙΚΙΟΥ ΜΕ ΤΗΝ "ΩΡΑΙΑ ΜΠΑΚΑΛΑΙΝΑ,"

Τὸ ἐρωτικό εἰδύλλιο ἐνὸς ἐξευγενισμένου μπακάλη. Ὁ γάμος του μετὰ τὴν ὥρτια Γαβριέλλα. Ὅπου ἕνας σύζυγος δίνει ἐγγράφο ἄδεια στὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ φίλο! Πὺς χρησιμοποίησε τὴν ἄδεια ἡ Γαβριέλλα. Μία σκανδαλώδης δίκη. Ἡ Γαβριέλλα στὴ φυλακή. Τὰ σατυρικά ἐπιγράμματα τοῦ Εὐστάθιου Λε Νόμπλ γιὰ τὸν μπακάλη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ Γαβριέλλα στὴ φυλακὴ τῆς Κορινθίας.

λὼ μετὰ τὴν ὥρτια, θὰ γινώσκουν ἔξω φρενῶν!

— Καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ὁ μπακάλης, πεσμονέμος. Μπορῶ μάλιστα νὰ σοῦ δώσω καὶ ἐγγράφο ἄδεια νὰ κάνης, ὅτι θέλεις.

— Δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτὸ!

— Τώρα θὰ δῆς!

Καὶ ὁ Λουὶ Σεμίτ πήρε ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Εἰσιτάτω εἰς τὴν σύζυγόν μου νὰ ἐρωτεύθῃ ὅποιον θέλει.

Παρίσι, 4 Ἰανουαρίου 1888
ΛΟΥΙ ΣΕΜΙΤ ΝΤΕ ΛΑΚΡΟΥΑ».

Ἐπειτα ἔδωσε, γελώντας, τὸ χαρτί αὐτὸ στὴ γυναῖκα του. Ἦταν βέβαιος ὅτι ὅσοι ἀπ' αὐτὸ, ἡ Γαβριέλλα θὰ μετανοοῦσε ἐπειδὴ εἶχε γλυκοκυντάξει μερικὰ παλινδρομὰ καὶ ὅτι ὅχι μόνον δὲν θὰ τὸ ξανάκανε αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ θὰ γινόνταν πρότυπο πιστῆς καὶ ἀφοσιωμένης συζύγου.

Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὁ δι-

ὅτι πίσω ἀπὸ τὴ σεμνὴ ἐμφάνισί της, ἡ ξανθομαλλοῦσα καὶ γαλανομάτα Γαβριέλλα ἔκρυβε ψυχὴ διεστραμμένη καὶ μοχθηρὰ ἐνοτική. Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ τελείωσε ἀμέσως. Βάσταξε ἐννιά ὁλόκληρα χρόνια.

Ὁ Σεμίτ ὑπερασπίστηκε τὴν ὑπόθεσίν του μετὰ πάθος καὶ μετὰ πείσμα. Μὰ καὶ ἡ Γαβριέλλα εἶχε μετὰ τὸ μέρος της καλὸν καὶ ἐπιτηδεῖον δικηγόρους. Εἶχε τὴν τὸλμην μάλιστα νὰ πῇ στὸ δικαστήριον ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν ἐμίγησε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν δικὴν του ἀκολασίαν, ὅτι τὴν βασάνισε στὸ σπῆτι, τὴν ἔδερε, τὴν ἔβρισε κλπ.

— Καὶ γιὰ νὰ σὰς πείσω, κύριε δικαστά! — φώναζε τέλος ἡ «Ὁραία Μπακάλαινά», ὑποκρινόμενη στὴν ἐντέλεια τὴν ἀγανακτισμένη, — πόσο διεστραμμένος εἶνε ὁ ἄντρας μου, σὰς δείχνω καὶ αὐτὸ τὸ χαρτί. Διαβάστε το καὶ φριζάτε... Εἶνε μὴ ἄδεια διὰ τῆς

του στὴ φυλακῇ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ κεντρικὴ φυλακὴ τῶν Παρισίων φιλοξενοῦσαν ἕναν ἀνώτερο δικαστὴν ὑπάλληλον καὶ μεγάλο λογογράφον: τὸν περίφημον Εὐστάθιον Λε Νόμπλ, βαρῶνον τοῦ Σαιν-Ζωρὴ καὶ τοῦ Τεντιέ. Ὁ Εὐστάθιος ἦταν πρῶτα εἰσαγγελεὺς στὸ Μέντ. Μὰ ἡ ἀσπὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε, τὸν ἔκανε νὰ γίνῃ πλαστογράφος, γιὰ νὰ βοηθῇ τὰ χρέη ποὺ τοῦ χρειαζόνταν γιὰ τὰ γλέντια του. Τὸν ἀνακάλυψαν ὅμως, πέρασαν ἀπὸ δικαστήριον καὶ τὸν κατεδίκασαν σὲ ἐννιά χρόνια φυλακῆς.

Ἐκεῖ, λοιπόν, στὴς κεντρικὲς φυλακὲς τῶν Παρισίων γνωρίστηκαν ὁ Εὐστάθιος καὶ ἡ Γαβριέλλα. Οἱ δύο αὐτοὶ διεστραμμένοι ἄνθρωποι, ἐνωμένοι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μεγάλῃ ἀμοιβῇ ἀγάπης. Ἡ Γαβριέλλα διηγήθηκε στὸν Εὐστάθιον τί της εἶχε συμβεῖ καὶ ὁ ξεπεσμένος λειτουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποίησιν τὴν φαρμακικήν, σατυρικὴν πένα του γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸ δυστυχισμένον μπακάλη. Κι' ἄρχισε τότε νὰ γράφῃ λιβέλλους καὶ ἐπιγράμματα εἰς βάρος τῆς τῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ Λουὶ Σεμίτ, ποὺ τὰ ἔστειλε στοὺς φίλους του γιὰ νὰ τὰ κυκλοφοροῦν μετὰ τὸ καλὸν κόσμον... Σ' ἕνα μεγάλο ποίημά του, ἀποκαλοῦσε τὸν μπακάλη Κορνιφάνο. Καὶ μετὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε ἀθάνατος στὴν ἱστορίαν ὁ σύζυγος τῆς «Ὁραίας Μπακάλαινας».

Ἔτσι οἱ Παρινοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ διασκεδάζουν εἰς βάρος τοῦ Κορνιφάνου. Ὁ Εὐστάθιος τὸ εἶχε καταφέρει νὰ μεταβάλῃ τὸν ἄσχημον μπακάλη σὲ ἄνθρωπον τῆς ἡμέρας. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Σεμίτ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ ἀποκτήσῃ ποτὲ τὴν θλιβερὴν αὐτὴ δόξαν... Ὁ κόσμος πῆγαινε στὸ μαγαζὶ του ὅχι γιὰ νὰ ψωνίσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποθαυμάσῃ τὸν καταστηματοῦν, σὰν ἕνα ἀξιοπεριεργὸν τέρας!...

Τὸ μαρτύριον τοῦ Κορνιφάνου ἔγινε ἀνυπόφορον ἀπὸ τὸν κατὸ ἰδίαν ποὺ ὁ Εὐστάθιος καὶ ἡ Γαβριέλλα βγήκαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν... μετὰ τὰ παιδιά. Ὁ Εὐστάθιος εἶχε ἐξαντλήσει ὅλη τὴν σατυρικὴν του δυνάμιν ἐκπαινεμένην τὸν μπακάλη. Καὶ ἡ Γαβριέλλα πολιοῦσε μόνῃ της τὰ διδύλα στα ὁποῖα ὁ φίλος της κοροῖε τὸν ἄντρα της!...

Ὁ Σεμίτ ζήτησε τότε καὶ πάλι τὴν ἐπέμβαση τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ σκάνδαλον. Καὶ ἔβρισε, γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ, τὸ δικαστήριον. Ἐπείσαν τὴν Γαβριέλλα καὶ τὴν ξανάβρισαν στὴ φυλακὴ. Καὶ ἐκεῖ μετὰ πέναν, ὅσοι ἀπ' αὐτὸ, ἡ Γαβριέλλα πῆγε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀσπὴ καὶ ἀτακτὴ ζωὴ της.

Ἀλέν πὺς ὁ ἄντρας της δάκρυσε ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατό της!...

Τὸ ἴδιο θλιβερὸ τέλος εἶχε καὶ ὁ Εὐστάθιος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος μετὰ μετὰ σατυρικὰ ἔγραψε καὶ πολλὰ σοβαρὰ διβλία ποὺ δέχονταν εὐνομάθειαν καὶ μεγάλῃ κρισιν, κατάντησε στὰ γε-

Ὁ Κορνιφάνος ἔδωσε γελώντας τὸ χαρτί αὐτὸ στὴ γυναῖκα του.

στυχὴς ὅτι, ὑπογράφοντας τὸ χαρτί αὐτὸ, θὰ κατέστρεφε γιὰ πάντα τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν καὶ θὰ ἐγελαιοποιεῖτο στὴν ἱστορίαν. Γιατί, μόλις ἡ Γαβριέλλα ἔβαλε στὸ χερὶ τὴν ἐγγράφον ἄδεια τοῦ συζύγου της, φρόντισε—ἀλλοίμονο!—νὰ κάνῃ τόσο μεγάλῃ χαρὴν αὐτῆς, ὅστε ὁ δυστυχὴς Σεμίτ ἀναγκάστηκε ὅσοι ἀπ' αὐτὸ, τὰ ἐκπαινεμένα σφάλματα τῶν γειτόνων καὶ τὰ ἀνόητα γράμματα ποὺ λάβαινε καθημερινῶς νὰ στείλῃ τὴν γυναῖκα του πίσω στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ ὑποβάλῃ κατ' αὐτῆς μῆνσιν, ζητώντας διαζύγιον.

Ἔτσι τελείωσε τὸ ἐρωτικὸν δνερὸν τοῦ Σεμίτ μετὰ τὴν ὥρτια Μπακάλαινά, ὅπως εἶχαν δομᾶσαι οἱ γείτονες τὴν γυναῖκα του...

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης, ποὺ συγκέντρωνε τὸν καλύτερον κόσμον τῶν Παρισίων—γιατὶ ἡ «Ὁραία Μπακάλαινά» εἶχε μεταξὺ τῶν φίλων της καὶ πολλοὺς εὐγενεῖς...—φανερώθηκε,

ὁποῖος μὴ ἐπέτρεπε ν' ἀποκτήσῃ φίλον. Μοῦ τὴν ἔδωσε γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴ δικήν του διαγωγή, τὰ δικά του ὄργια. Ὑπάρχει ὅμως Θεός!...

Ἀναμφιβόλως ὑπάρχει Θεός! Αὐτὸ ἀπεδείχθηκε ὅταν τὸ δικαστήριον—χωρὶς νὰ καμφθῇ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν γοητεία τῆς ὥρτιας κατηγορουμένης, οὔτε καὶ ἀπὸ τίς ἐξωτερικὰς πιέσεις τῶν ἰσχυρῶν φίλων της—ἔξεδωκε τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1893 τὴν ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας παρεδέχετο τὴν ἐνοχὴ τῆς Γαβριέλλας Περόν καὶ τὴν κατεδίκασε σὲ φυλακὴν ἐπὶ ἀσπίδι.

Ὁ κόσμος ποὺ εἶχε διασκεδάσει ἐννιά ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν ἐξοχὴν αὐτῆς τοῦ Σεμίτ καὶ μετὰ τὴν ἐξοχὴν αὐτῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας τῆς νεαρᾶς συζύγου του, νόμισε ὅτι εἶπε τελείωσε πάλι τὸ «πανηγύρι». Εἶχε γελαστεῖ ὁ μὸς.

Ἡ μεγάλῃ κακοδιαμονίᾳ τοῦ δυστυχισμένου τοῦ μπακάλη ἄρχισε ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ μῆλκε ἡ γυναῖκα

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

Κάποιος καθηγητὴς ἐνὸς Ἰνδικοῦ Πανεπιστημίου, δημοσίευσε τελευταίᾳ μιὰ μελέτη, στὴν ὁποία διατείνεται ὅτι τὸ μόνον μέσο μετὰ τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ φτάσῃ τὰ ἑκατὸ χρόνια εἶνε... τὸ ἀλάτι.

Κατὰ τὴ θεωρίαν τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ, τὸ ἀλάτι εἶνε τὸ κυριώτερον φάρμακον ἐναντίον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον τονωτικὸ τῶν ἀδυνάτων ὁργανισμῶν.

Πρὸς ἀπόδειξιν μάλιστα τῆς θεωρίας του, ἡ ὁποία θὰ προκάλεσεν ἀναστάτωση στὴν ἐπιστὴμην ἂν εἶνε ἀληθινή, ὁ καθηγητὴς ἀναφέρει τὰ παρακάτω παραδείγματα.

Ἡ αὐστηροτέρα τιμωρία ποὺ ἐπέβαλλαν ἄλλοτε στοὺς θανατοποινίτες τῆς Ὀλλανδίας, ἦταν νὰ τοὺς δύνουν γι' ἀρκετὸ διάστημα ψωμὶ χωρὶς ἀλάτι, τὸ ὁποῖο συντόμευε κατὰ πολὺ τὴν ζωὴν τους.

Ἐπίσης, ὅταν κάποτε ἐνέσκηψε μιὰ τρομερὴ ἐπιδημία στὴ Σαξωνίαν, παρατηρήθηκε ὅτι οἱ μόνον ποὺ δὲν προσεβλήθησαν ἀπ' αὐτὴν, ἦσαν οἱ ἐργάτες τῶν ἀλάτωρχνων.

Καὶ ὅταν, ὅσοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναζάλωσιν, ὅλοι οἱ κάτοικοι ἄρχισαν νὰ τρῶνε ἄφθονον ἀλάτι, ἡ ἐπιδημία ἐξέλιπε ἐντέλως.

Τὸ ἀλάτι εἶνε ἐνδεδειγμένο ἰδίως γιὰ ὅσους ἔχουν προδιάθεσιν γιὰ τὴν φυματίωσιν. Αὐτοῖς, κατὰ τὸν Ἰνδὸν καθηγητὴν, πρέπει νὰ πίνουν καθημερινῶς ἀλάτι διαλυμένον μέσα σὲ νερό.

Ἐπίσης, τὸ ἀλάτι προλαμβάνει καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς χολέρας, ὅπως παρατηρήθηκε πρὸ ἐτῶν στὴ Ρωσσίαν, ὅπου ὅσοι ἔβαζαν μπόλικο ἀλάτι στὸ γάλα τους, δὲν προσεβλήθησαν ἀπὸ τὴν φοιχτὴν ἐπιδημίαν.

Ὅταν πέθανε, σὲ ἡλικίαν 68 ἐτῶν, τὸν ἔθαψαν ἀπὸ φιλευσεναρχίαν μερικὸι γειτόνες του. Καὶ κανεὶς δὲν ἀκολούθησε τὴν ἐκφορά του ὡς τὴν τελευταία του κατοικίαν.

Ἀπὸ τὰ κυριώτερα πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ δράματος—ἡ τῆς κωμωδίας, ὅπως προτιμᾶτε...—εἶχε μείνει μόνον ὁ Λουὶ Σεμίτ. Ἐξῆς μερικὰ ἀκόμη χροῖα καὶ τὴν φανταστικὴν ἐκτίμησιν τῶν γειτόνων, ποὺ σεβόντανε τὰ πλοῦτι του καὶ μετὰ τὸν... χλευασμοὺς τῶν παιδιῶν, ποὺ τὸν ἔπαιρναν ἀπὸ πίσω στὸ δρόμον καὶ τοῦ φώναζαν:

—Κορνιφάνε! Κορνιφάνε!...

ΠΑΡΑΛΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου. Ἐπίσης προγυμνάζονται δι' ἐξέτασεις μαθητὰ καὶ μαθητρίαι εἰς τὰ θεωρητικὰ μαθήματα καὶ Ἀθροῖας μετὰ ἐλαχίστας τιμὰς. Πληροφορία: Πέτρας 7, παράλληλος δόδῳ Λένορμαν.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΛΙΡΕΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καρὸ στὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ζοῦσε ἕνας μεγάλος καὶ δυνατὸς βασιλεὺς. Ὁ βασιλεὺς αὐτός, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν εὐθύς καὶ χαρούμενος, εἶχε κυριευτὴ ἔξαφνα ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολίαν καὶ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διασκεδάσῃ.

Τοῦ κάκου οἱ γελωτοποιοὶ τοῦ παλατιοῦ τὸν προσπαθοῦσαν μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὸν κάνουν νὰ γελᾷ. Αὐτοὺς τοὺς κῆρυξεν ὁ βασιλεὺς, χωρὶς νὰ μπορῇ οὔτε νὰ χαμογελάσῃ καν.

Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ περιστατικὸν δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ γνωστὸ σ' ὅλο τὸ λαόν. Κι' ἔτσι σὲ λίγο οἱ ὑπῆκοοι του δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴν ἀνεξήγητη θλίψιν τοῦ μονάρχου τους.

Μιὰ μέρα τέλος ὁ βασιλεὺς, βλέπωντας πὺς δὲν βοήθουν ἄλλη γιαντεῖα, παρουσιάστηκε στὸ βασιλεῖ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε πὺς αὐτὸς θὰ κατάρθανε νὰ τὸν εὐθυμίσῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἄκουσε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν βασιλὸν τοῦ εἶπε μετὰ τὴν ἐνοχλήσιν: —Πρόσεξε. Ἄν μέσα σὲ τρεῖς μέρες δὲν γίνῃ αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες, θὰ σὲ κρεμάσω...

Πέρασε μιὰ μέρα, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς, παρ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίστηκε, δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ποθοῦσε. Πέρασε καὶ ἡ δεύτερη μέρα, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλὸς καὶ κατσοφιασμένος, χωρὶς νὰ δῇ σημάδι στίς ἀστειότητες, ποὺ ἔκανε γιὰ χάρι του ὁ βασιλεὺς.

Ἐπὶ τέλος ἡμερῶς καὶ ἡ τρίτη μέρα, καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ δυστυχισμένος ἄρχισε νὰ μετράῃ τὴν ὥρην ποὺ τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Ἐξαφνα, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, ἐνῶ βρισκόνταν ἀκόμη στὸ κρεβάτι του καὶ συλλογιζόμενος τὴν κρισην θέσιν του, τοῦ κατέβηκε μιὰ ἰδέα ποὺ δὲν τὴν εἶχε σκεφτεῖ προηγουμένως. Ἀμέσως σηκώθηκε, ντύθηκε γοργογοῦρο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸ βασιλεῖ σκυθρωπὸν ὅπως πάντα καὶ ποὺ προέβαινε νὰ κάνουν μετὰ ἕνα περίπατον στὴν ἐξοχὴν, γιὰ νὰ ξεσκασούν.

Στὸ δρόμον, ὁ βασιλεὺς ἔβαλε σ' ἐνοχλίαν ὅλην τὴν εὐγνωστίαν καὶ τὴν ἐξυπακοήν, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ βασιλεῖ νὰ γελᾷ, μὰ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἐξαφνα, ἐκεῖ ποὺ πῆγαιναν, ὁ βασιλεὺς εἶδε ἕνα τυφλὸν ἑρμιόνη, ποὺ ἐχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μερὶν, ψάχνοντας κάθε τόσο νὰ βρῇ στερεὸν ἔδαφος μετὰ τὸ ραβδί του γιὰ νὰ πατήσῃ.

Ὁ βασιλεὺς προχώρησε τότε πρὸς αὐτὸν τὸν τυφλόν καὶ μὲ τὸν

πῆγε κοντὰ στὸν τυφλόν, χτύπησε ἀπάνω του, προσποιούμενος καὶ ὁ ἴδιος τὸν τυφλόν... Ἀμέσως τὰ ἴδια λόγια βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν δύο:

—Μωρέ, στραβὸς εἶσαι;

—Ἐπειτα ὅμως ἔπαισαν κουνέντα.

—Ἐ, πὺς τὰ πᾶς, σύντροφε; ὡς τῆς ὁ φρενοτυφλὸς βασιλεὺς τὸν ἐρμιόνη.

—Κεσάτια, φίλε μου, δὲν ἔχω δουλειές... Κι' ἐσύ;

—Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεὺς, γέμισα τὸ κεμερὶ μου καὶ πάω γιὰ τὴν πατρίδα μου.

—Ἀλλ' ἔτσι; Ἐσὺ στὸ σπῆτι σου καὶ ἐγὼ τώρα θ' ἀρχίσω νὰ μαζεύω! Δὲν μοῦ βάσεις, σὲ παρακαλῶ, στὸ χερὶ μερικὲς λίρες νὰ τὴν τρῶω γιὰ γούρι;

Ὁ βασιλεὺς ἀνέκραγε στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν λίραν ποὺ τὸν ἐζητοῦσε,

καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

στον μέρος ποὺ εἶχε εὐχρηθῇ.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐρμιόνης δὲν ἐπέστρεψε τὰ χροῖα, ὁ φρενοτυφλὸς πῆρε καὶ δευτέρην πέτρα καὶ πρὶν τὴν ὀρεῖ, εἶπε:

—Θεὲ μου, ἂν θέλῃς νὰ πάω πίσω τὴς λίρες μου, κάμε νὰ τὸν χτυπήσῃ αὐτὴ ἡ πέτρα στὸ σπῆτι!

Ὁ βασιλεὺς ὅμως, ποὺ ἦταν τροφολαγμένος αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ δώσῃ πίσω τὴς λίρες, προστάθηκε νὰ κρυφτῇ ἀκόμη καλύτερα.

Τότε ὁ βασιλεὺς πῆρε στὰ χεῖρα του τρίτην πέτρα καὶ εὐχρήθηκε στὸν Θεὸν νὰ τὸν βοηθῇ αὐτὴ τὴν φορὰ στὸ μέτωπον.

Πράγματι ἡ πέτρα χτύπησε τὸν βασιλὸν, ὁ ὁποῖος ὁστόσο πρόφτασε μέσα στὴν παρασύρῃν του νὰ φωνάξῃ:

—Ἄχ, αὐτὴ ἡ πετρίττα δὲν ἦταν ἀπὸ τυφλόν!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ γίνθηκε ἀφαντός.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀποπνέον ὅλη τὴν σκηνὴν τῆς φιλονεικίας τῶν, ἔξασπεσε σὲ ἀράτητα γέλια, καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατον.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὴν λίραν τοῦ βασιλεὺς καὶ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΟΥ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΥ

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΕΤΡΟΣ... ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ!

Γιατί έμεινε άθάνατος ο Μέγας Πέτρος. Στο μάθημα της άνατομίας. Όπου ο Τσάρς επιβάλλει στους κύλικούς του να φάνε ένα κομμάτι κρέας ανθρώπινου κρέας. Πώς έμαθε την οδοντοϊατρική. Το πάθημα του στρατιώτου. Ο Μέγας Πέτρος επιδεικνύει την χειρουργική του ικανότητα. Πώς τιμωρήθηκε ή άπιστος σύζυγος του θαλαμηπόλου. Η σατανική εκδίκηση του συζύγου. Πώς ο Μέγας Πέτρος έστειλε στον άλλο κόσμο μια ύδροπική. Τό τσευβάλι με τὰ δόντια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Πέτρος Α' ο Μέγας, ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας, έμεινε άθάνατος στην Ιστορία άφ' ενός μόν χάρις στην ισχυρή προσωπικότητά του, το διοργανωτικό μυαλό του και τις προσπάθειές του να εκπολιτίσει τη βάρβαρη χώρα του, άφ' ετέρου δε εξ αιτίας της πείρας του, που τον έκανε να διαπράξει τὰ χειρότερα εγκλήματα και τις μεγαλύτερες παραξενιές που μπορεί να συλλάβει ο νους του ανθρώπου.

Πρόκειο όμως να δηλολογήσουμε ότι μεγελοφυής αυτός παράφρων είχε και πολλά ποτερήματα. Ένα άπ' αυτά τὰ ποτερήματα ήταν και ή άκρόατη περιέργεια, ή μεγάλη φιλομάθειά του. Όλα ήθελε να τὰ μαθαίνει. "Ηθελε να ξέρει και άνατομία και βοτανική και ναυπηγική και μηχανική και άστρονομία και, και, και!...

Κάποτε, σ' ένα από τὰ συχνά ταξείδια του που έκανε στην Όλλανδία, έπεδωσε και γνωρίστηκε με τὸ διάσημο γιατρό Ρόις. Και τὸν παρακάλεσε να τὸν πάρει μὲ μὲτα μαζί του στὸ Άνατομείο και να τὸν δείξει πὼς τεμαχίζεται επιστημονικά ένα πτώμα. Ο Ρόις δὲν τοῦ έφερε, φυσικά, καμμιά αντίρρηση. Κι' ένα πρωί, ο Πέτρος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν γιατρό και τὴν ακολουθία του, έπεσκέφθη τὸ Άνατομείο. Τὴν ἡμέρα εκείνη, έτυχες νὰ ἔχουν ξαπλωμένο στὸ τραπέζι, ένα πτώμα, με φαγωμένα τὰ κρέατα—τὸ είχαν βυθίσει στὰ τερεβενθίνη—και με τοὺς μύς και τὰ νεύρα δοντὰ στὸν καθένο.

Οἱ εὐγενεῖς που συνόδευαν τὸν αὐτοκράτορα μόρφασαν με ἀηδία τὸν αντίκρουσαν τὸ φορικαλό αὐτὸ θέαμα. Ο Πέτρος δὲν τοὺς εἶπε τίποτα. Παρακολούθησε με μεγάλη προσοχή τίς ἐπεξηγήσεις που τοῦ ἔδωσε ὁ γιατρός και, ὅταν τελείωσε τὸ μάθημα, γύρισε ἀπαθέςτατος πρὸς τοὺς ἀδελφίνοὺς ἀκολουθούσους του και τοὺς διέταξε νὰ κλῖψουν ὁ καθένας με τὰ δόντια τους ἀπὸ ἕνα κομμάτι κρέατος τοῦ... πτώματος, που εἶχε ἀσχίσει ἤδη νὰ σαπίξει!

"Ηθελε νὰ τοὺς τιμωρήσει ἐπειδὴ ἔδειξαν περιφρόνησι πρὸς τὴν ἀνατομία!

Η μεγάλη περιέργεια, ἑπίσης, ἔκανε τὸν Πέτρο νὰ πηγαίνει κάθε Κυριακή στις λαϊκές ἐμποροπανηγύρεις και νὰ παρακολουθεῖ τὰ διάφορα κόλπα που μετ'χειρίζονταν οἱ ἐμπόροι γιὰ νὰ παίρνουν τὰ λεπτὰ τοῦ κόσμου. Μεγαλείτερη όμως ἐντύπωση τοῦ ἔκανε οἱ παραλόγιοι, που ἔβγαζαν δόντια... ἀνοδόνους. Τὸς παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ, ἔμαθε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ἐπαγγελματῆς των και ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή τοῦ καθόρθως τὸν αὐτὸ τοῦ αἰδέα νὰ γίνη και αὐτός... οδοντοίατρος και νὰ βγάλει τὰ δόντια τῶν αν-

θρώπων τῆς ἀκολουθίας του! Κι' ὅταν ἔμπαινε κατὶ στοῦ τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ! "Όταν ὁ αὐτοκράτωρ γύρισε στὴν Πετρούπολη, δὲν ἄργησε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξει τὴ νέα ικανότητά του.

Μία ἑσπέρα, ἕνας στρατιώτης τῆς πορείας του ὑπέπεσε σ' ἕνα βαθὺ πηγάδι. Ο Πέτρος τὸν κάλεσε νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ του γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσει ἰδιοχείρως. Τότε, ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ στρατιώτου τὸν εἰ-

δοποίησε γιὰ τὸν κίνδυνο που τὸν ἀπειλοῦσε και τοῦ εἶπε νὰ κἀν τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ ἀποφύγει μεγάλη τιμωρία.

Τί ἀρρώστεια όμως νὰ ὑποκριθῇ;

Παῖδι τοῦ παρουσιαζόταν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσει τίς οδοντοϊατρικές γνώσεις του. Κάθισε ἐδῶ στὴν πολυθρόνα, νὰ δῶ τί ἔχεις. Τὸ δόντι σου εἶνε κούφιο μήπως; —"Όχι, ἄκου! ἀπάντησε ὁ στρατιώτης, μὴ γνωρίζοντας τί συμφορὰ τὸν περίμενε. Μὰ ἔγει χαλάσει και μόλις πᾶει πάνω φαί, με δαμνίζουν οἱ πόνοι! —Δὲν εἶνε τίποτα! τὸν καθησύχασε ὁ Πέτρος. Γιὰ νὰ δῶ! Ο στρατιώτης ἀνοίξε τὸ στόμα του, ἔδειξε στὴν τύχη ἕνα δόντι—ἕνα δόντι γερό!—και ὁ αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ τὸ κύτταξε ἐμπεριστατωμένως, ἀπεφάνθη με ὕψος ἐπιστήμονος ὅτι τὸ δόντι αὐτὸ ἦταν πράγματι... χαλασμένο!

Τὸ χάου ἐκείνη διαμαρτυροῦταν λέγοντας ὅτι δὲν ἔχει τίποτα.

—"Ετσι κάνει πάντα! ἐξηγήσε ὁ ἄντρας τῆς στὸν Πέτρο. Μόλις δεῖ κανένα γιατρό μπροστὰ τῆς, λέει ὅτι δὲν πονάει... Μόλις όμως φύγει ὁ γιατρός, ξαναμπήγει τίς φωνές. Μὴν τὴν ἀκούτε, λοιπόν, Πατέρα! Κάνετε ὅτι ξέρετε ἐσεῖς. Ἀπαλλάξτε τὴν ἀπὸ τοὺς πόρους, γιὰ νὰ γλυτώσω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ ξεφωνητά τῆς! Δὲν μ' ἄφινει τὴ νύχτα νὰ κλείσω μάτι!

—"Εγὼ θὰ τὴν κάνω νὰ μὴν πονάει παιδί! εἶπε με πεποίθησι ὁ Πέτρος. Ἀνοξέ τῆς τὸ στόμα και κράτα τῆς καλά τὸ κεφάλι.

Η διαμαρτυρίες και τὰ κλάματα τῆς δυστυχισμένης γυναίκας δὲν τὴν ἔκαναν ν' ἀποφύγει τὸ πεπρωμένο. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Πέτρος κρατοῦσε θριαμβευτικά στὴν τανάλια του ἕνα δόντι.

—Βγάλαμε, τῆς εἶπε, τὸ διάβολο που σ' ἔκανε νὰ πονᾷ!

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι τῆς κι' εὐχαρίστησε τὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὴν... μεγάλη καλωσύνη του.

Μὰ ὅταν ὕστερα ἀπὸ τέσσερες μέρες ὁ αὐτοκράτωρ πληροφορήθηκε ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ θαλαμηπόλου δὲν ἦταν πραγματικά ἄρρωστη και ὅτι ὁ ἄντρας τῆς τῆς εἶχε παίξει τὸ ἄσχημο αὐτὸ παιχνίδι γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ τίς ἀπιστίες τῆς, ὁ Πέτρος κάλεσε μπροστὰ του τὸν ἀσυνείδητο που τὸλμησε νὰ τὸν κοροϊδεῖ και τοῦ ἐπέβαλε αὐστηρότατη τιμωρία!

—"Ὅσος, τὸ δόντι τῆς γυναίκας του ἦταν χαλασμένο! εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ στὴν ἀκολουθία του, θέλοντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπέμβασι του ἐκεῖ που δὲν χρειαζόταν. Δὲν ἦταν, φυσικά, δυνατό νὰ γελᾷσῃ ἐγὼ!...

Μία ἄλλη φορά, ὁ ἐστεμμένος οδοντοίατρος ἔλαβε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκσκήσῃ τὴν τέχνη του στὴ γυναῖκα ἑνὸς θαλαμηπόλου του, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὴν τιμωρήσῃ... γιὰ τίς ἀπιστίες που τοῦ ἔκανε ἐκείνη.

Ἐνῶ περνοῦσε ὁ Πέτρος ἀπὸ ἕνα διάδρομο τοῦ ἀνακτόρου του, εἶδε τὸ

θαλαμηπόλο του νὰ κάθεται σὲ μὴ ἄκρη περίλυπος και συλλογισμένος.

—Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε. —"Εγὼ δὲν ἔχω τίποτα, Πατέρα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ θαλαμηπόλος. Μὰ ἡ γυναῖκα μου ὑπερέχει τοῦ μερὲς ἀπὸ τὰ δόντια τῆς.

—Τὴν καυμένη! ψιθύρισε ὁ αὐτοκράτωρ. Ο Πόνος τοῦ δοντιοῦ εἶνε τοῦ μερὲς πράγμα! "Ας εἶνε... Ἐγὼ θὰ τὴν κάνω καλά. Ὡδήγησέ με ἑμέσως στὴ σίτι σου!

Ἐπὶ τὸν δρόμο, ὁ Πέτρος βρισκόταν μπρὸς στὴ γυναῖκα τοῦ θαλαμηπόλου, ὁ ὁποῖος, γνωρίζοντας τὴν οδοντοϊατρική ικανότητα τοῦ αὐτοκράτορος, ἦταν καταχραζόμενος γιὰ τὴν τιμωρία που θὰ ἐπέβαλε στὴν ἄπιστη γυναῖκα του.

Τὸ χάου ἐκείνη διαμαρτυροῦταν λέγοντας ὅτι δὲν ἔχει τίποτα.

—"Ετσι κάνει πάντα! ἐξηγήσε ὁ ἄντρας τῆς στὸν Πέτρο. Μόλις δεῖ κανένα γιατρό μπροστὰ τῆς, λέει ὅτι δὲν πονάει... Μόλις όμως φύγει ὁ γιατρός, ξαναμπήγει τίς φωνές. Μὴν τὴν ἀκούτε, λοιπόν, Πατέρα! Κάνετε ὅτι ξέρετε ἐσεῖς. Ἀπαλλάξτε τὴν ἀπὸ τοὺς πόρους, γιὰ νὰ γλυτώσω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ ξεφωνητά τῆς! Δὲν μ' ἄφινει τὴ νύχτα νὰ κλείσω μάτι!

—"Εγὼ θὰ τὴν κάνω νὰ μὴν πονάει παιδί! εἶπε με πεποίθησι ὁ Πέτρος. Ἀνοξέ τῆς τὸ στόμα και κράτα τῆς καλά τὸ κεφάλι.

Η διαμαρτυρίες και τὰ κλάματα τῆς δυστυχισμένης γυναίκας δὲν τὴν ἔκαναν ν' ἀποφύγει τὸ πεπρωμένο. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Πέτρος κρατοῦσε θριαμβευτικά στὴν τανάλια του ἕνα δόντι.

—Βγάλαμε, τῆς εἶπε, τὸ διάβολο που σ' ἔκανε νὰ πονᾷ!

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι τῆς κι' εὐχαρίστησε τὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὴν... μεγάλη καλωσύνη του.

Μὰ ὅταν ὕστερα ἀπὸ τέσσερες μέρες ὁ αὐτοκράτωρ πληροφορήθηκε ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ θαλαμηπόλου δὲν ἦταν πραγματικά ἄρρωστη και ὅτι ὁ ἄντρας τῆς τῆς εἶχε παίξει τὸ ἄσχημο αὐτὸ παιχνίδι γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ τίς ἀπιστίες τῆς, ὁ Πέτρος κάλεσε μπροστὰ του τὸν ἀσυνείδητο που τὸλμησε νὰ τὸν κοροϊδεῖ και τοῦ ἐπέβαλε αὐστηρότατη τιμωρία!

—"Ὅσος, τὸ δόντι τῆς γυναίκας του ἦταν χαλασμένο! εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ στὴν ἀκολουθία του, θέλοντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπέμβασι του ἐκεῖ που δὲν χρειαζόταν. Δὲν ἦταν, φυσικά, δυνατό νὰ γελᾷσῃ ἐγὼ!...

Μία ἄλλη φορά, ὁ ἐστεμμένος χειρουργὸς ἔβγαλε εἰκοσι δικάτε νερό ἀπὸ μὴ ὕδροπική γυναῖκα. Τοῦ χάου

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο δικαστής σ' ἕναν μάρτυρα: —"Όταν ὁ κατηγορούμενος ἔφριξε τὸν πρῶτο πυροβολισμό ἐναντίον τοῦ θύματος, ἐστὶ σὲ ποιά ἀπόστασι βρισκόσουν; —Σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων... —Και στὸ δεύτερο πυροβολισμό; —"Ὡ!... στὸ δεύτερο πυροβολισμό βρισκόμουν σὲ ἀπόστασι ἐνός... χιλιόμετροῦ!...

Κατὰ τὸ 1920, παρουσιάστηκε σ' ἕναν μεγάλο Παισινὸ ῥάφτη μὴ κυρία που ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς. Ἡ κυρία αὕτη, ἡ ὁποία ἦταν ντυμένη με πολυτέλεια, ἀλλὰ σύμφωνα με τὴν παλαιὰ προπολεμικὴ μόδα, παρακάλεσε τὸ ῥάφτη νὰ τὴν ντύσει μοντέρνα. —Αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατο, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἔκφρων. Μέσα σὲ δύο λεπτὰ θάσῃ ἐν τάξει. Βγάλτε πρῶτα τὸ καπέλλο σας.

—Ὅρστε. —Βγάλτε και τὸ φόρεμά σας. —Μάλιστα. —Βγάλτε κι' αὐτὸν τὸν παληοκορσέ. —Τὸν ἔβγαλα. —Ἐ, τελείωσε πειά... Τώρα εἶστε τῆς μόδας!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οἱ ἔξυπνοι ἄνθρωποι εὐφρολογοῦν, οἱ ἀνόητοι κακολογοῦν.

Μονταίνι. "Όποιος κυριεύεται ἀπὸ τὴν ὀργή ἐκδικεῖται τὸν ἐαυτὸ του γιὰ τὸ φταίξιμο ἐνὸς ἄλλου.

Σμύθ. Μία ψυχὴ διψασμένη πίνει μ' εὐχαρίστησι και δηλητήριο.

Σαίξπηρ. Ἡ διασκεδάσεις δὲν ὑπολογίζονται ἀνάλογα με τὰ ἔξοδα, γιατί ἡ εὐχαρίστησις μπορεί νὰ προέλθῃ κι' ἀπὸ λίγα νομίσματα.

Ρουσσώ.

ἐκείνη ξεφώνιζε πὼς δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐγγενοῖσῃ ὁ Πέτρος. Ο αὐτοκράτωρ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι μπορούσε νὰ κἀν τὴν ἐγγενοῖσιν.

Και τὴν ἔκανε... Τὸ ἀποτέλεσμα όμως ἦταν νὰ πεθάνῃ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα!

Ὅσος φαίνεται ὅτι ὁ Μέγας Πέτρος θὰ μετανόησε γιὰ τὴν ἐγγενοῖσιν αὐτή, γιατί ἔκανε στὸ θῶμα του τὴ μεγάλη τιμὴ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐκφορά του ὡς τὸ νεκροταφεῖο.

Στὸ δρόμο, ἔλεγε στοὺς συγγενεῖς τῆς καυμένης:

—"Υπάρχουν ὠρισμένες περιπτώσεις στις ὁποῖες και ὁ καλύτερος χειρουργὸς (ἐννοῦσε τὸν ἐαυτὸ του) δὲν μπορεί νὰ κἀν τίποτα μπροστὰ στὴ θέλησι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ!

Ποιὸς θὰ τολμούσε νὰ παρατήρησῃ στὸν τοῦ μερὲς αὐτοκράτορα πὼς ἔστειλε στὴ σωτήρι αὐτὴ γυναῖκα στὸν ἄλλο κόσμο πρὶν τῆς ὥρας τῆς;

Μέχρι τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπῆρχε στὸ Μουσέο τῶν Τεχνῶν, στὴν Πετρούπολη, ἕνα πνεύμα γιὰ νὰ ἐξυμνῶντο τοὺς Θεοὶ: προσφέροντάς τους τουφεκοὺς κοκκοφοίνικες.

Ἐπίσης, κατὰ τίς τοικυαίες, γιὰ νὰ καθυστεροῦν τὴν ὀργή τῆς θε-

ΔΥΟ ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΕΝΤΡΑ

Ο ΚΟΚΚΟΦΟΙΝΙΞ ΚΙ' Ο ΦΟΙΝΙΞ

Περίεργες παραδόσεις τῶν ἰθαγενῶν τῶν Ἰνδιῶν. Πὼς φύτευσε ὁ πρῶτος κοκκοφοίνιξ. Τί κάνουν οἱ Ἰνδοὶ γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν τοὺς θεοὺς των. Πὼς σπάζουν τοὺς κοκκοφοίνικες και τὰ... κεφάλια τῶν νεκρῶν! Πὼς τὴν ἔπαδαν οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ τοὺς Ὁλλανδοὺς. Ἱστορία τοῦ φοίνικος. Στὴν ἀρχαιότητα και κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἐνας περίεργος φοίνιξ, κτλ. κτλ.

Ο κοκκοφοίνιξ εἶνε τὸ δέντρο που παράγει τὰ λεγόμενα Ἰνδικὰ καρύδια και φυτρώνει στὰ θερμὰ κλίματα, ἰδίως στις μεσημβρινές χώρες τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου οἱ κοκκοφοίνικες βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀφθονία, πιστεύουν πὼς ὅταν ὁ παλιάρχικος βασιλεὺς τῶν Ἰθόρα ἔσφαξε πάνω στὸ θυμὸ του τὴν κόρη του, τὸ μέρος ὅπου χύθηκε τὸ αἷμα τῆς φύτευσε ὁ πρῶτος κοκκοφοίνιξ.

Κοκκοφοίνικες ἐπίσης ὑπάρχουν πολλοὶ στὴν Κεϋλάνη, ὅπου διασώζεται σχετικῶς ἡ εἰς παλαιὰ παράδοσις:

«Μία φορὰ ὁ δυνατὸς βασιλεὺς Κοττάχ ἔβγαλε στὸ σῶμα του κατὶ παράξενα σπειρίδι που τὸν ἀσχέτηναν πολὺ και που ἔκαναν τίς γυναῖκες νὰ φύγουν με ἀηδία ἀπὸ κοντὰ του.

Ἐξάρα, μὴ νύχτα, τοῦ φανεώθηκε στὸν ὕπνο ἕνας γέρος και τοῦ εἶπε ὅτι στὰ νότια τοῦ νησιοῦ, σ' ἀπόστασι ἐκατὸ λευγῶν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του, βρισκόταν ἕνα δέντρο που οἱ καρποὶ του θὰ τὸν γιάτρειαν.

Ο βασιλεὺς μόλις ξύπνησε, ἀποχαίρεισε τοὺς δικούς του και ἄρχισε τὴν πορεία του που τὸν ἔφερε ὕστερα ἀπὸ πολλές μέρες στὴν ἄκρη τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἐκεῖ βόηκε πραγματικά ἕνα φοτὸ που ποτὲ ὡς τότε δὲν τὸ ἔβλεπε, ἔκοψε ἕναν ἀπὸ τοὺς καρποὺς του, τὸν ἔσπασε, ἤπιε τὸ λευκὸ περιεχόμενον του κι' ἔγινε καλά.

Τότε ὁ βασιλεὺς, θέλοντας νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη στὸ σωτήρα του, διέταξε νὰ φυτέψουν κοκκοφοίνικες σὲ ὅλη τὴν Κεϋλάνη και ἀπαγόρευσε με πονὴρ θανάτου τὸ κόψιμό τους.

Στὴν Ταϊτή, ὅπου ἐπίσης ὑπάρχουν πολλοὶ κοκκοφοίνικες, οἱ κάτοικοι πιστεύουν ὅτι τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα ξεφύτρωσε ἀπὸ... τὸ κεφάλι ἐνὸς Θεοῦ.

Οἱ κάτοικοι πάλι τῶν Μαρκησιῶν νήσων πιστεύουν πὼς ὅταν ὁ Θεὸς ἐπεσκέσθη κάποτε τὰ νησιά τους και δὲν βόηκε κανένα δέντρο σ' αὐτά, τοὺς ἔστειλε μὴ βόηκα νεκρὰ ἀπὸ πένθος κοκκοφοίνικας.

Οἱ Ἰνδοὶ μετ'γενεοῖνται τὸν κοκκοφοίνικα σὲ ὅλες τίς θερηκευτικὲς τελετές των και τὸν ἔχουν συνδέσει με διάφορες παραλήψεις τῶν μερῶν τους.

Όταν ἐνσκήψει, π. γ., ἐπιδρούει πνευτοῦ ἡ γολέα, οἱ κάτοικοι τῆς τοῦ νὰ ἐξευμενίσουν τοὺς θεοὶ: προσφέροντάς τους τουφεκοὺς κοκκοφοίνικες.

Ἐπίσης, κατὰ τίς τοικυαίες, γιὰ νὰ καθυστεροῦν τὴν ὀργή τῆς θε-

λάσας, ρίχνουν στὰ κύματα καρποὺς ἀπὸ κοκκοφοίνικες.

Οἱ Σενεγαλέζοι, ὅταν πεθάνει ἡ γεννηθεῖ ἕνας οἰκείος των, κρεμοῦν ἀπὸ τὸ φέρετρό του ἡ τὸ λίκνο του μὴ ἀμάρτα ἀπὸ κοκκοφοίνικες.

Ἐπίσης στὴ Σενεγάλη, ὅταν πρόκειται διὰ νὰ ἀρραβωνιαστοῦν, γιὰ νὰ ἐπιστημοποιήσουν τὴν ὑπόσχεσί τους ἀνταλλάσσουν ἀπὸ ἕναν κοκκοφοίνικα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ καρπὸς τοῦ κοκκοφοίνικος θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Σενεγαλέζους σύμβολο εἰρήνης και ὅταν οἱ ἀρχηγοὶ δύο ἀντιπάλων στρατοπέδων φάγουν ἀπὸ ἕναν κοκκοφοίνικα, αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ με συνολογήσει εἰρήνης.

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς τῶν Σαμιάς ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ θάβουν τοὺς νεκροὺς των ὡς τὸ λαϊκὸ ἀφίνοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Κατόπιν ἕνας ἱερεὺς ἀρχίζει νὰ σπάζῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ κοκκοφοίνικες μέγας ὅπου τὸ κρανίον κατασυντριβεῖ.

Ἐἶνε περίεργο ὅτι, ἐνῶ σ' ὅλες σχεδὸν τίς χώρες ὁ κοκκοφοίνιξ ἀποτελεῖ ἀντικείμενο σεβασμοῦ, στὴ Μαγασκάρη θεωρεῖται ὡς πρόξενος κακοῦ.

Η πόλη τῆς αὐτῆς φαίνεται πὼς ὁφείλεται στὸ γεγονός ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μονάρχες τοῦ νησιοῦ κοιμήθηκε κάποτε κάτω ἀπὸ ἕναν κοκκοφοίνικα και σκοτώθηκε ἀπὸ ἕναν καρπὸ που ἔπεσε ἀπὸ ψηλά.

Στὰς Μολούκας Νήσους τῆς Ἀφρικῆς ὑπῆρχε στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος ἕνας κοκκοφοίνιξ σπανιωτάτου ὕψους, τὸν ὁποῖο οἱ κάτοικοι θεωροῦσαν ὡς προστάτη τοῦ τόπου τους.

Στὰ 1642, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ἐπανεστάντισε κατὰ τῶν Ὁλλανδῶν που κατεῖχαν τότε τὴ χώρα και ἔργισε πόλεμο ἐναντίον τους.

Ἐξάρα όμως μὴ μέρα που θὰ γινόταν μὴ μεγάλη ἀγία, ὁ θαυμαστὸς κοκκοφοίνιξ, τῇ ἐνοργείᾳ τῶν τῶν Ὁλλανδῶν, ἔπεσε κάτω κι' αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς κακὸς οἰωνὸς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς.

Ο ἄνθρωπὸς των διεκήρυξε τότε διὰ με τὸ πνεῦμα τοῦ δέντρο, εἶνε γάστει τὴ δύναμι τοῦ, ὑποχώρησε και ἔτσι οἱ Ὁλλανδοὶ ἐπανέκτησαν χωρὶς δυσκολία τὴν κυριανία τους.

Ἐπίσης ὁ φοίνιξ εἶνε γνωστὸς στὴν Ἱστορία ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀρχαιότητος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες συνήθιζαν νὰ παραβλῶν τὸν φοίνικα με τὸν ἥλιο και στὸ πορτοφόιο «Ἀσια Ἀσια» τῶν τὸ λυγρὸ σῶμα τῆς Σουλαιτίδος συννομίσαι με τὸν κορμὸ φοίνικος.

Τὸν φοίνικα τὸν ἔβλεπαν οἱ ποιηταὶ ὅταν τῶν ἐπώνων και οἱ ῥαψωδοῖ, ὅταν ἤθελαν νὰ ἐνομομαρτυροῦν τὴ νίκη, τὴν παύσανταν τὴν αὐτὴ γυναῖκα που κοπεῖ σὺν τῷ φοίνικος.

Ο φοίνιξ στὰ νότια τοῦ γροιστιανιστοῦ θεωρεῖται ὡς σύμβολο τοῦ μαρτυρίου.

Στὴ νῆσο Σεγέλλα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσικῆς ἀναπτύσσεται ἕνα θαυμαστὸ εἶδος φοίνικος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὑψηλότατον κορμὸ και ἀπολήγει σ' ἕνα λεικὸ λωρεῖ ἀπὸ τεσσάρτα φύλλα μήκους 4—5 μ. τὸ καθένα.

Γιὰ τὴν κατανόησιν αὐτοῦ τοῦ δέντρον ὁποῖον μὴ παρόμοιο, ἡ ὁποία λέει διὰ πόλη ἀπαιμονήθηκα ὁ κόσμος, διδῶνται ἕνα γινώσκοντι πουλὶ που ἔλασε νὰ περᾷ ἀπὸ τὴ νύχτος τὸν ἥλιο.

Ἐξάρα όμως ἕνας τῶν αὐτῶν τοῦ αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ περὶ τὴν θάλασσαν ἔλασε ἀπὸ τὸν αἰθέρα, ἔπεσε ἀπάνω πρὸς τὴν αὐτὴν αὐτῶν. αὐτῶν καὶ περὶ αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν.

Ἐἶνε περίεργο ὅτι, ἐνῶ σ' ὅλες σχεδὸν τίς χώρες ὁ κοκκοφοίνιξ ἀποτελε

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

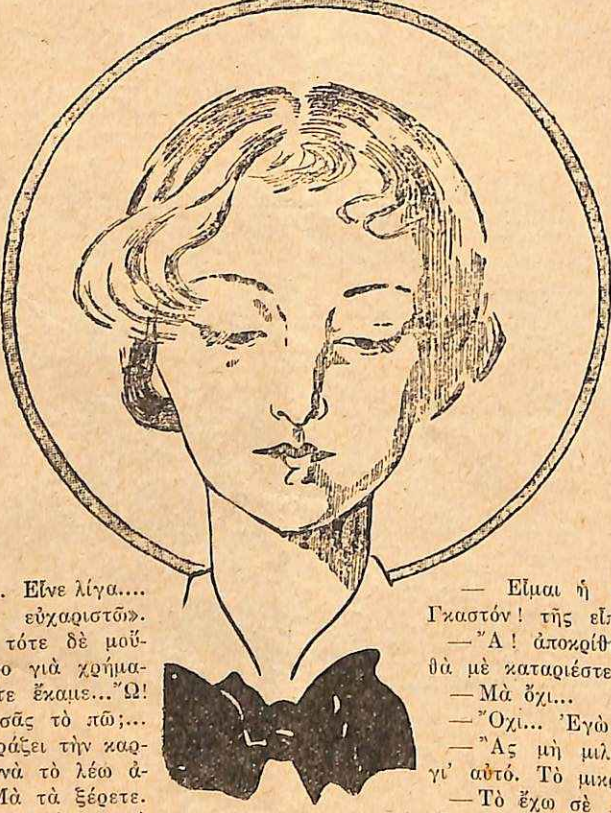
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

— «Α! κύριε, μου είπε ή φτωχή γορή, μ'η μου μιλάτε για τή ζωή... Νά μ'ην έξης, παρ' ένα παιδί, καί... Μά' ως διηγηθώ τὰ πράγματα με τή σειρά τους. Ίσως νά γνωρίσατε άλλοτε τόν Γκαστόν, τὸ παιδί μου. Ήταν ένας νέος πολὺ καθὸς πρέπει, γλυκὺς στοὺς τρόπους, μαλακὸς στὴ χαρακτῆρα... Ήταν τόσο μαλακὸς, ὥστε συλλογιζόμενοι συχνά: «Ἀλλοίμονο! Θὰ τὸν μιλέξει στὰ δίχτυα τῆς ἡρώτης γυναικάς ποὺ θὰ γνωρίσῃ...» Ἐ, λοιπόν, κύριε, παρ' αὐτὰ, δὲν ἔπεσε σὲ κακὴ γυναῖκα. Ὁχι, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς... Ἀκούστε... Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Γκαστόν μου ἦταν ὑπάλληλος στοὺς κ.κ. Λαγκουλιέβαν, Οὐτόν κ.κ. Σία. Τότε ἀκριβῶς ἐγνώρισε τὴν Εὐγενία ποὺ ἦταν ἐργάτρια σ' ἓνα κατελ- λάδιχο ἀπέναντι στοῦ γραφείου του. Ἐ- γὼ ἀμέσως μυρίστηκα κατὶ... Τὸ παι- δί μου ἐγύριζε ἀργά, δὲν ἔδειχνόσε πειὰ στὸ σπῖτι παρὰ ποῦ-καὶ ποῦ. Τὶ τὰ θέλετε. Ἐκείνη τὰ μάτια μου... Ἡ- ξερα πὼς εἶνε πεπορμένο ένας νέος νὰ ἐγκαταλείπῃ σιγά-σιγά τὴ γορή μη- τέρα του ὁλοένα καὶ πὺ πολὺ... Φαν- ταζόμενοι ἐξ ἄλλου πὼς θὰ ἦταν κανέ- να περαστικὸ καπρίτσιο... Ἀν ἤξερα πὼς ἦταν σοβαρὸ, καὶ ποὺ πάντων πὼς σὲ λίγο καιρὸ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι θὰ- φερναν στὸν κόσμον καὶ παιδί, ὅχι μόνο δὲν θάπαιζα τὸ ρόλο αὐστηρῆς μητέ- ρας, μὰ θάδινά προθύμα τὴ συγκατά- θεσί μου γιὰ τὸ γάμο. Ήταν δέβαια κ' ἑνὸς πτωχοῦ, μὰ ἡ πτώχεια δὲν εἶνε ντροπὴ, κ' ὅταν ὑπάρχουν τὰ νεῖτα, πάντα τὰ καταφέρνει κα- νεὶς. Κι' ὕστερα θὰ γινόμενοι γιανιά! Ἐ, αὐτὸ εἶνε ένας σπουδαῖος τίτλος. Μὰ ἀλλοίμονο, ὁ Γκαστόν δὲν μύλλεγε τίποτα. Φοβόταν μὴ μὲ δυσαρεστήσει, μὴ θυμώσω μαζί του... Ἐγὼ ἐντομε- ταξὺ ἡμῶν ὅλο ἐννοία. Ἐξέω καλὰ τίς οικονομικὲς στενοχώριες, γιατί ὑπέφε- ρα πολὺ στὴ ζωὴ μου, καὶ τίς διαβά- ζω ἀμέσως ἐπάνω στὰ πρόσωπα τὸν ἀγαπημένον μου. Καταλάβαινα πὼς τὸ παιδί μου χρειάζετο χρήματα, μὰ ἀφοῦ δὲν μπορούσα νὰ τὸν βοηθήσω, παρηγοριζόμενοι ὅπως μπορούσα. Τὰ νεῖτα—ἔλεγα— πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ πτώχεια... Σιγά-σιγά, ὅλα θὰ διορθωθῶν. Ἀλλοίμονο, ἔχετε μὲ τὸ τρώγο ὅλα διορθώθηκαν... Ἐ, τὸ δυ- στυχημένο μου παιδί! Μία μέρα ἡ φί- λη του, τοῦ εἶπε πὼς εἶχε ἐπιθυμῆσει κ' αὐτὴ ν' ἀποκτήσῃ ἓνα γιανιά ἀπὸ γοῦνα τῆς μόδας... Τὸν ἐποθύσε τὸ γιανιά αὐτὸν σὰν κοριτσάκι. Ἀν ὁ Γκα- στόν τῆς εἶχε ἀπαντήσῃ λίγο ἀπότο- μα, σὰν ἄνδρος ἐπὶ τέλους: «Δὲν ἔχω τὰ μέσα, ξεφορτώσου μετ' ἐκείνη θὰ ἐπέμενε περισσότερο. Ἄλλως τε δὲν στῆναι κ' αὐτὴ γιατί μὰ φορὰ μόνο τὸν εἶπε: «Ἐξέρες, Γκαστόν, ὅταν θὰ μπορέσης νὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἓνα γι- ανιά ἀπὸ γοῦνα, θὰ μὲ κάνῃς πολὺ εὐ- τυχημένη...» Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγώτερο... Μὰ τὸ μυαλό πῆρε τὸ δρόμο του. Τὸ παιδί μου ἐγύριζε σπῖτι, ἔχων τὸ κεφάλι του στὰ χέρια σὰν νάταν κουρασμένο. Κι' ἐσυλλογίζονταν: «Ἄν δὲν τῆς τῆ

δόσω τὴ γοῦνα τῆς, κάποιος ἄλλος θὰ τῆς τὴ δώσῃ. Ήταν, ἀπὸ φυσικὸ του, κύριε, λίγο δύσπιστος, λίγο ζηλιάρης... Μὲ λίγα λόγια, ἡ ἰδέα ν' ἀγοράσῃ στὴν ἀγαπημένη του μὴ γοῦνα τοῦ ἔ- γινε μονομανία. Μοῦ ἔλεγε ὅλη τὴν ὥρα: «Μὴ ξέρεις πὼς θὰ μπορούσα νὰ βρῶ χίλια φράγκα γιὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ ποὺ θέλω νὰ κάνω μὲ κάποιο σύντρο- φο;» Ἐβλεπα καλὰ πὼς τὸ πρᾶγμα ἦ- ταν σοβαρὸ, ἂν καὶ νόμιζα πὼς ὁ Γκα- στόν εἶχε παῖξε στὰ χαρτιά καὶ εἶχε χάσει. Κατόρθωσα λοιπὸν καὶ τοῦ μάξωσα τὰ δαχτύλια σαράντα φράγκα καὶ τοῦ τᾶδωσα. Καὶ αὐτὸς κού- νησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε: «Φτωχὴ μου γορή, τί θέλεις νὰ μοῦ

ἡ ἀγαπημένη του, ἡ Εὐγενία του. Καὶ ἔμαθα. Ἐμαθα πὼς κάθε μέρα σηκώνονταν ἀπὸ τὰ χαράματα, πὼς ἔτρωγε λίγα βρωμόφαγα, ζουμὶ ἀπὸ κόκαλα, μαῖο- ρο ψωμί καὶ πὼς περνοῦσε μὴ ζωὴ βασανισμένη... Ἐπειτα ἔμαθα πὼς τὸ ἐγγονάκι μου ἦταν ἐνὸς μηνός... Τότε, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἐκράτησα πειὰ. Ἐπῆγα σπῖτι τῆς, στὸ σπῖτι τῆς νύμφης μου. Τὴν εἶχα δεῖ μὴ φορὰ, κατὰ τύχην ἦταν χαριτωμένη, πεταχτὴ τότε, μὴ ὁμορφὴ μελαχροινούλα. Ποῦν εἶδα λοιπὸν νὰ μ' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα; Μία φτωχὴ νέα, κύριε, γλω- μὴ σὰν τὸ θάνατο, ποὺ ἡ ἀδυναμία τῆς σοῦ ἔφερνε τρώγο.

κάνουν;... Εἶνε λίγα... Πάντως εὐχαριστῶ. Κι' ἀπὸ τότε δὲ μοῦ- κανε λόγο γιὰ χρήμα- τα... Τότε ἔκαμε... Ὁ! πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ;... Μοῦ σπαράζει τὴν καρ- δια καὶ νὰ τὸ λέω ἀ- κόμα... Μὰ τὰ ξέρετε. Ἐκανε... μὴ μικρὴ πλαστογραφία, γιὰ νὰ λέμε τὰ πράγ- ματα μὲ τὸ ὄνομά τους. Δὲν θέλω νὰ τὸν δικαιολογήσω. Ἐξέω καλὰ πὼς ἀφοῦ ἡ πλαστογραφία εἶνε ἐγκλημα γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, πρέπει νὰ εἶνε ἐγ- κλημα καὶ γιὰ τὸ γινὸ μου... Μὰ ὁ γινὸς μου εἶνε γινὸς μου... Ἐ, κύριε, θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ πῇ κανεὶς: «Εἶσαι πολὺ βλάκας. Ὑπάρχεις πολὺ βλάκας. Εἶσαι σχεδὸν ἀκαταλόγιστος λόγῳ τῆς βλακείας σου... Νὰ χάσῃς τὴν τιμὴ σου, γιατί σοῦ ζήτησαν ἓνα γιανιά ἀπὸ γοῦνα» Ὅταν ἔμαθα πὼς τὸν εἶχαν συλλάβει, ἐνόμισα ὅτι θὰ σκοποῦνταν. Ἦμουν σὰν τρολλή. Μὰ δὲν καταλά- βανε αὐτὸς τὴ θέσι του... Νόμιζε πὼς θὰ μπορούσα ἀκόμη νὰ τὸν προστατέψ- σω, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ὁ πατέρας του ἐπῆγαν νὰ τὸν ματαίωσῃ... Καταδικάστηκε... Τὸν ἔ- κλεισαν στὶς φυλακές... Κ' ἔτσι μὴ βραδυνὰ βοέ- θηκα ὁλομόναχη... Τότε θέλησα νὰ μάθω τί ἔκανε

— Εἶμαι ἡ μαμά τοῦ Γκαστόν! τῆς εἶπα. — «Α! ἀποκρίθηκε, πὼς θὰ μὲ καταριέστε! — Μὰ ὅχι... — Ὁχι... Ἐγὼ φταίω... — Ἀς μὴ μιλοῦμε πειὰ γι' αὐτὸ. Τὸ μικρό; — Τὸ ἔχω σὲ παραμύνα. Ὁ! τὸ περιποιεῖται πολὺ... — Μὰ τέλους; Δὲν ἔχετε οὔτε φροιά καὶ κάνει καὶ παγωνιά ἔξω. Δὲν κερ- δίσετε πειὰ τὸ ψωμί σας; — Ναι, κυρία! — Τότε;... Ἐπὶ τέλους τῆς ἐξεκόλλησα τὴν ἀλή-θεια... Θὰ ἴδῃτε! Εἶχε πληροφορηθεῖ, δὲν ἔξεω ἀπὸ ποῦ, τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε ὁ Γκαστόν... ἐκεῖ κάτω... στὰ κάτε- ρα. Καὶ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἐαυτοῦ τῆς, γιὰ νὰ μὴ ἔξῃ καλύτερα ἀπ' αὐ-τόν, ἤθελε νὰ κάνῃ τὴν ἰδία ζωὴ, νὰ σηκώνεται τὴν ἰδία ὥρα, νὰ τρώῃ τὰ ἰδία πράγματα, μὴ μὰ λέξῃ, νὰ ὑποφέ- ρῃ τοὺς πόνους του... — Ἐτσι, ὅταν θὰ ξανάρθῃ—μοῦ εἶ-πε— θὰ εἶμαι στὴν ἰδία κατάστασι μ' αὐτόν. — Ὁ, κύριε! αὐτὸ μὲ συγκλόνισε... Μία τέ- τοια σκέψις δὲν εἶχε ἔλ-θει οὔτε σὲ μένα, στὴ μητέρα! Βέβαια, κατὶ ἔ-

σιγγιόταν μέσα στὴν καρδιά μου τὸ βράδυ, ὅταν ἔτρωγα τὴ σοῦπα μου κ' ἐσυλλογίζονταν: «Ἐκεῖνος!...! θὰ τρώῃ αὐτὴ τὴν ὥρα!» Μὰ, μολοντί, εἶμαι μητέρα, εἶμαι κόλας γορή καὶ δὲν ἔχω ἐφευρετικότητα. Κι' ὕστερα ὁ Γκαστόν, μὰς εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ πᾶμε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶμε, γιατί ἔλε-γε πὼς αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ταπεινότητα.

Τότε ἐπῆρα τὴν Εὐγενία μαζί μου. Τὴν Κυριακὴ ἐπῆγαίναμε νὰ βλέπου- με τὸ μικρό. Κι' ἀπὸ τότε ἀρχισα νὰ ζῶ σὰν κ' ἐκείνη, κύριε. Καὶ γι' αὐτὸ, ἐνὸς εἶμαι ἐξῆντα δύο χρονῶν, κοιτάζετε με... φαίνομαι σὰν οὐδόντα. Τὸ χειμῶνα ἐσάψαμε τὸν πάγο γιὰ νὰ πλυνθῶμε. Ἄν ἐκάναμε κανένα περπάτο, αὐτὸ τὸ κάναμε μόνο τυχαί-ως, χωρὶς νὰ κοιτάζουμε ἄνθρωπο. Ἐργαζόμεστε, χωρὶς νὰ σηκώνουμε τὸ βλέμμα, χωρὶς νὰ μιλοῦμε, ὅπως στὰ κάτεργα! Καμιά φορὰ, δὲν κρα- τοῦσα πειὰ. Ἐκπύτταξα τὴν Εὐγενία. Δὲν εἶχε παρὰ μὴ ἰδέα αὐτὴ ἡ μικρὴ: — Ὑποφέρω σὰν κ' ἐκεῖνον, ἔλεγε, ἀποφέρω σὰν κ' ἐκεῖνον! Πληρώνει αὐτὸς!... Πληρώνω κ' ἐγὼ! Κουρώνω σὰν κ' ἐκεῖνον! Πενῶ σὰν κ' ἐκεῖ-νον! Δὲν γελῶ πειὰ ποτέ! Δὲν δια- σκεδάζω ποτέ!

Δὲν τὴν ἔβλεπα νὰ ξεσυννεφιάξῃ καπὼς, παρὰ μόνο τὴν Κυριακὴ, ὅταν τὸ ἐγγονάκι μου μὰς ἐκπύτταξε μὲ τὰ μεγάλα του μάτια, ποὺ εἶχαν διάθεσι νὰ γελᾶσαν. Ὅ, τι κερδίζαμε, τὸ βά- ζαμε στὴν ἄκρη, γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Γκαστόν... — Ἐγύρισε; — Ναι, κύριε, ἐγύρισε... Κι' ἐδῶ εἶνε τὸ πὺς περιέργω... Δὲν ξέρω πὼς νὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω... Τὰ πράγματα δὲν εἶνε ποτὲ ὅπως τὰ φαντάζεται κα- νεὶς... Ἐπὶ τέλους, κύριε, ἐγύρισε μὲ λαμπρὴ ὄψη, πὺς ὁδοκόκκινος, πὺς πα- χὺς ἀπ' ὅταν εἶχε φύγει... Ἐκεῖ κά- τω, τὰ πράγματα δὲν συνέβαιναν ὅπως τὰ εἶχαν παραστήσει στὴν Εὐγενία... — Ὁχι... Κάπως τὰ κατάφερε... Ἐπὶ τέ- λους δὲν ἔτρωγε ἄσχημα στὴ φυλακή, δὲν ὑπέφερε ἀπὸ στενοχώριες... Εἶνε πα- ράξενο, αἱ! Ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ. Κι' ἐκεῖνος ἐχάρηκε ποὺ μὰς βοήθη καὶ τίς δυὸ μαζί... Κι' ὕστερα τὸ παιδί του... Γιατί τὸν λατρεῖν τὸν μικρὸ του Αὐ- γουστο... Αὐτὸ μάλιστα ἔχουμε γιὰ ἐγγύησι πὼς θὰ μείνῃ μαζί μας... Ὁ! θὰ μείνῃ, ἂν καί, μοῦ λέει κάποτε ἐμ- πιστευτικὰ καὶ χωρὶς κακία: — Μαμά, πὼς ἀσχήμισε ἔτσι ἡ Εὐ- γενία;

Δὲν τοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Γιατί ὀκρίστηκα στὴν Εὐγενία νὰ μὴν πῶ ποτὲ τίποτα... Πάντως θὰ τὴν στεφα- νοῦν. Μόνον ἔγινε σοβαρὸς ἀπέναντί τῆς... Φαίνεται πὼς δὲν τὸν πρᾶδει πειὰ ὅπως ἄλλοτε... Ἡ δυστυχισμένη! Πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὴ θυσία τῆς γι' αὐτόν... Μὲ τὸ ν' ἀσχήμισε, ἀν- τεῖν νὰ χάσῃ τὴν ἀγάπην του... Μὰ ὁ Γκαστόν εἶνε τίμιος καὶ δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ... Ἐξ ἄλλου εἶνε καὶ τὸ παιδί στὴ μέση... τὸ ἐγγονάκι μου... HENRI DUVERNOIS

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

συνέθη ἐδῶ ἓνα φοικιαστικὸ ἐγ- κλημα...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε. — Ἐξέρτε βέβαια τὴν ὑπόθεσι τῆς Αἰλιαν Μπάρκλαι; — Βεβαίως. Ἦξερα πὼς ἐπρόκειτο νὰ προβῇ σ' ἀποκαλύψει ἐναντίον τῆς συμμορίας Καπόνε κ' ὅτι τὴν προουρούσατε μὴπως τῆς συμβεῖ κανέ- να κακὸ.

— Δυστυχῶς ὅμως τὸ κακὸ συνέθη. — Ἀηλαδὴ; — Παρ' ὅλη τὴν ἐπίβλεψίν μας, παρ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ λάβαμε, ἡ Αἰλιαν Μπάρκλαι ἐδόλοφονήθη! — Εἶνε ἀδύνατον... — Τὸ πτώμα τῆς βρέσκεται στὸ δω- μάτιό της, μ' ἓνα συρματῆνιο βρόγχο

ρεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ. Δὲν μπο- ροῦμε μέχρι τῆς στιγμῆς νὰ ἐξηγή- σομε ἀπὸ ποῦ μπήκαν καὶ ἀπὸ ποῦ ἔφυγαν.

— Ἀπὸ κανένα παράθυρο μὴπως; — Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Ἰρβίγκ. Ὅπως ἡ πόρτα, ἐστὶ καὶ τὰ παρά- θυρα τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς Μπά- ρκλαι ἦσαν κλεισμένα ἀπὸ μέσα καὶ βρέθηκαν κλεισμένα καὶ μετὰ τὸ ἐγ- κλημα.

— Τότε; — Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητᾶμε νὰ ἐξι- γνηάσομε. Ὁ Πίγκερτον εἶχε ἐξαφθεῖ. Βρισκόταν στὸ στοιχείο του. — Ἀς μὴ χάνουμε καιρὸ, εἶπε στὸν εἰσηγγελέα. Καὶ κατόπιν στρεφόμενος στὸν Ἰρ-

Ἡ Μὼδ καθῆσε στὴν ἄκρη μᾶς πολυθρόνας κ' ἀπάντησε...

στο λαμό... — Κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὴν ἐπέ- βλεπαν; — Τοὺς ἐνάρκωσαν ὅλους τὴν τε- λευταία στιγμὴ. — Ποιός; — Ὑποπτευόμεστε μὴ νεαρὴ κα- μαριέρα τῆς Μπάρκλαι καὶ τὴν ἐ- πίασαμε. Μόνον ὁ κ. Ἰρβίγκ κατάρ- θωσε ν' ἀποφύγῃ σχεδὸν τὴ νάρκωσι.

Μὰ ὅσο νὰ τηλεφωνήσῃ καὶ νὰ ζη- τήσῃ βοήθεια, ὅσο νὰ τρέξῃ στὸ πα- ράθυρο καὶ νὰ φωνάξῃ τοὺς ἀστυνο- μικοὺς ποὺ ἦσαν στὸ δρόμο, τὸ κακὸ ἔγινε. — Καὶ οἱ κακοῦργοι;... Ἀπὸ ποῦ ἐμπήκαν; — Εἶνε μυστήριον. Κανέναν δὲν μπο-

ρεῖ ἐπρόσθεσε: — Ἀς ἀρχίσουμε τίς ἐρευνές μας, κ. Ἰρβίγκ. Κι' ἐλπίζω πὼς θὰ δι- αφωτίσουμε τὸ μυστήριον ποὺ σκεπάζει τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ.

— Ναι, εἶπε ὁ εἰσηγγελέας. Ἐνε- γήστε ὅπως νομίζετε σεῖς καλύτερα. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ θὰ ἐξετάσω τὸ προ- σάκτικο τῆς Μπάρκλαι. Ὁ Ἰρβίγκ πῆρε τὸν Πίγκερτον καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν κρεβατοκάμαρὰ τῆς Μπάρκλαι.

Μπρὸς στὴν πόρτα ἦσαν συγκεν- τρωμένοι κ' ἔκλειαν οἱ ὑπηρέτες κ' ἡ ὑπηρεσία τῆς χορευτρίας.

Πραγματικὰ ἡ κλειδωνιά τῆς δὲν

εἶχε παραβιαστῇ. Ὁ κακοῦργος δὲν εἶχε μπεῖ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Πίγκερτον ἐσκύψε κατόπιν κον- τὰ στὸ πτώμα τῆς χορευτρίας. Ἡ Μπάρκλαι δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀπολύτως ἄλλη κάκωσι, κανένα μώ- λωπα, οὔτε μὴ τσαχφουνιά.

Ὁ Πίγκερτον σηκώθηκε ἀποτόμως ὀρθος κ' ἀρχισα νὰ βηματίζῃ μέσα στὸ δωμάτιον.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Ἰρβίγκ. — Κάτι τὸ μυστηριώδες, ποὺ νὰ πᾶρῃ ὁ διάβολος! μουρμούρισε ὁ Πίγ- κερτον.

Ὁ Ἰρβίγκ κοῦνησε τὸ κεφάλι του. — Ἐχετε δίκην, φιλότιμος. Τὸ μυσ- τήριον τῆς δολοφονίας αὐτῆς εἶνε σκοτεινὸ, ἀνεξήγητο.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ τὴ μάθουμε. Πρῶτα-πρῶτα, εἶμαι ἀπολύτως βέ- βαιος γιὰ τὰ εἶδη τῶν πράγματα: Ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς Μπάρκλαι ἦτοκε ἐδῶ μέσα χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστο θό- ρυβο. Ἀρα δὲν μπῆκε ἀπὸ τὴν πόρ- τα, οὔτε ἀπὸ κανένα παράθυρο, ἐφό- σον ἄλλωστε καὶ ἡ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα βρέθηκαν κλειστά.

— Τότε; — Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητᾶμε νὰ βροῦ- ἀγαπητέ μου Ἰρβίγκ. — Ἐχετε τὴ γνώμην ἵσως πὼς ὁ δολοφόνος ἦταν κρυμμένος μέσα στὴν κρεβατοκάμαρὰ; — Δὲν ἐρευνήσατε, ποῦν ἡ Μπά- ρκλαι κλειστὴ στὴν κρεβατοκάμαρά της;

— Ἀναμειβόμενος. — Τότε δὲν μπορούμε νὰ πιστέψου- με ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. — Συνεπῶς; — Συνεπῶς ὁ δολοφόνος μπῆκε ἀ- πέξω. Καὶ μπῆκε, φίλε μου, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο. Γι' αὐτὸ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος. Μεσολάβησαν μερικά λεπτὰ σιω- πῆς. Ὁ Ἰρβίγκ κούταξε προσεκτικὰ στὸ κρεβάτι τῆς Μπάρκλαι. Ὁ Πίγκερτον εἶχε γονατίσει στὸ πάτωμα.

Ἐξέφρα ἀνασχημάτισε, γύρισε στὸν Ἰρβίγκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐξέρτε μὴπως, πότε νοίκιασε τὸ σπῖτι αὐτὸ ἡ Μπάρκλαι;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ἰρβίγκ. Μὰ μπορούμε νὰ τὸ μάθουμε αὐτό.

Κι' ἀμέσως ἐκάλεσε τὸ θυρωρὸ τῆς χορευτρίας καὶ τοῦ ζήτησε σχετικὰς πληροφορίες.

— Ἦ ἀτυχὴ κυρία μου, ἀπάντησε ὁ θυρωρὸς, νοίκιασε τὸ σπῖτι αὐτὸ πρὸ δύο ἐτῶν.

— Ἐξέρτε ποῦς ἔμενε ἐδῶ πρὶν; ρώτησε ὁ Πίγκερτον.

— Δὲν ἔμενε κανεὶς. Τὸ σπῖτι αὐ- τὸ ἦταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια χαρτοπα- κτικὴ λέσχη.

— Αὐτὸ εἶναι! ἐκράυγασε μὲ ἱκανο- πόησιν ὁ Πίγκερτον.

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ Ἰρβίγκ. — Ὅθ' ὅς πῶ εὐχαρίστας. Προη- γουμένως ὅμως ποῖται νὰ κατέβουμε στὸν κῆπο. Θέλω νὰ δῶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο ἐξαφανίστηκε μυστηριώδως ὁ ἀγνωστος ποὺ κινήθησαν. Καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα.

— Ὅθ' ὅς δὴν ἤθελον ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ Ἰρβίγκ.

Κατέβηκαν στὸν κῆπον κ' ἐκάλε- σαν ἓνα ἀστυνομικὸ ποὺ φρουροῦσε ἐκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. ΚΟΜΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΜΑΡΣΑΛ, 60 ετών. ΖΑΝ, υπηρέτης, 50 ετών. ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ.

ΣΚΗΝΗ Ι

(Στο γραφείο του κόμητος. 'Ο κόμης κάθεται μόνος και σκεπτικός. Έξαφνα μπαίνει μέσα ο Ζάν).

ΖΑΝ.—Κύριε; 'Η κόρη σας είναι έξω.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν έχω καμιά κόρη.

ΖΑΝ.—Κύριε κόμη...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πήγαινε, σε παρακαλώ...

ΖΑΝ.—'Επιτρέψατέ μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν επιτρέπω τίποτε.

ΖΑΝ.—Μου είπε να σας πω, ότι έχει μαζί της και το μικρό της αγοράκι.

Ο ΚΟΜΗΣ, (αγριεμένος).—Να το πάρω και να φύγω άμέσως!...

ΖΑΝ.—Είπε χαριτωμένο το εγγονάκι σας, κύριε κόμη.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν έχω ούτε κόρη, ούτε εγγονάκι!...

ΖΑΝ.—'Αν ξέρατε κύριε κόμη...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ζάν, αν δεν θέλεις να σε διώξω κι' εμένα, αν δεν θέλεις να χάσεις τη θέση που έχεις τόσα χρόνια στο σπίτι μου, πήγαινε να πεις στην κυρία Φερνάνδα να φύγει άμέσως μαζί με το παιδάκι της.

ΖΑΝ.—Κύριε κόμη. Μη ξεχνάτε ότι υπάρχει Θεός...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πές το αυτό στην πρώην κόρη μου.

ΖΑΝ.—Τιμωρήθηκε αρκετά...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν μπορεί να υποφέρει όσο υπέρερα εγώ.

ΖΑΝ.—'Η συγγνώμη είναι η χριστιανικότερη εκδήλωση της μεγαλοψυχίας.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μιλās σαν ιεροκήρυκας.

ΖΑΝ.—Κύριε κόμη... Αυτά είναι λόγια δικά σας... Τά είπατε πολλές φορές στο προσωπικό του Πύργου τις Κυριακές, όταν μās εξηγείτε το ευαγγέλιο...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Το ευαγγέλιο λέει: «Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου».

ΖΑΝ.—Λέει όμως ακόμα, κύριε κόμη: «'Ο πρώτος άναγκαζήτος, τόν λήθον βαλέτω».

Ο ΚΟΜΗΣ, (σηκώνεται έξω φρενών).—Δεν θα με διδάξουν τί πρέπει να κάνω... 'Η Φερνάνδη είναι μια εμφορά παρθένος! Πού πρέπει να μείνει έξω του νυμφώνος... 'Εμπρός! Πήγαινε να την διώξεις! 'Αλλοιώς, δεν άνήκεις πια στην ύπηρεσία μου.

ΖΑΝ, (φεύγει μουρμουρίζοντας): Γέρο πεισματάρη.

Ο ΚΟΜΗΣ, (μόνος και σκεπτικός).—Τί θέλει από μένα το παιδάκι αυτό; Τώρα με θυμήθηκε; 'Η α φιλότιμη. 'Επρεπε να ποτιμήση να ζητιανέψη, αλλά όχι να τομήση να ξαναζητηθή την πόρτα αυτού του σπιτιού... 'Όταν άκολουθησε έναν άντρα ανάξιο της κι' έφυγε, τότε δε θυμήθηκε ότι έχει πατέρα. Τώρα τι θέ-

λει από μένα; Τί θέλει κι' ήρθε εδώ, σέρνοντας μαζί της το παιδάκι της; Θά είμαι πια άνάξιος να φέρω το όνομα των κομητών Ντε Μαρσάλ, αν τη δεχτώ ξανά στο σπίτι μου! Και αυτός ο Ζάν, ο ήλιθιος, τομά άκόμα να την ύπερασπίζεται. 'Ο ήλιθιος!...

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

(Σ' ένα πάρκο, όπου παίζουν μερικά χαριτωμένα παιδάκια. 'Ο κόμης περπατάει θλιμμένος και σκυφτός. Καθώς περνάει, σκοντάφτει επάνω σ' ένα μικρό δόξανθο παιδάκι, που έπαιξε, φτιάχνοντας βουνάκια από χώμα).

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, κύριε... 'Αχ... Μου γκρεμίζετε το βουνάκι μου. Μου πατήσατε και το ποδαράκι μου. Μου πατήσατε το άσπρο μου παπουτάκι... 'Η καϊμένη ή μαμά μου το καθάριζε σήμερα τόσην ώρα...

σου τί κάνει; Δεν εργάζεται; ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ο μπαμπάς είναι άρρωστος καιρό τώρα, και δεν εργάζεται. Γι' αυτό ή καϊμένη ή μαμά όλο κεντάει, κεντάει... Και τη νύχτα άκόμα...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Και πουλάει τα κεντήματά της;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μάλιστα, κύριε... Μά δεν ξέρετε τί ώραία πού είναι τα κεντήματά της μαμάς. Είναι πολύ ώραία...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Όλο τριαντάφυλλα και πουλιά. Κόκκινα, χρυσά, γαλάζια...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Ετσι λοιπόν, τα πουλάει τα κεντήματά, ή μαμά σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ναι, κύριε. 'Αλλά δεν τα αγοράζουν πάντα. Και τότε, ή μαμά κλαίει...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ω, πόσο θα χαρώ. Τότε θα δώσουμε και το παπουτάκι μου...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Εγώ θ' αγοράσω ένα κεντήμα της μαμάς σου...

γυναίκα! Νά, αυτή άξίζει να τη βοηθήσει κανείς...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Δεν μου λέτε, κύριε. 'Εσείς θα ξέρετε πολλά πράγματα. Γιατί ο Θεός δεν την άγαπά τη μαμά, αφού είναι τόσο καλή;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί λές ότι ο Θεός δεν την άγαπά τη μαμά σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Γιατί την τιμωρεί...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς το ξέρεις;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Νά, ή ίδια ή μαμά λέει κάθε τόσο: «'Ο Θεός με τιμωρεί».

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί το λέει αυτό;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Δεν ξέρω... 'Αλλά μά μέρα... Μά όχι, δεν το λέω...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πές το, μικρό μου...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, μου φαίνεται ότι ή μαμά μου δεν ήταν πάντα καλό κορίτσι...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μια μέρα πού είχε κλάψει πολύ, με πήρε κι' επήγαμε στού παππού.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Τόν άγαπάς τόν παππού;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Η μαμά κάθε βράδυ με βάει να παρακαλώ το Θεό, να φυλάη τόν παππού μου. Κάθε βράδυ... 'Εκείνος όμως... Δεν μάς άγαπά...

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Ο Θεός;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ο παππούς.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αχ, δεν ξέρω... Μά τί να σας πω... 'Εκείνο πού καταλαβαίνω είναι ότι ή μαμά δεν άκουγε πάντα τόν παππού. Και ο παππούς είναι θυμωμένος γι' αυτό.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν σ' άγαπά ούτε εμένα, ο παππούς σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Δεν θέλει να με ιδη, ούτε εμένα...

Ο ΚΟΜΗΣ, (σιγά).—'Ω, τόν άθλιο. Ξεχνά ότι το Ευαγγέλιο λέει: «'Αφίστε τα παιδιά να έρθουν σ' εμένα».

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Αλλά κι' εγώ... Τό έχω ξεχάσει αυτό...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Φαίνεται ότι ο παππούς δεν είναι φτωχός όπως έμεις. Ναι... Είναι φαίνεται πολύ πλούσιος. Κάθετα σ' ένα πολύ μεγάλο σπίτι. Σάν παλάτι.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν μπηγες ποτέ μέσα;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ποτέ.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δεν τόν είδες ποτέ τόν παππού σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ποτέ.

Ο ΚΟΜΗΣ.—'Ηθελες να τόν ιδής;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Θέλω πολύ, αλλά αυτός δεν θέλει να με ιδη. Τώρα συλλογίζομαι... 'Αν ή μαμά ήταν κάποτε καλό κορίτσι, εγώ τί φταίω; 'Εγώ πάντα άκούω τη μαμά. Και στο σπίτι μιλού πάντα σιγά, σιγά, γιά να μήν ακούη ο μπαμπάς πού είναι άρρωστος.

Ο ΚΟΜΗΣ, (συγκινημένος).—'Ετσι λοιπόν, δεν τόν ξέρετε τόν παππού σου;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τόν βλέπω στόν ύπνο μου.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς τόν βλέπετε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τόν βλέπω στόν ύπνο μου.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς τόν βλέπετε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τόν βλέπω στόν ύπνο μου.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς τόν βλέπετε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Τόν βλέπω στόν ύπνο μου.

Μια μέρα, ο κόμης Γουλιέλμος της Βεϊμάρης, ο οποίος είχε γίνει Μαργκράβος της Θουριγγίας, χάρη στην ύποπτη του αυτοκράτορος 'Ερρίκου Β', καθώς κυνηγούσε άρκουδες μέσα σ' ένα δάσος, άπομακρύνθηκε από την ακολουθία του κι' έγρασε το δρόμο του.

Έίχε άρχίσει πια να νυχτώνη, ήταν πεινασμένος και κατάνυκτος κι' άνησυχούσε πολύ γιά την τύχη του, όταν έξαφνα είδε μακριά, μέσ' στα σκοτάδια, ένα άνδρικό φως.

'Αμέσως τράβηξε κατ' ευθείαν προς τα εκεί κι' έφτασε σε λίγο σε μια μισοερειπωμένη καλύβα, όπου ζούσαν μια γριά, μια άγγελάδα κι' ένα γουρουνί.

'Ο Μαργκράβος, χωρίς να φανερώσει στη γριά πούος ήταν, της ζήτησε άσυλο και τροφή.

Μαύρο φως και ξερό και γάλα φρέσκο, αυτά είναι ό,τι έχω να σου δώσω. 'Όσο γιά τόν ύπνο, θά σε βάλω να κοιμηθείς σε μια άχυροστρωμένη, στην πύ καθαρή γωνία της καλύβας μου.

—Καλά, είπε ο άρχοντας, δός μου το γάλα πρώτα...

'Η γριά βιάστηκε όσο της επέτρεπαν τα χρόνια της γιά να τόν εξυπηρετήσει και σε λίγο έφερε ένα δοχείο γεμάτο γάλα, που κρατώντας το και με τα δύο της χέρια, τό παρουσίασε στόν ξένο της.

—'Από πού θέλεις να τό πιάσω το δοχείο σου; της είπε εκείνος. Δεν έχει χεράκι.

—Ναι, έχεις δίκιο... Μά είμαι τόσο φτωχή και δεν έχω άλλο άγγείο...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, άπίθωσε το δοχείο καταγής, γιατί δεν είχε τραπέζι να τό άκουμπήσει. 'Έτσι ο Γουλιέλμος άναγκάστηκε να σκύβη γιά να τό πάρη.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Εχει γένεια όπως κι' εσείς... Και είναι τόσο καλός, όπως κι' εσείς. Με χαιδεύει και μου δίνει ώραία παιχνίδια. 'Α, δέ φαίνεται καθόλου κακός. 'Όταν όμως ξυπνήσω, θυμάμαι ότι δεν θέλει να με ιδη, και κλαίω... 'Γιατί δεν με θέλει άραγε κι' εμένα; Μήπως γιατί είμαι φτωχό παιδάκι, κι' εκείνος είναι πλούσιος κύριος;

Ο ΚΟΜΗΣ (δακρύζοντας).—Πώς σε λένε, μικρό μου;

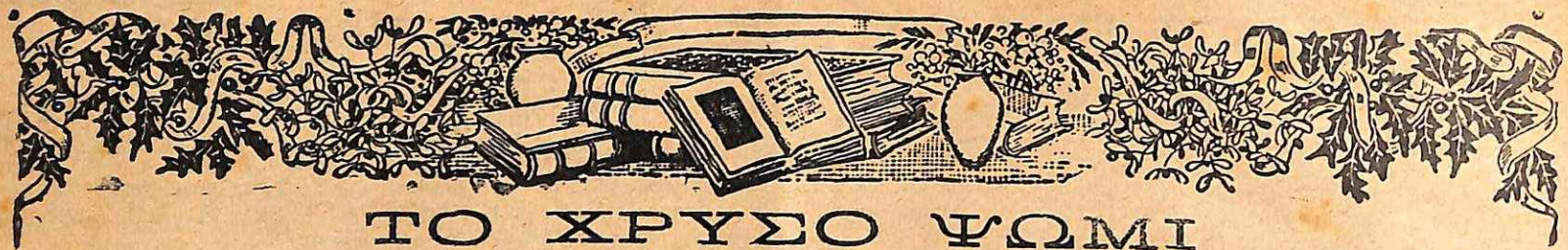
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—'Ανδρέα... Είναι το όνομα τού παππού μου. 'Εχουμε το ίδιο όνομα. Μά, αυτός δεν με θέλει...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Και τη μαμά σου πώς τη λένε;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Φερνάνδη.

Ο ΚΟΜΗΣ, (αγκαλιάζοντας και φιλώντας το παιδάκι με πάθος).—'Ανδρέα... 'Ακριβό μου εγγονάκι. Π

ΡΟΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΨΩΜΙ

Σ' ένα μακρινό χωριό της Ρωσίας ζούσε μία χήρα που είχε μία κόρη. Ήταν πολύ όμορφη. Η μητέρα ήταν ταπεινή κι' απλή, αλλά η κόρη της, η Μαριένκα, ήταν η ίδια η περηφάνεια προσποτισμένη.

Πολλοί νέοι την ζητούσαν για να την κάνουν γυναίκα τους, αλλά αυτή δεν άρεσε κανένα. Όσο κανείς προσπαθούσε να της φανεί ευχάριστος, τόσο εκείνη τον περιφρονούσε...

Μια νύχτα που ή φτωχή μητέρα της Μαριένκας δεν μπορούσε να κοιμηθεί, άρχισε να προσεύχεται στις εικόνες για τη σωτηρία της κόρης της, της οποίας η περηφάνεια την άνησχυσε πολύ.

Η Μαριένκα κοιμόταν στο ίδιο κρεβάτι μαζί της. Η μητέρα της την κοιτούσε με αγάπη για μία στιγμή και έλεγε πως η κόρη της γελούσε στον ύπνο της.

Γι' αυτό την έβλεπε με το πρωί τη φώτιζε:

— Άγαπητέ μου παιδί, ποιά ώρα όνειρο έβλεπες και γελούσες στον ύπνο σου;...

— Τι όνειρο έβλεπα, μητέρα; φώναζε η νέα γεμάτη χαρά. Έβλεπα πως είχε 'ρθεί να με ζητήσει για σύζυγο ένας άρχοντας μέσα σ' ένα λαμπρό άμαξι. Μου πέρασε στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδι που ή πέτρα του έλαμπε σαν άστρο. Και όταν, έπειτα, μπήκα μαζί του νύφη στην εκκλησία, το πλήθος μονάχα την Παναγία μ' έμένα να ταίριαζε...

— Κόρη μου, κόρη μου, πολύ περήγανό όνειρο είδες! είπε η φτωχή μητέρα, κουνώντας το κεφάλι της. Μά ή Μαριένκα, χωρίς να δώσει σημασία στη θλίψη της, βγήκε έξω τραγουδώντας.

Την ίδια μέρα σταμάτησε έξω απ' το σπίτι τους ένα κάρο. Ένας νεαρός χτηματίας με καλό παρουσιαστικό και άρκετά εύπορος, κατέβηκε απ' αυτό, για να παρακαλέσει τη Μαριένκα να γίνει γυναίκα του και να μοιραστεί μαζί του το χωριάτικο ψωμί του.

Ο νέος αυτός άρεσε πολύ στη μητέρα, αλλά η Μαριένκα τον απέκρουσε, λέγοντας:

— Και με λαμπρό άμαξι αν έρθεις εδώ και μου φερέσεις στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδι, του οποίου ή πέτρα θα λάμψει σαν άστρο, τότε και τότε θα δεχτώ να γίνω γυναίκα σου.

Έτσι ο νέος χτηματίας έφυγε καταφύγιος την περηφάνεια της Μαριένκας.

Την άλλη νύχτα, καθώς η μητέρα της έκανε την προσευχή της, έλεγε πάλι την κόρη της να χαμογελάει στον ύπνο της. Γι' αυτό, σαν ξημέρωσε την ξαναφώτισε:

— Τι όνειρο έβλεπες πάλι άψωπε, και γελούσες στον ύπνο σου;...

— Τι όνειρο, έβλεπα, μητέρα μου... Όνειρο που είχα πως είχε 'ρθεί εδώ ένας άρχοντας με άσημένιο άμαξι και μου

πρόφερε ένα χρυσό διάδημα. Και έπειτα, όταν μπήκα μαζί του νύφη στην εκκλησία, ό κόσμος πρόσχε περισσότερο έμένα από την Παναγία... — Σόπα, παιδί μου!... Μη μιλάς έτσι! Βλαστημίες...

Μά ή Μαριένκα βγήκε έξω χωρίς να δώσει προσοχή στα λόγια της μητέρας της.

Την ίδια μέρα έβ' άμαξι στάθηκε έξω απ' το σπίτι της κ' ένας νέος ευγενής κατέβηκε απ' αυτό για να παρακαλέσει τη Μαριένκα να γίνει σύζυγός του... Μά αυτή του απάντησε περήφανα:

— Ότε μ' άσημένιο άμαξι αν 'ρθεις και μου φερέσεις στο κεφάλι χρυσό διάδημα, δεν θα δεχτώ να γίνω σύζυγός σου.

Την τρίτη νύχτα, ή μητέρα της Μαριένκας, ή οποία άνησχυσε δλοένα και πιο πολύ για την κόρη της, δεν μπορούσε πάλι να κοιμηθεί. Άρχισε και πάλι να προσεύχεται διαν την ελπίδα πάλι να γελήσει δυνατά στον ύπνο της.

Γι' αυτό, μόλις ξημέρωσε, τη φώτισε:

— Τι έβλεπες στον ύπνο σου, άγαπητέ μου κόρη;...

— Όνειρο που είχα, πως ένας λαμπρός και μεγάλος άρχοντας που τον συνόδευαν όλοι οι πλούσιοι ντυμένοι άκόλουθοι, ήθε να με ζητήσει για γυναίκα του... Μου φέρεσε ένα φόρεμα από δαντέλλα χρυσή, μ' έβαλε σ' ένα χρυσό άμαξι και μ' όδήγησε στην εκκλησία. Εκεί, όλος ό λαός δεν έπρόσχε παρά μόνο έμένα...

Η μητέρα σταύρωσε τα χέρια της κατάκλητη, μά πριν προφτάσει να πη τίποτε, ή Μαριένκα βγήκε έξω.

Την ίδια μέρα μία λαμπρή άκούσια, συνοδευόμενη από ένα όλόκληρο άμαξι, στάθηκε έξω απ' το χωριό της Μαριένκας. Ένας μεγάλος άρχοντας, καβάλλα σ' ένα περήφανο άλογο, ήταν επί κεφαλής της ακολουθίας αυτής.

Μετάνοιωσε καθόλου που τον είχε διανατός και πλούσιος.

Τέλος το άμαξι βγήκε απ' το σκοτάδι κ' άρχισε να καλπάζει ανάμεσα όλα τα δέντρα ήσαν από μολύβι. Στο τέλος του δάσους βρισκόταν ένα λιβάδι, του οποίου όλα τα χόρτα ήσαν από άσπρη. Και στο βάθος του λιβαδιού, ήσαν όλοι ένα παρυσμένο όλόχρυσό παλάτι, του οποίου ή πρόσοψης έλαμπε από διαμάντια και ρουμπίνια.

Εκεί το άμαξι στάθηκε. Ο βασιλεύς των νάνων έδωσε το χέρι του στη μητέρα της, λέγοντάς της:

— Όραία μου, ό! αυτά είνε δικά σου...

Η Μαριένκα ήταν καταγοητευμένη. Μά δεν κάνει κανείς ένα τόσο μεγάλο ταξίδι χωρίς να πεινάσει. Γι' αυτό, με μεγάλη της ευχαρίστηση, έλεγε τους νάνους του βουνού να στρώνουν ένα

τραπέζι, που έλαμπε από το χρυσάφι, απ' τα κρύσταλλα και τις πολύτιμες πέτρες... Σερβίριαν φαγητά θαυμάσια στην όψη επάνω σε άσημένα πιάτα. Μά όλα αυτά τα φαγητά ήσαν από χρυσάφι, κ' ένώ όλοι οι άλλοι τα έτρωγαν με μεγάλη όρεξη, ή Μαριένκα δεν μπορούσε να τα φάει... Γι' αυτό στο τέλος ξήγησε από τον άραβωνιαστικό της λίγο ψωμί.

— Φέρετε μολύβινο ψωμί! διέταξε ό άρχοντας.

Οι νάνοι το έφεραν στη στιγμή, μά ή Μαριένκα δεν μπορούσε να το φάει.

— Φέρετε το άσημένιο ψωμί!... διέταξε πάλι ό άρχοντας.

Μά ή Μαριένκα δεν μπορούσε ούτε αυτό να το φάει.

— Φέρετε το χρυσό ψωμί! έλεγε τέλος ό άρχοντας.

Μά ούτε αυτό μπορούσε ή Μαριένκα να το φάει.

— Όραία μου, έλεγε τότε ό βασιλεύς των νάνων, λιποθύμα πολύ γι' αυτό που συμβαίνει, μά δεν έχω άλλο ψωμί να σου προσφέρω. Έμεις εδώ μονάχα τέτοια ψωμιά τρώμε...

Η Μαριένκα έξέπασε σε λυγμούς, ένώ ό άραβωνιαστικός της γελούσε δυνατά.

— Κλάψε, αν θέλεις, της έλεγε, στο τέλος. Αυτό όμως δεν θα σ' όφελήσει σε τίποτε... Ό,τι έπιθυμούσες, τάπηχτες... Φάγε, λοιπόν, το ψωμί που διάλεξες μόνη σου...

Έτσι ή πλούσια Μαριένκα έμεινε στο παλάτι της, πεθαίνοντας της πείνας και ψάχνοντας να βρει καμιά ρίza, για να καθισχύσει το μαρτύριό της... Ο Θεός πραγματοποιήσε το όνειρό της για να την τιμωρήσει.

Μονάχα τρεις φορές το χρόνο μπορεί και ξεναγούρει στη γη... Τότε, λοιπόν, κοκκαλιάρω, ζητιανεύει από πόρτα σε πόρτα και νοιάζει τον έαυτό της πολύ ευτυχισμένο, όταν της πετούν κανένα ξεροκόμματο...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΩΝ

Μία φορά, σε κάποιο φιλικό συμπόσιο, μεταξύ των άλλων προσκαλεσμένων, ήταν ο Βίκτωρ Ουγκώ και ο Φραγκίσκος Κοππέ, ό οποίος είχε έλκε, άκριβως εκείνη την εποχή, άκαδημαϊκός για τους ώραίους και τρυφερούς στίχους του.

Σε μία στιγμή ό Ουγκώ έσκυψε κοντά του και του έλεγε χαμηλόφωνα:

— Δεν νομίζεις ότι ό διόν ποιητής πρέπει να πωνεί εις ύψαιαν του οίκου δεσπότη;

— Έγώ δεν βλέπω, παρ' ό μόνον έναν ποιητή. Έσας!... απάντησε ό μετριοφρων Κοππέ.

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟ ΜΑΤΣ

Όπως σας ύποσχεθήκαμε, άρχίζουμε σήμερα τον νέο Ποδοσφαιρικό διαγωνισμό της «Οικογενείας».

Όπως βλέπετε στην παρακάτω εικόνα, ή μάλλον άπως θα ήθελε την συμπληρώσετε, πρόκειται για μία κρίσιμη φάση ενός ποδοσφαιρικού μάτς.

Η μάπλλα βρίσκεται ανάμεσα στους παίχτας, οι όποιοι όρμούν άπως την διαιρησιθετήσουν μεταξύ των.

Δεν έχετε συνεπώς, παρ' ό να κόψετε τα δέκα άριθ. (10), κομμάτια της σημαίας, να τα ταυρίσετε καταλληλώς, να τα κολλήσετε, και να μās στείλετε, πληρη πλέον την εικόνα στα Γραφεία μας, γράφοντας κάτω απ' αυτήν το όνοματεπώνυμό σας και την διεύθυνσί σας.

Αί λύσεις θα γίνονται δεκτά μέχρι της 31ης Ιουλίου, πάνω στο φάκελλό δε να γράφετε τις λέξεις: «ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ».

Η κλήρωση για την άνομη των δώρων θα γίνει στις 10 Αυγούστου ένώπιον Έπιτροπής.

Δε φουσιλά ύπ' όην μόνο ή έπιτυχημένη λύση.

Ο λύτης, του όποιου το όνομα θα βγη πρώτο από την κληρωτίδα θα πάρη ός δώρο, αν κατοική εν Αθήναις ΜΙΑ ΝΤΟΥΛΑΠΑ ΚΑΡΥΔΕΝΙΑ ΜΕ ΚΑΘΕΡΦΤΗ, αξίας 3000 δρα.

Αν δε κατοική εις έπαρχίαν, ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΑΞΙΑΣ.

Ο δέ ύστερος ένα πολυτελές ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΛΟΥΤΡΟΥ.

Ο τρίτος μί ΟΜΠΡΕΛΛΑ άνδρική ή γυναικεία.

Ο τέταρτος κ' ό πέμπτος από ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ.

Ο έκτος ΠΛΑΚΕΣ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ.

Ο έβδομος ΕΝΑ ΑΡΩΜΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ.

Ο όγδοος ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΔΕΚΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΑΠΟΥΝΙΑ.

Ο έν ατος και ό δέκατος από ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ο ένδεκατος, δωδέκατος, δέκατος τρίτος και δέκατος τέταρτος, ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΤΗΣΙΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ».

Και όι όσα έάντα έπόμνοι, από ένα «Ημερολόγιο του Μπουκέτου» του 1931.

Θά κερδίσουν δηλαδή έν όλο ΠΕΝΗΝΤΑ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΑΥΤΑΙ.

Τά όνόματα των λυτών, των άποστέλλόντων έπιτυχεις λύσεις, θα δημοσιευθούν όλα, κατά σειράν λήψεως.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ο ροδ ο ξ ι α ν Τ ρ ο δ α, Σκουρέκια (Σάμου) Δυστυχώς το ποιημάτι σας δεν είνε καλό. Αν ήταν καλό θα δημοσιευόταν, χωρίς χρίματα, όπως κάνουμε για όλα τα έπιτυχή ποιήματα και πεζά. Παναγιώταν Νικολάρα κ. ο υ, Πειραιά. Οι στίχοι σας γνωστοί, αν δεν κάνουμε λάθος. Είνε δηλαδή τά λαικά δίστιχα που τραγουδιούνται στα διάφορα μάτς. Και πρό πάντων το κατωτέρω:

Στο Ποδηλατόδρομο Έσκάφαν ένα λάκκο

Βάλαν τον «Παναθηναϊκό», Χωρίς παπιά και δάκνο!... κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Α. Παπαδόπουλον, Θεσσαλονίκη. Όχι έπιτυχές το ποιήμα σας για τον «Όλυμπιακό». Και να και έλάχιστον δείγμα ατόυ:

Όλυμπιακή Ένδοξε τρανέ που ποτέ δεν ήτίσης, από όμάδα Έλληνική

στην Κωνσταντινούπολι έπληγες να δόσης σιναντίσης, όπου και ήτίθης

κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ι. Κόκκινον. Τα πεζά σας όχι καλά. Κακά διατυπωμένα. Χωρίς έμβολο κ' έννοια σ' όρισμένα σημεία. Γ. Ρ. ο υ σ ο υ, Καστοριά. Άνταπόκρισις δημοσιεύεται. Ευχαριστούμεν. Στέλνεται τακτικά. Θ. Σ τ ρ α τ η γ ό ν, Ένταυθα. Το διήγημά σας όχι κατάλληλο προς δημοσίευσιν. Το έλπει το έξαιρετικό ένδιαφέρον κ' ή πρωτοτυπία. Γράφετε καλά ώστόσο και σας συμβουλεύουμε να έξοικονομήτε να έργάζεσθε. Μη σας άπογοητεύουν ή πώτες άποτυχίες.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Την Κυριακήν 17 Μαΐου συντητήθησαν ένταυθα εις φιλικόν άγωνα εις το γήπεδον «Χάνδαξ» αί όμάδες «Έθνικός» μετά του «Παναθηναϊκού».

Νικήτρια άνεδείχθη ό «Έθνικός» διά τεματίων (4—1).

Την νικήτριαν όμάδα άπέτελουν οι κ. κ. Έγγλέζος, Μαέρης, Άλ. Βλαστός, Ντερόνιος, Μικερίτης, Παντελόπουλος, Στανουδάκης, Βούλγαρης, Μυρτάκης, Μπούρας και Τσοτάκης.

ΚΩΝ. ΜΑΝΔΑΛΕΝΑΚΗΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Την Κυριακήν 17ην Μαΐου, ένώπιον πολλών φιλάθλων συντητήθησαν εις φιλικόν άγωνα αί όμάδες της πόλεως μας «Ατρόμητος» και «Άρης».

Νικήτης άνεδείχθη ό «Ατρόμητος» διά τεματίων 4—3.

Την νικήτριαν όμάδα άπέτελουν οι κ.

ποδοσφαιρικός άγών μεταξύ των ισχυροτάτων όμάδων «Αστροπή» και «Ποσειδών». Νικήτρια άνεδείχθη ή πρώτη με τέματα 3 έναντι 1.

Την νικήτριαν όμάδα άπέτελουν οι κ. κ. άρχηγός Τούφων Πολυγενίδης, Μελετιάδης Πολυγενίδης Η, Βασταρδής, Βασιλειάδης, Παλαμάς, Γιάνκος, Μααβέλας, Λαριδής, Κοσμάς και Ψιμενόπουλος.

ΠΟΛΙΔΗΣ

ΠΑΤΡΑΙ.—Την παραυτίκην Κυριακήν συντητήθησαν εις το γήπεδον της «Παναχαϊκής Γ. Ε.» διά το πρωτάθλημα πρώτης κατηγορίας αί όμάδες «Όλυμπιακός» και «Νίπυρ». Κατόν άνομή, αλλά και σκληρού άγώνος, νικήτρια άνεδείχθη ή όμάς του «Όλυμπιακού» διά τεματίων 1-0. Από τον «Όλυμπιακόν» διεκρίθησαν ό τεματιοφύλαξ Λαγός, τά μάκρ Παζιατζής Ι.

Αγλανίδης, Χριστόφ. Καρμπέτ και Συνοδινός, από δε την «Νίπυρ» οι Ζαγκλάρας, Θωμολιάννης και Μάριολος.

Την αυτήν ήμέραν εις το στάδιον του «Όλυμπιακού» συντητήθησαν διά το πρωτάθλημα πρώτης κατηγορίας αί όμάδες «Παναχαϊκή» και «Α. Ε. Κ.».

Νικήτρια άνεδείχθη ή «Παναχαϊκή» διά τεματίων 1-0.

Ι. ΓΑ-ΙΤΑΝΗΣ

ΑΡΤΑ.—Την Πέμπτην 21ην Μαΐου έλαβε χώραν ένταυθα ποδ ο σ φ α ι ρ ι κ ή

συνάντησις μεταξύ των μη άνεγνωρισμένων σωματείων «Άρεως» και «Έθνικος» με την νίκα του τελευταίου διά τεματίων 6—2. Την νικήτριαν όμάδα άπέτελουν οι Ζ. Καλλίνκος, Ε. Φεράτσος, Ν. Τζεντζής, Κ. Εδωγγερινός, Ν. Μήλιος, Ν. Μουράνης, Στελλάκης (Ι), Ι. Παπαγεωργίου, Στελλάκης (ΙΙ) και Μαλής.

Μ. ΠΑΝΤΕΛΙΑΝΗΣ

ΔΗΛΟΣΙΣ

Διά του ψηφισμένου και δημοσιευμένου κατ' αττάς ρόμον περι Τύπου, καταργούνται, ως θα είδαν οι άναγνώσται μας, τά λαχεία, οι διαγωνισμοί και ή διά κληρώσεως παροχή δώρων των έφημερίδων και των περιοδικών. Κατόν τούτου, πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι αν το νομοσχέδιο περί Τύπου ψηφισθή πριν λήξη ό διαγωνισμός μας, άναγκαστικός ή κλήρωση των δώρων θα ματαιωθεί, έντός αν το νομοσχέδιο προβλέπει περί των αθών αυτών διαγωνισμών των περιοδικών.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς προαναγγέλλουν οι μεγάλοι Παρισνοί Οίκοι Μόδας, στα ειδικά τους περιοδικά, εφέτος θα φορέσουμε ωραία φορέματα από ένα ύφασμα ασυνήθιστο ακόμα, αλλά πολύ φανταχτερό και εκλεκτό—το σκωτσέζικο κρέπ-στέν.

—Θα ιδούμε πρό πάντων κρέπ-στέν σκωτσέζικο μαύρο, άσπρο και ροζ.

—Τα φορέματα αυτά θα γαρνίζονται συνήθως με μεγάλους πλατειούς γιανκάδες από το ίδιο ύφασμα ή από ύφασμα μονόχρωμο, άσπρο μ' ένα από τα χρώματα του σκωτσέζικου.

—Θα ιδούμε ακόμα και χαριτωμένα φορέματα από βουάλ μεταξωτό εμπριμέ, γαρνιρισμένα επίσης με μεγάλους γιανκάδες, πλατείς τόσο, ώστε να κάνουν την εντύπωση μπέρτσας, καθώς θα σκεπάζουν τους ώμους. Έννοείται ότι έτσι τα μανίκια θα είναι εντελώς περιττά, γιατί ο γιανκάς θα σκεπάζει και το επάνω μέρος του βραχίονος.

—Σκωτσέζικα ύφασματα θα είναι «άν-βόγκ» και μάλλινα και βαμβακερά.

—Εφέτος θα είναι πολύ της μόδας και η μαύρες φούστες από ντρέ, από ρέπς, από γκαμπαρίνα, από κασά ή από κρέπ-ντε-σιν και από κρέπ-μαροκάν.

—Η φούστες αυτές θα φορεθούν με καζάκες και με σεμιζέτες και θα συμπληρώνονται επίσης με μικρά επανωφοράκια ζωηρού χρώματος, με μπολερό και με κοντές ζακέτες.

—Έτσι η μόδα φούστα με την καζάκα ή σεμιζέτα και το κοντό επανωφοράκι θ' αποτελούν ένα χαριτωμένο τρουά-πιές.

—Για να έχουν τα φορέματά σας μια γραμμική φυσική, αρμονική και νέα πέπλο να φορέτε ένα μοντέρνο κορσέ.

—Ένας κορσές από πλεχτό λάστιχο που κομπώνει εμπρός με άγκράφες, με ελαστικές μικρές μπάντες, είναι πολύ πρακτικός και υγιεινός.

—Μπορείτε να τον διαλέξετε σε οποιοδήποτε χρώμα σας άρσει, αλλά ο μαύρος κορσές είναι και πολύ σικ και πρακτικότερος, γιατί δεν λερώνει εύκολα.

—Αυτή την εποχή θα είναι πολύ «άν-βόγκ» τα λουλούδια. Έτσι στα φορέματα θα χαραχθούν μπροστά στη ζώνη των κορσάκων μας ένα μεγάλο μπουκέτο από τεχνητά λουλούδια τις απογευματινές ώρες.

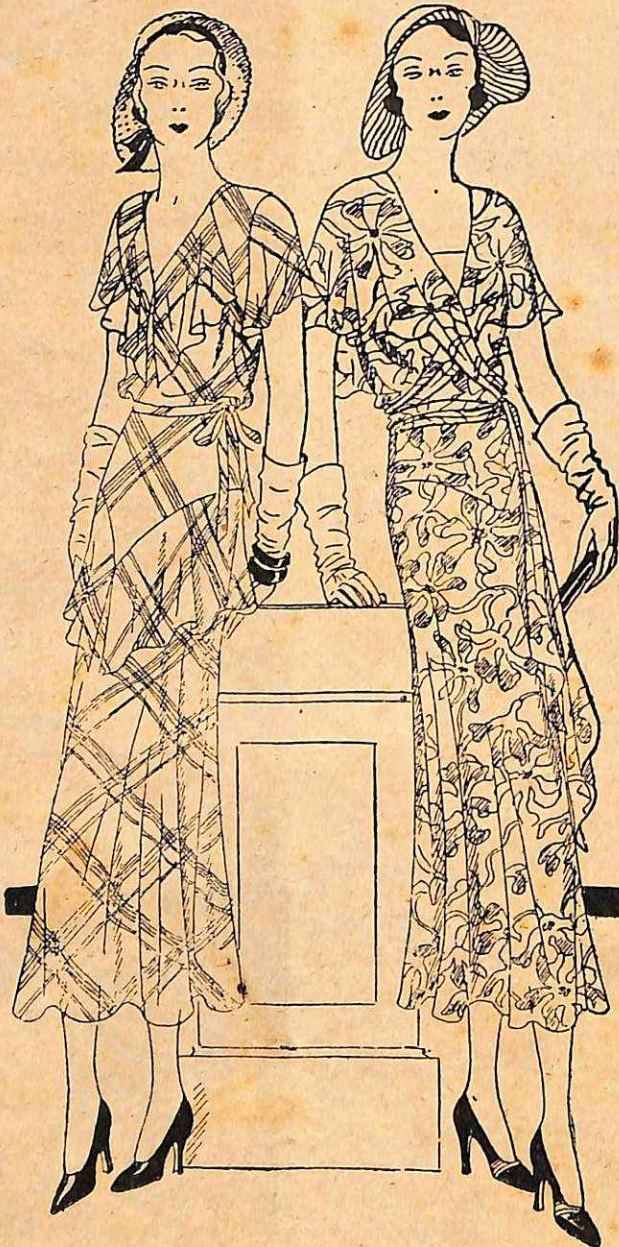
—Αν τα λουλούδια θα είναι μικρά, το μπουκέτο, θα είναι στρογγυλό και πυκνό.

—Καλά θα κάμει όμως αν προτιμήσετε δυο ή τρεις καμέλιες, άσπρες ή ροζ. Θα είναι πολύ πιο «αντιστηνική».

—Με τα φορεματάκια μας «ποδο-πούτ-άλλε» και τα ανσάμπλ «σπόρ» θα φορέσουμε ζώνες από μαύρο γυαλιστερό δέρμα με άγκράφες από μέταλλο βρεϊδωμένο.

—Η ζώνες αυτές θα φορεθούν

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φόρεμα από κρέπ—σατέν, σκωτσέζικο, μαύρο, άσπρο και ροζ. Γαρνίρεται με ρεβέρ και βολάν, από το ίδιο ύφασμα. 2) Φόρεμα από μεταξωτό βουάλ, εμπριμέ, γαρνιρισμένο με μπέρτσες και ζώνη από το ίδιο ύφασμα.

και επάνω από ολόκληρα φορέματα, όπως και επάνω από ένα πολλόδεσ.

—Θα τις ιδούμε ακόμα και με φούστες που θα συνοδεύουν «δαντελλένες» μπλουζές και επάνω από ζακέτες.

—Πολλά κορσάκια θα έχουν άμπισ-σάν και πλαστρόν, χρωματιστά—και υφάσματα κάποτε—διαφορετικού. Τα πλαστρόν και άμπισσάν αυτά συχνά θα έχουν σχέδια ζιζέδων. Σ' ένα μονόχρωμο φόρεμα π. γ. πηγάνις θαυμάσια άμπισσάν-ζιζέ, από ύφασμα εμπριμέ με λουλούδια ή με μοτίφ, ή με βούδες.

—Θα ιδούμε και φορέματα απογευματινά από ζωζέτα μαύρη και μανίκια και γιανκά από ύφασμα φανταζι, παγιετό, μαύρο και μπέζ.

—Φορέματα από κρέπ-ντε-σιν κα-φά θα γαρνίζονται με άμπισσάν στα κορσάκια και με άπλικασιόν από κρέπ μπέζ.

—Φορέματα από κρέπ μαύρο θα γαρνίζονται με μανσέτες και ζαμπώ

από κρέπ άσπρο, κομμένα γύρω δαντελλωτά.

—Συχνά τα φορέματα αυτά θα γαρνίζονται και με άσπρες ζώνες από σατέν.

—Η πιο σικ γαρνιτούρα σε απογευματινό μαύρο μεταξωτό φόρεμα θα θεωρείται εφέτος ένα γιανκάκι από άσπρη έριμπα.

—Μή σάς τρομάζει η λέξις «έριμπασιόν» αυτή την εποχή.

—Εφέτος θα φορέσουμε και ωραία δροσερά φορεματάκια από λινό άσπρο και από λινό χρωματιστό, που θα γαρνίζονται με γιανκάκια άσπρα από λινό.

—Τα μικρά πλεχτά μπουνέ θα φορεθούν και το καλοκαίρι. Μερικά από αυτά θα γαρνίζονται ολόγυρα με γιζάντα από άνθη, επίσης πλεχτά.

—Θα φορέσουμε και μικρά καπελάκια «ποδο-πούτ-άλλε» από γαζο-γαρίν. Αυτά συνήθως θα γαρνίζον-

ται με μικρά μοτίφ, πλισσέ στα πλάγια.

—Θα ιδούμε και μικρά καπελάκια από ψάθα «φανταζι», γαρνιρισμένα μ' ένα κόμμα και μ' ένα ομοιόχρωμο βέλο, το οποίο θα σκεπάζει το μέτωπο.

—Εκτός από τις πολύ μαλακές και γεστές καπελίν, θα φορέσουμε και μεγάλα καπέλλα από σκληρή ψάθα, γαρνιρισμένα γύρω στην καλόττα με κορδέλλα δυο απορρώσεων. Π. γ. ένα παρόμοιο καπέλλο από ψάθα μπλέ-μαρέν, μοντέλο του γνωστού Παρισινού Οίκου Λερί, γαρνίρεται με κορδέλλα από σατέν μπλέ δυο απορρώσεων.

—Θα ιδούμε και τυμπάν από σατέν και βελούδο και μικρά μπουννέ, βραδυνά από δαντέλλα.

—Πολλά κοστούμια μπάνιου θα γίνονται εφέτος από λεπτό κόκκινο τζέρσεϊ και θα γαρνίζονται με μπάντες από τζέρσεϊ μπλέ.

—Η μπλουζές αυτών των κοστούμιων θα έχουν ζώνες, ρεβέρ και γιανκάκια όπως ή μπλουζές των ταγιέρ μας, ή δε κυλόττες τους θα είναι κοντές και «άν-φόρμ», ώστε να κάνουν την εντύπωση μικρών φουστών.

—Θα γαρνίζονται συχνά και με κουμπιά.

—Θα ιδούμε εφέτος και κοστούμια μπάνιου, αποτελούμενα από μπλουζές ανοιχτόχρωμες με άπλικασιόν σκούρες και από κυλόττες σκούρες, με ανοιχτόχρωμες άπλικασιόν.

—Θα ιδούμε και ανσάμπλ μπάνιου αποτελούμενα από κοστούμι δυο απορρώσεων τζέρσεϊ και από πεντουάρ κλωμμένο με ύφασμα επόνζ, εμπριμέ με λουλούδια και γαρνιρισμένο με τρέσσα ολόγυρα.

—Πάντως το πεντουάρ θα συμφωνή σ' ένα τουλάχιστον χρώμα με το κοστούμι.

—Η πυτζάμα της άκρογιαλιάς θα γίνονται από άσπρο λαϊνάζ. Τα κορσάκια των θα είναι σε σχέδιο μικρού μπολερό και θα έχουν και ζιζέ. Η κυλόττες θα είναι μακρύτες και «άν-φόρμ» προς τα κάτω.

—Η κυλόττα θα συγκολληθεί επάνω στο ζιζέ μ' ένα μεγάλο κουμπί.

—Τα παιδικά κοστούμια μπάνιου θα γαρνίζονται με διάφορα μοτίφ, βαρκούλες, γλάρους, άστρα κλπ.

—Τα κοστούμια των μικρών άγοριών θα είναι σε σχέδιο κοντών σουρωτών σαλβατιών και τα κοστούμια των κοριτσιών θα έχουν επάνω από τη κοντή κυλόττα μία φουστίτσα πλισσέ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΝΕΙΣ... ΑΝΟΗΣΙΣ

Μία φορά κάποιος νεαρός λόγιος έδωσε στον Εδγέινιο Σκρίβ ένα έργο του για να το διαβάσει και να το πει την κρίση του.

Όταν ο Σκρίβ το επέστρεψε το χειρόγραφο, του είπε με σοβαρό ύφος: «Σε συμβουλεύω, φίλε μου, να μην γράφεις ανοήσιες, ποσού άναγνωρίσεις ως συγγραφέας!...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΣΟΒΑΡΟΤΑΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΙΛΟΝ

ONGUENT

ABCES

ΙΛΟΝ

ΑΛΟΙΦΗ

ΚΑΤΑ

ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΗΜΑΤΩΝ

Νέα ειδική μέθοδος θεραπείας ριζικής όλων των εμψύσεων άνευ τομής και έ χειρουργείας. Είνε η τελευταία λέξις της Γερμ. Ιατρικής Έπιστήμης, προϊόν μακροχρόνιων έπιστημονικών έρευνών.

Θεραπεύει ριζικώς, ανώδυνως, τάχιστα, οικονομικά, οιοδήποτε άπόστημα, από άπλοδν μέχρι τοιούτων πνευμίας, τούς (Καλογήρους) Δο-θίγας, Άνθρακας, Φλέγμονας, άτονα κισώδη έλκη, Περιστίτιδας και με δυο λόγια γενικώς οιαδήποτε έξωτερικήν πληγήν.

Είνε εν χρήσει εις ολόκληρον τον κόσμον και αϊ παγκόσμιοι πολυάριθμοι ιατρικαί γνωματεύσεις, Καθηγητών, Κλινικών, Ίνστιτούτων (εις την διάθεσιν πάντοτε των ένδιαφερομένων) είνε η έπισφράγις των άνωτέρων.

Είνε το «Φάρμακον φαινόμενον» ως αποκαλείται εις γνωματεύσεις παρ' ένίων κ. κ. Ιατρών, ήμετέρων και ξένων: η άποφυγή του ν-στεριού και η άχρηστενσις των παλαιών δαπανηρών μεθόδων θεραπείας των άνω παθήσεων, άνευ αποτελέσματος πολλάκις.

Είνε άπαραίτητον διά κάθε οικογένειαν διά τας μικροπληγάς, κλπ. όπως και το βάμμα Ιωδίου, καθώς άναφέρει εις την γνωματεύσιν του και ο κ. Ε. Τζανετίς, ιατρός, Νικηταρά 7, ένταύθα, ένω διά τας σοβαροτέρας χρήζει ιδιαιτέρα έντολή του θεράποντος ιατρού.

Έγκριμένη παρ' του Ύπουργείου Υγείνης και όλων των Εύρωπαϊκών Ιατροσυνοδρίων, πωλείται εις τας Φαρμακείας, με οδηγίαν χρήσεως έντός έκάστου κυτίου.

Βιβλιογραφία και δείγματα δορεάν διά τούς κ. κ. Ιατρούς. Γεν. Άντιπρ. και Άποθ. διά την Ελλάδα: Ι. Ζ. ΒΑΧΛΑΣ, Άθήναι, Ρόμης 18. Θεσσαλονίκης και Θράκης: Γ. ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟΣ, Θεσσαλονίκη, πλατεία Έμπορίου, Κοήτης: ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΣ, εις Χανιά Κρήτης. Θεσσαλίας: Κ. ΑΛΛΑΜΑΝΗΣ, Φαρμακοποιός, Καρδίτσα.

Υ. Γ.—Αποκόψατε και φυλάξατε την παρούσαν ανακοίνωσιν πάντες, προς το συμφέρον υμών, καθ' ότι δέν πρόκειται περί διαφημίσεως.

1000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

Το μέλλον σας εξαρτάται από την ωραιότητα του προσώπου σας.
(Dr Franck's).

ΚΥΡΙΑΙ!

Διά να είσθε εύτυχισμένα διατηρήσατε την ωμορφιά σας.
(Dr Franck's).

Το νεοφευρεθέν εις Άμερικην υπό τοϋ Dr Franck's καλλυντικόν είναι το μοναδικότατον διά την εξάρτισιν των άσχημιών εκ του προσώπου σας και θεραπευτικόν διά τας ΜΗΜΠΙΚΙΑ—ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ, καταπρα-υντικόν ΔΙΑ ΤΗΝ ΦΑΓΟΥΡΑ. Άπαλλάσσει το πρόσωπον έντός μικροτάτου χρονικού διαστήματος από τας ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΣΤΙΓΜΑΤΑ κλπ.

Το FRANK-KAUF-TON είναι υγρόν εκχύλισμα φυτικών ουσιών και βοτάνων άδολαβέστατον, ήγγυημένον με 1000 Δολλάρια.

Ζητήσατέ το από τον φαρμακοποιόν σας. Έάν δέν τ' έχη, άποσταν-θήτε εις την Έταιρίαν: THE FRANK CLEAR TONE, έδδς Έρ-μου 25x, εμβάζοντες δραχμάς 85 δι' έκαστον φιαλίδιον.

"DORA..

Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΣ ΣΤΥ-ΛΟΓΡΑΦΟΣ ΜΕ ΒΑΡΕΙΑ ΧΡΥΣΗ ΠΕΝΝΑ

14 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

Γεν. Άντιπρόσωποι μετά παρωταθήςης
Γ. Ζ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ και Σία, έδδς Κρατίνου 11, Άθήναι.

ΣΚΟΥΙΜΠ

Στό χορό, στο τσάι,
στο θέατρο.....

Παρατηρήσατε την γυναίκα που έχει τούς περισσότερους θαυμαστές σε κάθε κοσμική συγκέντρωση: το χαμογέλο της, τα μαργαριταρένια άσπρα δόντια της, αυτά της δίνουν την μεγαλύτερη χαρά. Όλοι — και άνδρες και γυναίκες — έξασφαλίζουν την υγείαν και ωραιότητα των δοντιών των, εάν χρησιμοποιοούν την αμερικανικήν ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ SQUIBB.

Περιέχει άνω των 50 % Γάλα Μαγνησίας.
Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΚΟΥΙΜΠ δέν περιέχει σάπωνα ούτε άλλας έπιβλαβείς και δριμείας ουσίας.
Γεύσις και άρωμα ίδεώδη.

Μόνοι εισαγγεγείς:
Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & Σία
Σταδίου 4, Άθήναι

BRILLO

ΕΥΚΟΛΟΝ — ΓΡΗΓΟΡΑ — ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
καθαρίζει, μακαρισηθύνει, μπακίρικα, πιάτα, πορσελάνες, μπάνιου, πλακάκια, νερο-χύτες, ράφια, κουφώματα.

ΔΕΝ ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

ΟΤΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΔΕΝ ΞΑΝΑΜΑΥΡΙ-ΖΕΙ.

Πρός διαφήμισιν αποστέλλομεν εις τας Έ-παρχίας έναντι ταχυδρομικής επίταγής τρι-άκοντα Ές (36) δραχμών 4 κυτία των 10 δραχμ. έλευθερά ταχυδρομικών τελών.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ & ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΗΝ 33 — ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛ-ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύψη-γητού της Οφθαλμολογίας εν τω Πανεπιστημίου.

Μενάνδρου 27 Άθήναι, τηλ. 1-68

Το γάλα Γκλόρια είναι Όλλανδ-ικό, πανοσηγίο διως στην Ελλάδα. Ζητήσατέ το σήμερα από τον παντο-πώλην σας. Θα δοήτε με εύχάριστη διαφορά.

Ηγγυημένον από τον Άμερι-καν. Συνασπισμόν Γαλακτο-χων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Έάν δέν έχετε δοκιμάσει ήδη το καινούργιο συμπυκνωμένο γάλα Γκλόρια, μην άργοπορείτε περισσότε-ρον. Δοκιμάσατέ το σήμερα, αθριον θα είσθε φανταστικοί καταναλωταί. Το γάλα Γκλόρια θα σας εύχαριστήγη γιατί είναι άγνό, εύγευστο, παχύ. Άπό το μαστό της αγελάδας στο κουτί, δέν μένει έξω παρά ελάχιστον μόνον χρόνον δσον χρειάζεται να προστεθί λάχαρις δόισις ποιότητος. Και διατηρείται, γιατί το κουτιά εί-ναι αερόσταγν.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Το γάλα Γκλόρια είναι Όλλανδ-ικό, πανοσηγίο διως στην Ελλάδα. Ζητήσατέ το σήμερα από τον παντο-πώλην σας. Θα δοήτε με εύχάριστη διαφορά.

Ηγγυημένον από τον Άμερι-καν. Συνασπισμόν Γαλακτο-χων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἑνότητα αὐτὴς πρέπει, μίση στο γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ ροσάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τέλει μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινούς ἀπαραμιλλοῦ, ἡλεκτρινικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁρατοῦ τούτου ὁνείρου σας θὲν θὰ φέρῃ παρμύην ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιὰτὶ μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθήναι: Στοὺς Ἀρσενίου 12

Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 22

Πειραιεὺς: Ὁδὸς Φίλωνος 48

Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111

Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.